

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI: 36

ADIM ©

Aylık Kùltür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Selin SİVARİ

Yayın Yönetmeni

Selin SİVARİ

Yayın Kurulu

Melike ÖZKAN

Selin SİVARİ

Kıymet AVCI

Kaan İYİAKSU

Sümeyye PUNE

Çiğdem ÇATAL

Emre KURNAZ

Yayın Türü

Yaygın Süreli

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi

Selin SİVARİ

Baskı ve Cilt

AYBİL DİJİTAL BASKI REKLAM MÜHENDİSLİK
TURİZM SANAYİ VE TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ

Ferhuniye Mh. Sultansah Cd. No:30/A KONYA

Tel:0.332 350 21 71 Fax:0.332 350 71 21

KONYA-KASIM-2016

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
ADIM DERGİSİ GİRİŞ YAZISI	YAYIN KURULU	2
SAĞLIKLI VE ESTETİK BİR VÜCUT İÇİN	Yusuf ÖZKAN	3
LEHRMETHODEN DER LİTERATUR	Fidan ALİYEVA	4
JAPANESE LİTERATURE	Berkan ÖZKAN	6
MODERN JAPON EDEBİYATI	Renata CIOBANU	8
SÖYLEYEMEDİKLERİM	Deniz TUĞER	10
BEN ÖLÜRSEM AKŞAMÜSTÜ ÖLÜRÜM	Traduit par: Emre KURNAZ	11
PAZAR MESAİSİ	Çiğdem ÇATAL	12
BİR ŞEHİR SİZİSİ	İsmail CƏFƏR	12
GÜNEŞE DOKUNMAK	Ali SEVEN	13
BİR OTOSTOPÇUNUN DÜNYASI	Ferdi ÇUFALI	14
AŞK OLUR	Serkan BAŞ	17
GECEİN ÖLÜMÜ	Sergen GÖK	17
YOLCULUK VE YILDIZLAR	Traduit par: Ahmet Eray DAŞ	18
ÇOCUKLUĞUM	Büşra AĞÖREN	19
ADIEU AUX CONFITURES INDUSTRIELLES	Kıymet AVCI	20
LÜTFEN BİRİ BANA BUNLARI AÇIKLASIN	Kıymet AVCI	21
ANNEMİ SEVİYORUM	Muhammet Emin AVCI	22
KARMAŞA	Elcan BAYRAM	23
BİR İNTİHAR GÜNÜ	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	26
CENAZE ARABASI	Yusuf GÖKBAKAN	28
KASIMA DOĞRU	Emine KOÇ	29
ANADOLU KADINI	Şahin NAYIR	29
MADAM MUSTANG	Selin SIVARI	30
MAVİN KIRILMASIN DİYE	Umut KÖKSAL	32
BEYAZ YARASA İLE GÖNDERİLEN MEKTUPLAR	Sami KARAKAŞ	33
BAHARIN SONU	Meryem BEREKETOĞLU	35
SESSİZ GEMİ-YAHYA KEMAL BEYATLI	Traduit par Galip BALDIRAN	36

EDITÖR'DEN

Sevgili Adım Dergisi Okurları.

Bu kez giriş yazımızı, bir başlık eşliğinde oluşturmak istedik.

“Kasım, Yalnızlık, Hüzün ve Atatürk”

İnsanlığın en muhteşem mistik mirası olan tasavvufta, yaratıcı ve tarih yapıcı ruhun kaderini ifade eden ölümsüz bir söylem vardır. Farsça orijinaliyle şöyle: “Bâ heme vo bî heme.” Türkçesiyle şu demek: “Hem herkesle hem de hiç kimsesiz.” Atatürk, yaşarken yapayalnızdı, şimdi de yapayalnız. Bu yalnızlık tarihin bir benzerini tanımadığı bir yalnızlıktır. Yaratıcı ruhun arkadaşı olmaz. Büyük ruh, işte böyle bir benliktir. Hem hep kitlelerle birlikte olur hem de yapayalnız, bir başına yaşar. Bu ölümsüz söz, Atatürk kadar çok az insanda yerine oturur.

Atatürk'ün, edebiyat tarihimiz açısından da bir şaheser olan Nutuk'u, birçok seçkin niteliği yanında 'Herkesle ve hiç kimsesiz önder'in bu paradoksal kaderinin de anlatımıdır. (Yurt Gazetesi/Arşiv/ 2012) İhanetler, aldatmalar, hiyanetler, suikastlar, riyakârlıklarla çevrilmiş ama biraz da sevdalar, aşklarla dolu bir yalnızlığın bizzat yaşayanın diliyle anlatılmış bir tarihidir Nutuk. Dünyadaki ve Türkiye'deki gelişmeler gösteriyor ki, onun yeri ne bu ülkede ne de dünyada, daha uzun yıllar doldurulabilecek. Yüz yıl, belki iki yüz yıl o boşluk ve o boşluğun yarattığı derin ıstıraplar sürüp gidecek. Bu ıstırapların bitmesi için insanlığın onu anlaması lazım. 78 yıllık hasretimiz artmaya devam ediyor ve hiç eksilmeyecek...

37. sayımızda yeniden buluşmak dileğiyle,

Keyifli okumalar...

ADIM Dergisi Yayın Kurulu

SAĞLIKLI VE ESTETİK BİR VÜCUT İÇİN

İlerleyen zaman, artan bilinç ve hoş görünme arzusuyla birlikte genç yaşta spora merak saran ve bununla birlikte spor salonlarında vücut geliştirmeye fitness sporu yapan insanları çok sık görür olduk. Peki, nedir bu vücut geliştirme ve fitness sporu? Öncelikle buna ve daha sonra biraz da farklarına değinelim.

Fitness kelime anlamı olarak "sağlıklı ve formda olmak" demektir. Diğer bütün sporlardan farklı bir hedef olarak, bütün kasların sıkılaştırılması ve güçlendirilmesi amaçlanır. Esas hedef estetik görünümdür. Vücut geliştirme sporu ise aletli veya aletsiz olarak yapılan, insan vücudunda bulunan kasların tümünün ya da bir kısmının çalıştırılmasına yönelik çalışmalardır diyebiliriz. Fiziksel olarak, vücudun güçlendirilmesi ve maksimum hacim kazanma mantığına dayanmaktadır. Estetik kaygı taşımaz.

Fitness sporunun, vücut geliştirmeden farklı iki özelliği vardır: Öncelikle gelişmek için değil, sağlık için yapılır. Ayrıca bir fitness antrenmanında kardiyovasküler çalışma (koşmak, pedal çevirmek, kürek çekmek gibi sizi yoracak, nabzınızı üst seviyelere çıkaracak kalori harcatan ve zindelik sağlayıcı egzersizler) ağırlık çalışması ile birlikte yapılır. Bu nedenle kaslar fazla büyümmez, sadece sıkılaşır ve estetik bir görünüm alır. Vücut geliştirme ise durum tam tersidir. Öncelikli amaç, gelinebilecek son noktaya kadar kasları geliştirebilmektir.

Fitness ve vücut geliştirme sporunun vücuda birçok faydası vardır. Vücutta bol bol endorfin, östrojen veya testosteron hormonu salgılanmasını sağlar. Bu da kişinin kendisini psikolojik olarak daha iyi ve zinde hissetmesini sağlar. Vücudun forma girmesi de özgüven sorunu olan insanların özgüvenini artırır. Metabolizmayı hızlandırır. Enerjiyi artırır. Uykuyu düzenler. Psikolojik iyileşme sağlayarak stresten uzaklaştırır. Daha sağlıklı ve hızlı düşünmeyi sağlar. Kalp ve damar sistemini güçlendirir. Kısacası doğal bir meditasyon diyebiliriz. Ve hepsinden önemlisi küçük yaşlarda spora merak saran gençlerimizin tüm enerjisini ve odağını spora verip yaşıtlarının özenemediği her türlü kötü alışkanlıktan ömrü boyunca uzak kalabilmesini sağlamasıdır.

Peki, böylesine faydalı ve özendirici olan bu spor için neler yapılmalı ve nelere dikkat edilmeli? Fitness ve vücut geliştirme sporunda en çok yapılan yanlışların başında, aşırı antrenman ve yetersiz dinlenme, yetersiz beslenme gelmektedir. Çünkü bu spora yeni başlayan insanlar vücudun sadece antrenman yaparak gelişeceğini düşünürler. Fakat bu sporda antrenman sadece %30'luk bir yer tutmaktadır. Geri kalan %70'lik kısım yeterli beslenme ve yeterli dinlenmeye dayalıdır. Bunun sebebi ise antrenman sırasında vücudumuzdaki kas liflerindeki yıpranma dolayısıyla oluşan yırtık ve boşlukların yüksek proteinli beslenme sonucunda doldurulup onarılmasıyla daha büyük kas kütlesi elde etmemiz mantığına dayanmasıdır. Kaslar antrenman sonrası 24 ile 48 saat arasında dinlendirilmelidir. Eğer kaslar yeterince dinlendirilmeden tekrar antrenman yapılırsa "overtraining" adı verilen olay gerçekleşir ve kas gelişimi yerine kas yıkımı gerçekleşir. Bu olay 'kas yapacağım derken göz çıkarmak' diye adlandırdığım bir durumdur.

Beslenmenin önemine değinmişken nasıl beslenmemiz gerektiğine dair birkaç püf nokta vermek gerekirse, beslenme şeklimiz gün içerisinde en az 3 büyük öğün 2 de ara öğün olarak yayılmalıdır. Sağlıklı kompleks karbonhidratlar (bulgur, pirinç, makarna, yulaf ezmesi vb.) Ve protein ağırlıklı besinler tüketilmelidir. Muhakkak meyve ve sebzelere de öğünlerde yer verilmelidir. Aşırı yağlı ve şekerli yiyeceklerden uzak durulmalıdır. En çok protein içeren besinleri sırasıyla kırmızı et, balık eti, yumurta, beyaz et ve süt ürünleri olarak sayabiliriz. Bunlara ek olarak bitkisel protein kaynakları da (nohut, fasulye, mercimek, bezelye gibi) tercih edilebilir. Ayrıyeten 'supplement' adı verilen sporcu ek besinleri de kullanılabilir. Fakat supplement kullanımı için en az 7-8 aylık bir spor geçmişi olmalıdır ve kullanılacaksa bilgili kişilerden yardım alarak kontrollü bir şekilde kullanılmalıdır. Supplement İngilizce'de destek anlamına gelen "support" kelimesinden türemiş bir kelimedir. Besin desteği anlamına gelir. Supplementler ilaç değildir ek besinlerdir. Bu sebeple doğal beslenmenin yerini asla tutmamakla birlikte, doğal beslenmeden kalan açıkları kapatmada bir yardımcı olarak kullanılabilirler. Doping, steroid, hormon vb. şeyler asla içermedikleri için supplementlere sihirli bir değnek gözüyle bakıp mucizeler beklememek gerekir. Yapmanız gereken şey, öncelikle, her zaman doğal beslenmenize dikkat edip yüksek seviyede tutmaktır.

Her genç insanın hayatında sadece bir kez genç ve dinamik olabileceği yaşlarda vücudunun, gücünün ve sınırlarının nerede olduğunu görebilmesi, neler başarabildiğini görebilmesi gerektiğini düşünüyor ve tüm bunlara sahip olabilmek, daha fazla yardım alabilmek isteyen herkesi spor salonlarına bekliyorum.

Yusuf ÖZKAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.SINIF

LEHRMETHODEN DER LITERATUR UND BESCHREIBUNG DES LITERARISCHEN Werkes

(Japon kultürü, Modernizm, ve Akutagawa Ryunosuke)

Literaturstudium finde ich sowohl aus persönlicher als auch beruflicher Sicht sehr interessant. Lesen, Analyse und Besprechung der literarischen Werke stellt für mich eine Inspiration dar, die den Alltag des modernen Lebens in den Hintergrund drängt. Denkanregungen, die man durch Lesen literarischer Werke in unterschiedlichen Genres bekommt, die Eigenartigkeit jedes Schriftstellers beim Schaffen der Charaktere treiben meine Vorstellungskraft an, wecken in mir den Wunsch, mich mit schöpferischer Arbeit zu beschäftigen.

Mich interessiert insbesondere die literarische Strömung - Modernismus. Modernismus ist ein Begriff, der eigentlich zur Soziologie gehört. Modernismus ist eine Strömung, die nach den Entdeckungen im Osten, Renaissance und Reformbewegungen in den 16. - 17. Jahrhundert entstand, nach dem 18. Jahrhundert ihre Blütezeit erlebte und im 20. Jahrhundert bis zum 2. Weltkrieg noch spürbare Auswirkungen auf Kunst und Literatur hatte. Im Modernismus werden das traditionelle Verständnis der Struktur, des Alltags abgelehnt und moderne Motive hervorgehoben. In den durch Modernismus geprägten Werken werden Wertekonflikte in der Gesellschaft, Krisen und Seelenzustände der Individuen, Widerstände gegen die konservativen Werte verarbeitet. Nach Sprach- und Ausdrucksmöglichkeiten werden über die gängigen Techniken hinaus auf die Suche gegangen. Allegorie nimmt an Bedeutung zu. In den Geschichten, denen Modernismus zugrunde liegt, ist der Einfluss der Geschehnisse auf die Betroffenen wichtig. Es werden Themen behandelt wie Einsamkeit, Flucht aus der Gesellschaft, die traditionellen Werte, Monotonie des Lebens. Es gibt Gemeinsamkeiten in Bezug auf die Annäherung an die Menschenpsychologie zwischen diesen Werken und den Werken, die auf die Seelenwelt der Menschen basieren.

Modernistische Künstler waren durch die Strömung Existentialismus beeinflusst. Laut Existentialismus versucht jeder Mensch in erster Linie sich zu erkennen und zu existieren. Daher gerät er ständig mit der Gesellschaft, in der er lebt, in Konflikt. Von der „klassischen Zeit“ in die Moderne überzugehen war nur durch den wichtigen Richtungswechsel möglich. Die Denkwelt des Westens, die in der klassischen Zeit unter der Dominanz der Kirche und Religion litt, erlebte Modernismus, nachdem ihr die Flucht aus dem Einfluss der Religion gelungen war. Das war der wichtigste Schritt im Übergang in Modernismus, weil durch Modernismus das souveräne Denken und dadurch seinerseits neue philosophische und wissenschaftliche Ansätze

entstanden sind. Wissenschaftliche, konkrete und auf dem gesunden Menschenverstand basierende Auffassungen haben heilige, abstrakte und auf Gott basierende Auffassungen der Religion ersetzt. Philosophische Strömungen wie Positivismus, Rationalismus, Empirismus und Existentialismus wurden zu den wichtigsten philosophischen Begriffen, die wissenschaftliche Haltung und öffentliches Leben bestimmten. In der Literatur interessiert mich am meisten die moderne japanische Literatur. Japan hatte während der Tokugawa - Herrschaft seine Tore zum Westen verschlossen, mit der Niederlage von Tokugawa-Shogunats durch Meiji Herrschaft hat es sie wieder aufgeschlossen. Das strenge Klassensystem in der Gesellschaft wurde mit der Zeit aufgehoben und die Macht der Samuraien nahm ab. Bildungsreformen wurden durchgeführt, Konfuzius-Lehre und Buddhismus haben sich frei entwickelt. Das westliche Bildungssystem ist in dieser Zeit nach Japan gelangt. Für die Bauer, Künstler und Händler, die die Bildungskosten nicht aufbringen konnten, wurden diese Kosten sichergestellt. Im Curriculum hat sich bis 1880 das amerikanische Model und später das deutsche Modell durchgesetzt. Nicht nur auf dem Bereich der Bildung, sondern auch auf dem Bereich der Wissenschaft, Politik, Recht folgten Reformen. Japanischer Prosa-Klassiker - Akutaqava Ryonoske lebte im 20. Jahrhundert und war ein Schriftsteller, der die Mängel der Gesellschaft, die menschliche.

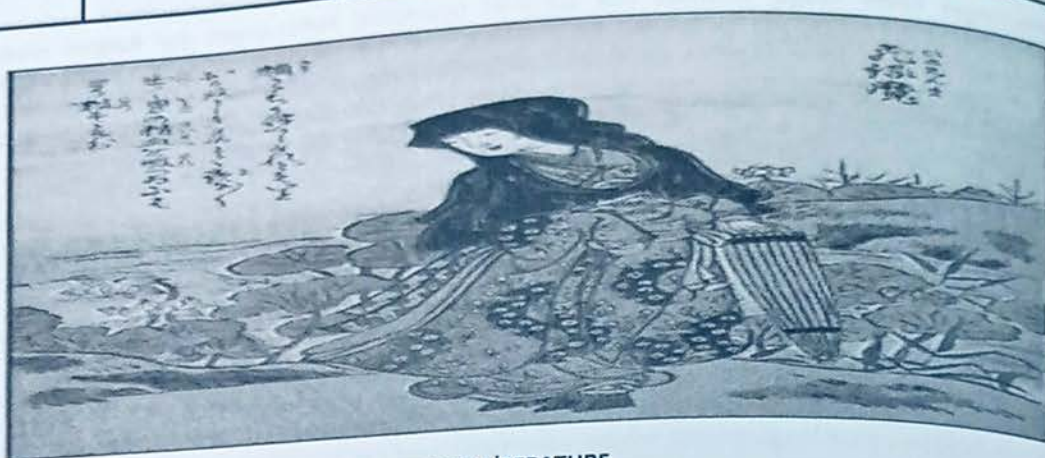
Psychologie, Hass und Liebe mit eigenartiger Originalität beschreiben konnte. Akutaqava hob sich durch seine Innovationen in der japanischen Prosa und in der östlichen Literatur von seinen Kollegen ab. Der Schriftsteller konnte die Vergangenheit mit Gegenwartigkeit und der Zukunft so verbinden, dass der Leser äußerst spannend ihm folgte. Der Roman "Im Dickicht" wurde im Jahr 1921 vom Akutaqava Ryonoske geschrieben. Das Buch erzählt die Geschichte der Ermordung eines Samurais aus den Perspektiven der drei Beteiligten. Der Verdächtiger ist ein Räuber. Im Gericht gesteht er, dass er den Mord begangen hat und erzählt folgendes: Er erklärt, dass ihm die Frau von Samurai gefallen hat. Er lockt ihn unter dem

Vorwand, dass er einen Schatz ausgegraben und wertvolle Schwerter gefunden habe und ihn mit ihm teilen wolle, ins Gebüsch. Der Samurai muss seine Frau, sein Pferd und sein Gepäck vor dem Gebüsch zurücklassen. Nachdem der Räuber den Samurai ins Gebüsch gelockt hat, bindet er den Samurai an einem Baum an. Danach bringt er die Frau des Räubers hin und vergewaltigt sie vor den Augen ihres Mannes. Als er weggehen will, fleht die Frau ihn an, mit seinem Mann zu kämpfen, um sie von der Schande zu retten. Dem Überlebenden soll sie gehören. Obwohl der Samurai mutig und geschickt kämpft, gewinnt der Räuber, aber die Frau ergreift die Flucht. Die Version der Frau von Samurai unterscheidet sich stark von der Version des Räubers. Nach dem Gewaltakt geht der Räuber weg. Sie bindet seinen Mann los, fleht ihn an, ihr zu verzeihen, aber er schaut sie verächtend und voller Abscheu an. Danach bittet sie ihren Mann, sie umzubringen, da sie es nicht ertragen kann. Die Kälte und schweigende Blicke vom Samurai erschüttern die Frau, sie fällt in Ohnmacht mit einem Dolch in der Hand. Als sie zu sich kommt, sieht sie die Leiche ihres Mannes mit dem Dolch in der Brust. Anschließend versucht sie erfolglos, sich umzubringen. Ein Medium wird zum Gericht eingeladen, damit sie mit dem Geist des toten Samurais Kontakt aufnimmt.

Der Gestorbene redet durch das Medium: Nach dem Gewaltakt überredet der Räuber die Frau, damit sie ihren Mann verlässt und ihn heiratet. Sie sagt, dass sie nur dann zustimmen würde, wenn er ihren Mann töten würde. Der Räuber ist von den Worten der Frau entsetzt und schlägt dem Samurai vor, entweder sie zu töten oder ihr zu verzeihen. Die Frau flieht. Der Räuber kann sie nicht nachholen, er bindet den Samurai los und geht weg. Der Samurai sticht sich mit dem Schwert seiner Frau ab. Danach zieht jemand das Schwert heraus. Der Leser versteht am Ende aufgrund der widersprüchlichen Ansagen nicht, wer der Täter war. Das Thema des Romans "Im Dickicht" kommt von dem berühmten japanischen Klassiker Koncaku Monogatari, die Erklärungsform von Brownings "The Ring and the Book". Die mit dem Verhör beginnende Geschichte verwandelt sich in einen Gefühlsknäuel aus Liebe, Lust, Zweifel und Eifersucht. Der Mensch, der ständig Gefangene seiner Gefühlen ist, sucht tastend nach der Wahrheit wie im Lande der Blinden, kann aber sie nicht finden. Akutagava analysiert mit dieser Geschichte die chaotische innere Welt des Menschen und übermittelt ebenfalls, dass die Wahrheit relativ ist.

(Bir önceki sayıda bölümünü yanlış yazdığımız için, yazarımıza özürlerimizi sunuyoruz.)

Fidan ALİYEVA
LUDWIG MAXİMİLİAN ÜNİVERSİTESİ
MÜNCHEN
İşletme Bölümü
1.Sınıf

JAPANESE LITERATURE

ANCIENT LITERATURE (UNTIL 794)

Before the introduction of kanji from China, Japanese had no writing system. At first, Chinese characters were used in Japanese syntactical formats, and the result was sentences that look like Chinese but were read phonetically as Japanese. Chinese characters were further adapted, creating what is known as man'yōgana, the earliest form of kana, or syllabic writing. The earliest works were created in the Nara period. These include the Kojiki (712), a historical record that also chronicles ancient Japanese mythology and folk songs; the Nihon Shoki (720), a chronicle written in Chinese that is significantly more detailed than the Kojiki; and the Man'yōshū (759), a poetry anthology. One of the stories they describe is the tale of Urashima Tarō.

Murasaki Shikibu, the author of *The Tale of Genji*. Classical Japanese literature generally refers to literature produced during the Heian period, referred to as the golden era of art and literature. *Genji Monogatari* (early 11th century) by a woman named Murasaki Shikibu is considered the pre-eminent masterpiece of Heian fiction and the first example of a work of fiction in the form of a novel. Other important writings of this period include the *Kokin Wakashū* (905), a waka-poetry anthology, and *Makura no Sōshi* (990s), the latter written by Murasaki Shikibu's contemporary and rival, Sei Shōnagon, as an essay about the life, loves, and pastimes of nobles in the Emperor's court. The *iroha* poem, now one of two standard orderings for the Japanese syllabary, was also developed during the early part of this period. The 10th-century Japanese narrative, *Taketori Monogatari*, can be considered an early example of proto-science fiction. The protagonist of the story, Kaguya-hime, is a princess from the Moon who is sent to Earth for safety during a celestial war, and is found and raised by a bamboo cutter. She is later taken back to her extraterrestrial family in an illustrated depiction of a disc-shaped flying object similar to a flying saucer. Another notable piece of fictional Japanese literature was *Konjaku Monogatari*, a collection of over a thousand stories in 31 volumes. The volumes cover various tales from India, China and Japan. In this time, the imperial court particularly patronized the poets, most of whom were courtiers or ladies-in-waiting. Reflecting the aristocratic atmosphere, the poetry was elegant and sophisticated and expressed emotions in a rhetorical style. Editing the resulting anthologies of poetry soon became a national pastime.

During this period, Japan experienced many civil wars which led to the development of a warrior class, and subsequent war tales, histories, and related stories. Work from this period is notable for its insights into life and death, simple lifestyles, and redemption through killing. A representative work is *The Tale of the Heike* (1371), an epic account of the struggle between the Minamoto and Taira clans for control of Japan at the end of the twelfth century. Other important tales of the period include Kamo no Chōmei's *Hōjōki* (1212) and Yoshida Kenkō's *Tsurezuregusa* (1331). Other notable genres in this period were renga, or linked verse, and Noh theater. Both were rapidly developed in the middle of the 14th century, the early Muromachi period. Self-Portrait by Miyamoto Musashi (1584-1645), a swordsman, writer, and artist. As the author of *The Book of Five Rings*. Literature during this time was written during the largely peaceful Tokugawa Period (commonly referred to as the Edo Period). Due in large part to the rise of the working and middle classes in the new capital of Edo (modern Tokyo), forms of popular drama developed which would later evolve into kabuki. The jōruri and kabuki dramatist Chikamatsu Monzaemon became popular at the end of the 17th century, and he is also known as Japan's Shakespeare. Matsuo Bashō wrote *Oku no Hosomichi* (1702), a travel diary. Hokusai,

perhaps Japan's most famous woodblock print artist, also illustrated fiction as well as his famous 36 Views of Mount Fuji. Jippensha Ikku is also known as Japan's Mark Twain. Many genres of literature made their debut during the Edo Period, helped by a rising literacy rate among the growing population of townspeople, as well as the development of lending libraries. Although there was a minor Western influence trickling into the country from the Dutch settlement at Nagasaki, it was the importation of Chinese vernacular fiction that proved the greatest outside influence on the development of Early Modern Japanese fiction. Ihara Saikaku might be said to have given birth to the modern consciousness of the novel in Japan, mixing vernacular dialogue into his humorous and cautionary tales of the pleasure quarters. Jippensha Ikku wrote *Tōkaidōchū Hizakurige*, which is a mix of travelogue and comedy. Tsuga Teisho, Takebe Ayatari, and Okajima Kanzan were instrumental in developing the *yomihon*, which were historical romances almost entirely in prose, influenced by Chinese vernacular novels such as *Three Kingdoms* (三国志 *Sangoku-shi* in Japan) and *Shui hu zhuan* (水滸伝 *Suikoden*). Two *yomihon* masterpieces were written by Ueda Akinari: *Ugetsu monogatari* and *Harusame monogatari* wrote the extremely popular fantasy/historical romance *Nansō Satomi Hakkenden* in addition to other *yomihon*. Santō Kyōden wrote *yomihon* mostly set in the gay quarters until the Kansei edicts banned such works, and he turned to comedic *kibyōshi*. Genres included horror, crime stories, morality stories, comedy, and pornography—often accompanied by colorful woodcut prints. Nevertheless, in the Tokugawa, as in earlier periods, scholarly work continued to be published in Chinese, which was the language of the learned much as Latin was in Europe.

The Meiji period marks the re-opening of Japan to the West, and a period of rapid industrialization. The introduction of European literature brought free verse into the poetic repertoire. It became widely used for longer works embodying new intellectual themes. Young Japanese prose writers and dramatists struggled with a whole galaxy of new ideas and artistic schools, but novelists were the first to assimilate some of these concepts successfully.

Natsume Sōseki's humorous novel *Wagahai wa neko de aru* (I Am a Cat, 1905) employed a cat as the narrator, and he also wrote the famous novels *Botchan* (1906) and *Kokoro* (1914). Natsume, Mori Ōgai, and Shiga Naoya who was called "god of the novel" as the most prominent "I novel" writer, were instrumental in adopting and adapting Western literary conventions and techniques. Ryūnosuke Akutagawa is known especially for his historical short stories. Ozaki Kōyō, Kyōka Izumi, and Ichiyo Higuchi represent a strain of writers whose style hearkens back to early-Modern Japanese literature.

Romanticism was brought in by Mori Ōgai with his anthology of translated poems (1889) and carried to its height by Tōson Shimazaki etc. and magazines *Myōjō* and *Bungaku-kai* in early 1900s. Mori also wrote some modern novels including *The Dancing Girl* (1890), *Wild Geese* (1911), then later wrote historical novels. Natsume Sōseki, who is often compared with Mori Ōgai, wrote *I Am a Cat* (1905) with humor and satire, then depicted fresh and pure youth in *Botchan* (1906) and *Sanshirō* (1908). He eventually pursued transcendence of human emotions and egoism in his later works including *Kokoro* (1914) his last and unfinished novel *Light and darkness*.

Shimazaki shifted from Romanticism to Naturalism which was established with his *The Broken Commandment* (1906) and Katai Tayama's *Futon* (1907). Naturalism hatched "I Novel" (*Watakushi-shōsetu*) that describes about the authors themselves and depicts their own mental states. Neo-romanticism came out of anti-naturalism and was led by Kafū Nagai, Jun'ichirō Tanizaki, Kōtarō Takamura, Hakushū Kitahara and so on in the early 1910s. Saneatsu Mushanokōji, Naoya Shiga and others founded a magazine *Shirakaba* in 1910. They shared a common characteristic, Humanism. Shiga's style was autobiographical and depicted states of his mind and sometimes classified as "I Novel" in this sense. Ryūnosuke Akutagawa, who was highly praised by Soseki, wrote short stories including *Rashōmon* (1915) with an intellectual and analytic attitude, and represented Neo-realism in the mid-1910s. War-time Japan saw the debut of several authors best known for the beauty of their language and their tales of love and sensuality, notably Jun'ichirō Tanizaki and Japan's first winner of the Nobel Prize for Literature, Yasunari Kawabata, a master of psychological fiction. Ashihei Hino wrote lyrical bestsellers glorifying the war, while Tatsuzō Ishikawa attempted to publish a disturbingly realistic account of the advance on Nanjing. Writers who opposed the war include Denji Kuroshima, Mitsuharu Kaneko, Hideo Oguma, and Jun Ishikawa.¹

Berkan ÖZKAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

¹ Wikipedia.org

MODERN JAPON EDEBİYATI

Meiji Dönemi (1868-1912) – Modern Japon Edebiyatı Başlangıcı

Tokugawa Dönemi'nde kapıları dış dünyaya özellikle Batıya kapatan Japonya, Tokugawa Shoogunluğunun Meiji İmparatorluğu tarafından mağlup edilmesi ile birlikte kapılarını Batıya açmıştır. Toplumda katı çizgilerle var olan sınıf sistemi, yavaş yavaş kaldırılmış, Samurayların gücü giderek azalmıştır. Eğitim reformları yapılarak, Konfüçyüs öğretileri ve Budizm felsefesi bırakılmıştır. Artık Batılı tarzda eğitim sistemine geçilmiştir. Tokugawa Döneminde eğitim hakkı olmayan köylüler, sanayeciler ve tüccarlara eğitim hakkı sağlanmıştır. Müfredatta 1880'li yıllara kadar Amerika, daha sonrasında da Almanya model alınmıştır. Meiji Dönemi ile birlikte sadece eğitimde değil, bilim, siyaset, hukuk alanlarında da yenilikler meydana gelmiştir.

Bu değişiklikler ile birlikte, Japon Edebiyatı'nda Meiji Dönemine kadar hüküm süren Çin Edebiyatı'nın yerini Batı Edebiyatı devralmıştır. Modern Japon Edebiyatı'nın oluşumu anlamak için bir önceki Tokugawa Dönemi'ne bakmak gerekir.

Tokugawa Dönemi Japon Edebiyatı

Bu dönemde kapılarını dış dünyaya kapatan Japonya'da 1860 yılına kadar sadece Çin Edebiyatı hâkimdir. Bu dönemin son yıllarında yazarlar, Gesaku(alay, şaka, eğlence yazısı) ile meşgul idiler. Bu konular yeterli gelmeyince Geşaların hayatları eğlenceli bir şekilde anlatılmaya başlandı. Fakat bu durum birçok kişi tarafından yüz kızartıcı olarak görülüyordu. Dolayısıyla yazarlar, kan davaları ile ilgili yazınlar vermeye başladı. Bir süre bu konu ile devam edilmesine rağmen, konu kılığında dolayı Tokugawa Japon Edebiyatı'nın yetersiz olduğu anlaşılmıştır. Eğer bu dönemde edebiyat yeterli olsaydı, Batı etkisinin bu kadar güçlü olmayacağı düşünülmektedir.

Meiji Dönemi'nde sancılarla geçen Dil Devriminin kökeni 5.yüzyıla kadar iner. 5.yüzyıla kadar Japonların belirli bir yazı sistemi yoktur. Çin'den kaçan Korelilerin yanlarında getirdikleri Çince eserler sayesinde Japonlar Çince ile tanışır. Çin Alfabetinin temelini oluşturan Kanji'nin Japon Dili'ne girmesiyle birlikte Japonca'nın kelime hazinesi gelişti; Konfüçyüs öğretileri Japonya'yı etkisi altına aldı. İlk dönemlerde Çince ve Japonca'nın farklı olmasından dolayı (Çince tek heceli, Japonca çok heceli) zorluklar yaşandı. Bu zorlukları yenmek için Çince karakterlerin yanında Japonca teleffuzları kullanıldı. Geliştirilen bu yazı sistemini sadece erkek olmak koşuluyla saraylılar, devlet memurları ve rahipler kullanabiliyordu. Daha sonradan saraylı kadınların kullandıkları Hiragana ortaya çıktı. Kanji karakterleri yuvarlaştırılarak üretilen bu yazı sistemi saray kadınlarının yazılı iletişimine yetiyordu. Yine Kanji karakterlerinden üretilen, Hiragana'ya göre keskin ve sert hatlara sahip olan Katagana da rahipler tarafından çıkarılmıştır. Japonya'nın yabancı dil ile tanışması ilk olarak 16.yüzyılda Portekiz ve 17. yüzyılda Hollandalılar sayesinde olmuştur. Hristiyanlığı yayma politikasını Japonya'ya da götürmek isteyen misyonerler, Hristiyanlık öğretileriyle Japonca'ya Tanrı, Melek, Cennet kelimelerini de beraberinde getirmişlerdir. Yabancıların bu denli Japonya'ya girmesinden rahatsız olan Tokugawa, Japonya'yı koruma maksadıyla batılı tüccar ve misyonerleri Japonya'ya sokmama kararı aldı ve ülkeyi uzun bir süre dışa kapadı. Sadece dini amaç gütmeyen Çinliler ve Hollandalılara giriş serbestti. Hollandalıların ülkede serbestçe gezebilmesi birçok Flamanca eserini Japonca'ya çevrilmesine olanak sağladı.

Tokugawa Dönemi'nde yazı dilinin ağır olması ve konuşma dili ile farklı olması, saraylı ve halk arasındaki uçurumu büyütüyor; halkın cahil kalmasına neden oluyordu. O yüzden bir dil devrimine ihtiyaç duyulmuştur.

Dil Devrimi (genbunitchi)

Dil devriminin amacı, sadece yeni bir edebiyat dili yaratmak değil, yeni fikirleri açıklayacak çağdaş bir yazı icat etmektir. Dil Devrimi ile birlikte yazarlar daha net bir şekilde düşüncelerinin açıklamaya başlamışlar ve halka seslenebilmişlerdir. Dil devrimi, normalin aksine şair, yazar ve öykücüler tarafından yapılmıştır.

Dil Devrimi sayesinde halk anadilinde eğitilmiş, edebiyat dili halkın anlayacağı hale gelmiştir. Konuşma dili yazıya aktarılmıştır. Dil devrimi karşıtları yüzünden, istenildiği ölçüde gerçekleşememiş ve aksak bir şekilde ilerlemiştir. Ancak 1900 yılında resmileştirilmesi ile birlikte gereken gücünü kazanmış ve Japon Edebiyatının ilerlemesini sağlamıştır. Ayrıca aşağılanan halk dilinin edebiyatta ne kadar etkili olduğu anlaşılmıştır.

Çeviri Etkinliği: Modern Japon Edebiyatı'nın oluşmasındaki diğer bir etken Çeviri Etkinliğidir. 6.yüzyıldan 16.yüzyıla kadar sadece Çince'den eserler çevrilmiştir. Daha sonra Portekizce ve İspanyolca çeviriler yapılmıştır. Bu dönemde genellikle bilim alanında ve din üzerine çeviriler yapılmıştır. Hollandalılar hariç diğer Batılıların ülkeden kovulmasıyla, çeviriler sadece Flamanca'dan yapılmıştır. Daha sonra Japon Dilbilimcisi İngiliz Sir Ernest Satow'un Japonya'ya gelmesi ile birlikte çeviriler artık İngilizce olarak yapılmaya başlanmıştır. 19. yüzyıl başlarında da Rusça ve Fransızca öğrenilmiş ve bu dillerin eserleri Japonca'ya çevrilmiştir.

Çeviri etkinliğinin amacı; reformlar için dışarıdan fikir edinmek ve çağdaş yeni bir dil yaratmaktır. Batılı eserlerin çevrilmesi ile birlikte Japon toplumu, haklar, özgürlük, Tanrı, doğa gibi kelimeleri öğrenmiştir. Meiji dönemi ile birlikte Batılı eserlerin çevrilmesi, çok çeşitli edebi türün, kelimelerin ve deyimlerin Japonca'ya girmesini sağlamıştır. İlk zamanlarda sıkıntılar yaşanmasına rağmen, bu kelimeler özümsebilmiştir. Batılı tarzda roman ve hikâye türü Japoncaya girmiştir. Edebiyattaki Realizm, Romantizm, Klasizm ve Natüralizm gibi akımlar Japon Edebiyatı'nı etkisi altına almıştır. 19. yüzyıl sonlarında Batı Edebiyatından esinlenmemiş yazar, çevirmemiş eser neredeyse yoktur.

Yeni Türk Edebiyatı ve Modern Japon Edebiyatı Benzerlikleri

Batı Edebiyatı'nın gelişmiş olması edebiyatta yenilikleri gerektirmiştir.

Hak, adalet, özgürlük gibi kavramlar konu alınmıştır.

Toplum için sanat vardır.

Yabancı eserler çevrilmeye başlanmıştır. Çeviri eserler yeni edebiyatın oluşumunda rol oynamıştır.

Yeni edebiyatta halk hedef alınmıştır.

Sade bir dil oluşturulmaya çalışılmıştır.

Dilde sadeleşme sancılı bir şekilde uzun yıllar devam etmiştir.

Roman ve hikâyeler teknik yönden zayıftır.

Batı Edebiyatı ile tanışılmasının ardından yeni edebi türleri keşfedilmiştir.

Çevrilen eserlerle birlikte dile yeni kelimeler girmiştir.

Yeni edebiyat realizm, klasizm, romantizm, naturalizm gibi akımların etkisi altında kalmıştır.

Yeni edebiyata karşı çıkan yazarlar, eski edebiyata devam etmeye çalışmıştır.

Yazılı dil konuşulan dil ile farklılık göstermektedir.

TANZİMAT EDEBİYATI VE MODERN JAPON EDEBİYATI FARKLILIKLARI**Modern Japon Edebiyatı:**

Modern Edebiyat Meiji Dönemi ile başlar (1868-)

Modern Edebiyat öncesi Çin Edebiyatı hâkimdir. Konu olarak Konfüçyüs öğretileri ele alınmaktadır.

Flamanca'nın etkisi büyüktür. Daha sonra İngiliz Edebiyatı'nd etkilenilir.

19.yüzyılın sonunda Batı Edebiyatı'ndan çevrilmeyen eser çok azdır.

Dil Devrimini şairler, romancılar ve öykücüler yapmıştır.

Dil Devrimi değişen edebiyatla birlikte gerçekleşmiştir.

Yeni Türk Edebiyatı:

Yeni Türk Edebiyatı Tanzimat Fermanı ile başlar (1860-)

Tanzimat Edebiyatı öncesi İran ve Arap Edebiyatı hâkimdir. Tasavvuf, din ve aşk konuları ele alınmıştır.

Fransız Edebiyatı'nın etkisi büyüktür.

Batı Edebiyatından çevirilerde eksiklikler mevcuttur.

Dil devrimini mevcut rejim gerçekleştirmiştir.

Dil devrimi yeni edebiyat başladıktan uzun bir süre sonra yapılabilmektedir.²

Renata CIOBANU
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

² Wikipedia.org

SÖYLEYEMEDİKLERİM

Bu gökyüzü hiç eksik olmuyor başımdan. Ya gitmek istiyorum bir yerlere, ya da kök salıp toprağa koca bir sedir gibi kalmak istiyorum olay mahalimde. Bu aralar çok yağmur yağmaya başladı. Şiddetli yağıyor ama köşe başında kalbi kırılan çocuk kadar kırılmadı şemsiyeler. Bir ucuz şarap daha tırbüşonsuz açıldı, içine itildi tıpa, öyle içildi ve sigara yakılmadı o sabah gün doğarken. Ben ellerime baktım ellerim yoktu. Gitmek istiyorlardı kaç zamandır gittiler. Duvarlar yıkıldı, bir şehir betonlaştı boğazına kadar, sular akmadı hiç. Keskin sirke küpüne zarar dediler, keskin sirke, küpüne zarar. Ne sirkeydi, ne de küptü gecelerimi ikiye bölen; bıçak kadar keskin olan. Cümlelerimi bitiremeden biten bir yol kaldı aklımda, yol da sayılmaz belki...

O gece bir salıncağa ağaç kurup ağaçlanmıştım. Düşmedim ilk defa. Tanrının kudretli elleri varmış belki de o tuttu beni de sağ çıktım sabaha. Bir kadın söylemişti yalan olmasın, sigarayı sigara yapan onu tutan ve de dumanını yutan erkektir. Biraz hizaya geldiysem de sol gözüm kısıktır, ya da biraz sağırım yutarım kelimeleri konuşurken. İyi çiğnemediğim için de kilo alırım. Genelde sarhoşken aldığımdan pek fiyat da sormam.

Bir dilencinin yanına oturup ne satıyorsun diye sordum. "Dua.", dedi. "Allah'ı olanlar üç beş atıyor karnım doyuyor." "Ee olmayanlar?" demişim bir anda, ki ben içimden konuştuğumu düşünüyorum. "Olmayanlar benden beter." dedi.

Biraz konuşsam, ellerim kanıyor. Sussam, içimde büyük bir kara delik... Bir inşaat var kafatasımın içinde, beynim restore ediliyor. Dedim ki madem restore edeceksiniz yıkıp sıfırdan başlayın bu aralar restorasyonun manası değişti, şimdi bu moda nasılsa...

Ne resimde görülen kadının gülemeyişi düşündürür beni, ne de yapılan kazada açılmayan hava yastığı. Bir ara Edip Cansever düşündürdü sonra o da moda oldu düşünmeye gerek kalmadı. Bir kadının gülemeyişi dediysem aslında hüzünlenebileşinden de bahsediyorum.

Bir masaldan diğerine atlarken "Suç ve Ceza"ya giriş yaptı az önce yaşlı bir kadın. Akli o derece karışık. Kimse durup dururken "Suç ve Ceza"dan bahsetmez. Belki bir nebze Tolstoy anlatırsın ama Dostoyevski'ye öyle bodoslama giremezsin "dur" derler insana. Dostoyevski'den konuşmak daha büyük ciddiyet gerektirir, mesela ya kız tavlarsın ya da yemeği yakmışsındır ama nasıl açıklayacağını bilemediğin için kocan seni dövecektir.

Ne öğrendik? Orta kulak iltihabı da felce sebep olabiliyormuş ya da Mendel aslında çocuk gibi yetiştirmiş bezelyeleri. Kâbe'nin üzerindeki melek değil, ışık hüzmeymiş. Ay'dan görülebilen aslında Çin Seddi değil insanların gökler kadar büyük olan kibirleriymiş.

Deniz TUĞER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İLETİŞİM FAKÜLTESİ
Gazetecilik Bölümü
4.Sınıf

BEN ÖLÜRSEM AKŞAMÜSTÜ ÖLÜRÜM

Ben ölürsem akşamüstü ölürüm
Şehre simsiyah bir kar yağar
Yollar kalbimle örtülür
Parmaklarımın arasından
Gecenin geldiğini görürüm

Ben ölürsem akşamüstü ölürüm
Çocuklar sinemaya gider
Yüzümü bir çiçeğe gömüp
Ağlamak gibi isterim
Derinden bir tren geçer

Ben ölürsem akşamüstü ölürüm
Alıp başımı gitmek isterim
Bir akşam bir kente girerim
Kayısı ağaçları arasından
Gidip denize bakarım
Bir tiyatro seyredirim

Ben ölürsem akşamüstü ölürüm
Uzaktan bir bulut geçer
Karanlık bir çocukluk bulutu
Gerçeküstücü bir ressam
Dünyayı değiştirmeye başlar
Kuş sesleri, haykırırlar
Denizin ve kırların
Rengi birbirine karışır

Sana bir şiir getiririm
Sözler rüyamdan fışkırır
Dünya bölümlere ayrılır
Birinde bir pazar sabahı
Birinde bir gökyüzü
Birinde sararmış yapraklar
Birinde bir adam
Her şeye yeniden başlar

Ataol BEHRAMOĞLU

SI JE MEURS, JE MEURS AU SOIR

Si je meurs, je meurs au soir
Il neige tout noir sur la ville
Les voies sont couvertes par mon cœur
Au travers de mes doigts
Je vois la nuit tombée

Si je meurs, je meurs au soir
Les enfants vont au cinéma
Mon visage enfoui dans une fleur
Je veux comme pleurer
Un train passe profondément

Si je meurs, je meurs au soir
M'en aller
Un soir, je vais dans une ville
Au travers des abricotiers
Je vais à la mer et la voie
Je regarde un théâtre

Si je meurs, je meurs au soir
Un nuage passe de loin
Un nuage d'enface sombre
Un peintre surréaliste
Il commence à changer le monde
Les voix d'oiseau, des cris
La mer et les campagnes
La couleur de celles s'entremêlent

Je t'offre un poème
Les mots jaillissent de mon rêve
Le monde se sectionne
Un dimanche matin dans l'un de ceux
Un ciel dans l'un de ceux
Des feuilles jaunies dans l'un de ceux
Un homme dans l'un de ceux
Il recommence à tout

Traduit par: Emre KURNAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

PAZAR MESALİSİ

Yeni bir gün daha doğdu. Güneş, bugün daha fazla boğuyor, alnımın çizgisine karışan teri, peki ben nasıl hissediyorum? Dün gibiyim. Çok şey yaşadım ve bitti. Bugüne dair tüm umutlarım, hayallerim dün de kaldı. Bugün ise tek çabam nefes alabilmek... Muhtemelen yarın da bugünkü gibi hissedeceğim.

Sözde nefes alıyorum işte. Etrafımı saran bembeyaz duvarlar artık bana temizliği ve masumiyeti simgelemiyor Her birinde farklı bir his var. Özlem, hüznün, ayrılık gibi... Olaylar birbirinden ayrı duyguları barındırıyor ama kahraman aynı. Benim... Daha fazla dayanamayıp gök mavisi ve bir o kadar da bana denizin derinliğini anımsatan perdenin arkasında kalmış, kahverengi tonlarda en son babamın boyayı verniklediği ve ona her dokunuşumda babamın varlığını hissettiren ahşap pencereyi açıyorum. Her zamanki gibi pervazında dünden kalmış, bana, kanatlarını açıp havada süzümeye başladıkları an kadar, hayatın çok kısa olduğunu dünden kuşlar için koyduğum bir iki tane buğdayı görüyorum...

Dışarıya baktığımda ise; fazlasıyla insan... Genelde hepsi mutlu en azından baktığım fotoğraftan bana yansıyan böyle. İnsan kalabalığından bugünün pazar olduğunu anımsadım. Pazarları sevdiğim pek söylenemez. Bana her zaman farklı nedenlerden doğan bir ayrılığı çağırıştırır. Dışarıda olan hayatta kendimi bulamıyorum. Ait olduğum yer odam ve onun duvarlarında gizli kalmış esaretim. Her pazar olduğu gibi yine insanları gözlemleyeceğim ama önce bir şeyler atırtmalıyım deyip mutfağa geldiğimde aslında pek de bir şey yemek istemediğimin farkına vardım ve dün akşamdan yarım kalmış fıstıklı çikolatayla yarım kadeh şarabımı alıp odama geri döndüm. Masamın üzerinde akşamdan ayırdığım son sigaramı 'her gece aklıma düşen'e ithafen yazdığım, paslanmaya yüz tutmuş birkaç mektubun arasında buldum.

Fıstıklı çikolatam, yarım kadeh şarabım ve son sigaram...
Pazar mesaim başladı.

Çiğdem ÇATAL
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

BİR ŞEHİR SIZISI

Sigaramın bittiği bir gecede yedim,
Tütünün ve sigaranın bol olduğu bu koca şehrin
Küçük odasında sigaram bitmişti,
Dolmuşlarının, otobüslerinin, metrosunun kalabalık olduğu
Petrol varilinin pahalı
İşçi maaşının aşağı olduğu bir şehirde
Özlemlerimiz ve tutkularımız da hat safhada,
Ayrılıkların filmlerdeki gibi
Sadece tren peşinden bakmakla yetindiği
Ve küçük odalarda ağlanan bir şehir değil bu şehir,
Ayrılıklar peşinden önce özlemler, ızdıraplar
Sonrasında intiharlar gelir bu şehirde,
Sevgisinin coşkulu, ayrılıklarının hüznünlü sonuçlar doğurduğu
Ve kişiliklerin sadece insandan ibaret olmadığı bir şehirden bahsediyoruz,
Parasının dünya borsasında düşük
Ama polisinden, doktorundan, memurundan üstün olduğu
Tiyatrolarının boş, gece kulüplerinin tıka basa
Eğlenceye dolu, bilgiye hasret beyinlerin fink attığı kalabalık bir şehir,
Diplomalarının sadece kâğıt olarak alındığı
Ve çoğu zaman kız istemeye gidildiğinde sorulduğu,
En nihayetinde tüm yazdıklarımın güzel şiir diye nitelendirilip
Bir hastaya ilaç olmadığı şehrim,
Usta sanatçının da dediği gibi:
"Böyle gelmiş, böyle gidecek
Korkarım vallah".

İsmail CƏFƏR

AZERBEYCAN DEVLET İKTİSAT ÜNİVERSİTESİ

Uluslararası İlişkiler Bölümü

4.Sınıf

GÜNEŞE DOKUNMAK

Bir güneş tutmuştuk seninle
O güneş hiç batmadı
Hala duruyor gökte
O güneş hiç kaybolmadı
Hala avuçlarımızın izi üzerinde
Ekilsen bir sen oldun o günden bugüne
Ben aynı ben, gözler aynı gözler
Bir sen oldun eksilen o saniyeden bu saniyeye
Kalbim aynı kalp, gene senin sevginle inler
Bir kelebek ömrü kadar kısaydı bana sevgin
Hiç beklemediğim bir anda, sevgin tükendi bana
Sonra o hiç bitmez dediğim merhametin
En son sen gittin, yalnızlığa terk ettin beni acınla
Parmaklarının izi kalmış parmaklarımda
Bakışlarının heyecanı hala gözbebeklerimde
Hiçbir şey değişmedi, aynı kaldı her şey o andan bu ana
Bir sen eksildin o günden bugüne
Sen nasıl birymişsin meğer
Sen gittin yanımda bir dolu yalnızlık kaldı
Sen o yalnızlığı dolduranmışsın meğer
Sen eksildin kollarımda bir kimsesizlik kaldı
Bir güneş tutmuştuk bir ağustos günü seninle
Hala avuçlarımızın izi duruyor üzerinde
Bizi hatırlıyorum her güneşi gördüğümde
Daima avuçlarımız yansıyor gölgelere
Boşluğumu dolduranmışsın,
Sen eksildin bir dolu boşluk kaldı ruhumda
Şiirlerimin öznesiymişsin,
Sen eksildin, şiirlerim dağıldı bir dolu yalnızlığa
Benim mutluluğum hüznüm... Benim bir yanımmışsın
Sen eksildin ya, ben eksildim biraz aslında...

Ali SEVEN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

2.Sınıf

BİR OTOSTOPÇUNUN DÜNYASI

3. BÖLÜM

(35. sayıda 25-26 sayfalarındaki hikâye serisinin devamıdır.)

DIRRRRTT! ZOORRT! Kalın bir korna sesiyle uyandım. Şoför abimiz hatalı sollama yapan adamı o şekilde uyarıyordu. Hayvanlar koklaşarak; insanlar korna çalarak anlaşırdı. Öyle anlaşılıyor. Dar bir yoldu. Tek şerit gidiş, tek şeritte geliş yönü vardı. Bunu bile onların yaptığını söylüyordu. 2000'li yıllardan sonra süre gelen yadsınamaz gücün... Badem bıyık, "Bu yolun eski halini biliyor musun?" diye sordu. "Hayır.", diye cevap verdim. Yolu geçmişte yapmayanların silueti belirgi gözlerinde. "O daracık yolda dört saatte gidiyorduk." demeye başladı. Badem bıyıkları parlamıştı. Pek haz etmezdim onlardan. Küçük, sahte bir gülümsemeyle başımı sallayıp onayladım. Yol üstündeki ilçelerden birinin hastalanan insanların anlattı bana. Yenice'ydi adı. Karabük yolu tamamlanmadığı için trenle Zonguldak'a, hastaneye gidiyorlarmış. "Aynı tren Karabük'e gitmiyor mu sanki?" diye geçirdim içimden. Fabrikalar, okullar ve daha bir sürü zirvadan bahsetti. Sağa yanaştı, "Of be, olamaz!" diye bağırdı. "Olamayan şey ne?" diye sordum. Meğer mazot bitmiş. Ona kocaman bir eyvallah çekip aldım çantamı. Aşağıya indim. Saati kontrol etmek için telefonuma davrandım. Aksilik, şarjım bitmişti. "Saat kaç?" diye işaret ettim badem bıyığa. Hani sol el işaret parmağınızı sol kolunuzda saatin olduğu yere koyarsınız ya... İşte o işaret. Sağ elinden beş, sol elinden üç parmak gösterdi. Saat 8 olmuştu anlaşılan. Neyse, yolun dörtte üçünü gelmiştik ve derse yetişmek için henüz zamanım vardı...

4. BÖLÜM

Yolda müsait bir yer bulup tekrar otostop çekmeye başladım. İki dakika geçmeden beyaz bir pikap kamyonet aldı beni. Kasası ile birlikte ekmek arabasını andırıyordu aslında. "Selam", dedim, 'ihtiyar(!)' ilerlemiş yaşına rağmen oldukça karizmatik bir surata sahipti. "Aleyküm selam, genç." dedi. "Öğrencisin sanıyorum." dedi ve susması bir oldu. "Sayılır" dedim, Adam tuhaf tuhaf baktı bana. İnceler gibiydi beni. "Nasıl yani sayılır?" diye sordu. Dedim ki ona, "Okulu bırakmayı düşünüyorum bu aralar." Camı aralayıp, dışarıya tükürdüm. İğrençti içerisi, aldırış etmedi pek. "Ortalık üniversite diplomalı işsiz kaynıyor zaten." dedim. Şaşırmıştı. "Dil öğrenip, yurtdışına çıkacağım." diye de ekledim. Elindeki tespihi yavaşça vitesin üzerine doladı ve şöyle dedi, "Bak, genç arkadaş. Bizim halimiz ortada. Günde 15 saat şu direksiyonu sallıyoruz, aldığımız para 3 kuruş. Sen vazgeçme okumaktan." Bu insanlar neden bu kadar ısrarcı olur anlayamıyorum. Seni ilgilendiren ne? Ayda 3 kâğıt maaş alıyorsun, yok şöyle yok böyle... Okumuyorum! Zorlamayın insanları. Sistemin kölesi olmak, olabilmeye çalışmak için üniversite okumak. Ee, yok oğlumuz memur, yok kızımız bilmem hangi şirkette mühendis! Siz öyle sanın. Oğlunuz – kızınız birer köle. Ancak içiniz rahat olsun. Son model, modern köleler onlar. Kapitalizmin beyaz yakalı köleleri... Siz onları bayağı afilli, güzel mesleklerle tanırırsınız.

Tircinin torpidonun üzerine bıraktığı saat, gözüme ilişti. Geleceği parlak bir köle olabilmek için derse yetişmeliydim. Yolu bitirdik, ben trafik ışıklarında indim. Fakülteye vardığımda 10 dakika daha vardı derse. Kantinde oturdum biraz. Görevli kızıdan 5 poğaçaya istedim. Uzun boyu ve güzelliğiyle dikkatimi çekmeyi hak etmişti. Parayı uzattım, şımarık bir gülümseme ile teşekkür ettim. Arka tarafta bulunan masaların birine oturdum. Poğaçaları yedim, lavaboya yöneldim. Saçlarımı düzelttikten sonra sınıfa geçtim. Derse yetişmiştim. Onur ve Ozan yine yerlerini almıştı arka sıralarda. Onların da arkasında ev arkadaşım Emre ve ben oturuyorduk. Hazırlık eğitimi karmaydı. Ve biz şans eseri aynı sınıfa düşmüştük. Ozanı yine kızlardan birini sinir ederken yakaladım. Kızın yanakları sinirden en az o masallardaki zehirli elma kadar kırmızıydı. Varsa yoksa kızlardı onun için. Nostaljik arabalar, eğlence ve yemekle de ilgisi vardı diye biliyorum. Hayat bunlardan ibaretti onun için. (Aslında haksız sayılır)

maz.). Onur ve Ozan... Ayrılmaz ikililer. Onur biraz daha aşırıydı ondan sanki. Merdivenleri çıkar-ken 20 basamak gelmeden 3 kez âşık olabiliyordu. Kızlar yanından geçer, gözlerine bakıp, "Âşık oldum, yemin ederim âşık oldum!" diye söylerdi. Bunu yaparken ses tonunu yükseltmesi itici bir unsurdu oysa. Aslında başarılı bile olabilirdi dikkatli olsa. Ozan, Onurla aynı duygulara sahip olsa da onun kadar yüz­süz biri sayılmazdı. Kadınlara karşı bir mesafe koyardı hep. Mesafeler neden ötürü gelir bilemiyorum. Onların bir arkadaşı daha vardı, Burak adında; o, içlerinde en yakışıklı olanıydı. (Cidden) Benim olduğumu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Onunla gezdiğimizde fark etmiştik. O önüne bakarak yürüyordu, ben ve diğerleri etrafa bakıyorduk. Baktığım bütün güzel kızların Burak'a baktığını fark ettim. Bu benim için fazlasıyla hayal kırıcı olsa gerekti. Sınıftaydık, Hülya Hoca ders işliyordu. Konu bilmem ne present perfect tense idi. Hazırlık sınıfına gelene dek 8 yıl İngilizce dersi gördüm ben. Buna rağmen sınıfta duyduklarım bana yabancı geliyordu. İmkânı yoktu benim İngilizce öğrenmemin. Bütün tayfa, en arka iki sıraya dolmuştu sınıfta. Beş kişi, kafayı gömmüş uyuyorduk. Ozan ve Burak birden konuşmaya başladılar. Gülüşüyorlardı. Hocanın dikkatini çektiler o sıra. Fazlasıyla... Acımasız bir suratı vardı kadının. "Siz, hepiniz! En arkadaki beşli!" bize sesleniyordu. Ben ve çocuklar kafamızı kaldırdık. "Evet, siz. Şimdi çıkın dışarıya!". Emre, serzenişte. Söylenerek çıkıyordu. Onur ve Ozan dünden razılardı atılmaya. Kapıya yöneldiler. Sağ tarafa baktım. Burak, sinirli görünüyordu. Hızlıca ayağa kalktı, çocukların peşinden yürüdü. Ben yerimden bile kalkmamıştım. Devamsızlığım 99 saattti. Çıkamazdım. Hocanın bizi atmaya yetkisi olmadığını düşünüyordum. Pek gerçekçi olmasa da, kâğıt üzerinde bile olsa sonuçta ben bir öğrenciydim. Ve orada okuyordum. Beni devlet yerleştirmişti oraya. "AL, OKU!" demişti, "Bu senin hakkın.". "Çıkıyorum", dedim ona. "Atamazsınız beni! Ayrıca devamsızlığım 99 saat, sınıf tekrarına kalmak istemiyorum hocam." diye de ekledim. O sinsi bakışlı gudubet, insafa gelmişti. Yeşil gözleri gülümsedi birden. "Araya çıktığımızda odama gel Ferdi.". O anlattı, ben uyumaya devam ettim. Sonuçta benimde kendime göre bir uyku düzenim vardı ve ona uymak zorundaydım. Akşam 8 – Gece 2 arası uyuyordum. 6 saat gece uykusu yetmiyordu tabi. Gündüz 2 saatte derste uyumaya kodlamıştım kendimi. Böylece günde toplamda 8 saat ediyordu ve ben uykumu alabiliyordum. Öğrenci evinde sabahlıyorduk hep. Ve hiç uyumadan derse gidiyorduk. İnternette bir site bulmuştuk ve orada canlı yayın yapıyorduk. Fanlarımız bile vardı. Hasta oluyorlardı bize. Hüseyin'in ege şivesi ve inanılmaz derecede taklit yeteneği vardı. Yeşilçam karakterlerini canlandırmayı seviyordu en çok. Ve biz ona "Marmara Kazım" diyorduk. Favori karakteri oydu. Okan, evin en çapkınıydı. Ben "temiz aile çocuğu", "Damat Ferit", "çılgin" ve daha birçok adla anılıyordum. Ayrıca o efendi oturuşumun tiryakisi olanlar vardı. Diğerleri küfür eder, çemkirirdi bize yazan seyircilere. Onlara benden kötü davranırlardı. Saygıları vardı bana. Ben onlar gibi değildim demek ki. Emre ise yine "Emre" olarak anılıyordu. Kız arkadaşının onu yayında görmesinden yana büyük korkusu vardı. Pek gözükmezdi o. Bizim gibi yayın yapan başkaları da vardı. Emre onları izliyordu genellikle. En çok "KEDİ" ismini almış olan kıza takılırdı. Hayvanlar âlemi ve onu bir araya getiren, hayal gücü isteyen küfürleri vardı Emre'nin. Ve bazı küfürlerinde ciddi olduğunu düşünürdüm hep. Soyut düşünürdü böyle anlarda Emre... Haz etmiyordum küfürlerden.

Kafamı kaldırdım. Uzun bir zaman geçtikten sonra derse ara verildiğini hatırlıyorum hayal meyal. Biraz hava almak için ayağa kalkmayı denedim. Denedim, denedim. Ayaklarımın üzerine bastığımda birden başım dönmeye başladı. Sarhoş gibi hissediyordum kendimi. Duvarlar iki ton renk açmıştı sanki. Ancak daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Hoşuma bile gidiyordu kafamın dönüyor olması, etrafımdaki insanların dört katına çıkması. Yavaş yavaş sınıftaki renkler yerine geliyordu. Öğrenciler havadan yere inmeye başlamışlardı bile. Hocanın iki gördüğüm kafası eski haline gelmişti. Akıl işte... Koridora çıktığımda hocanın beni çağırdığı aklıma geldi. İstemeyerek de olsa yanına gitmeliydim. Kararımı vermiştim. Yönetici katına çıktım. Odasını bulmam zor olmadı.

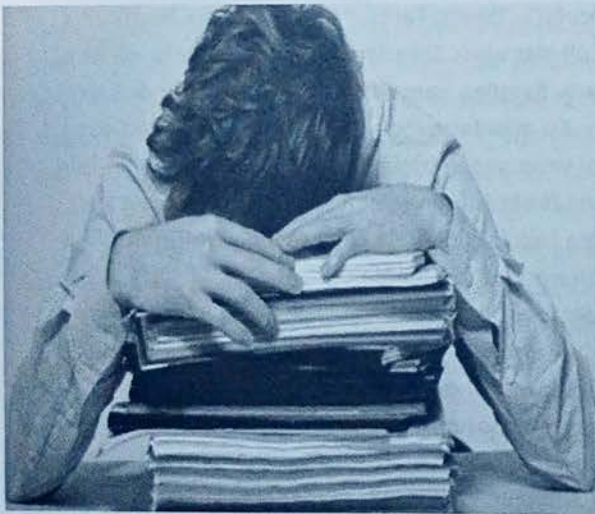
Kapıyı tıkladım, gel komutunu beklemeden içeriye girdim. Onun gibi bir öğretim görevlisi daha vardı odada. 1.80 boylarında bir yıldı. Yeşil gözleri, uzun siyah saçları vardı. Elmacık kemikleri oldukça belirgindi. Giyim tarzını beğendim. Bana bakıyordu. Ukala bir duruşu vardı. Bu ona ulaşılmazlık katıyordu adeta. Hülya Hoca ve o beraber paylaşıyorlardı kocaman odayı. Hülyayla göz göze geldik. Bir selam verdim ona. Gözleri masasındaki bilgisayarındaydı. Birkaç işlem yapıp, "Merhaba Ferdi!" dedi huysuz kadın.

- Beni çağırmıştınız.
- Sınıftan neden atıldığınızı biliyor musun Ferdi?
- Umursamıyorum bile.
- Geçen hafta verdiğim ödevi yapmadığınız için.
- Haberim yoktu hocam, kusura bakmayın."
- Sınıftan neden çıkmadın peki?
- Biliyorsunuz devamsızlığım...
- SUS!

O sırada camdan dışarıyı gözlüyordum. Köpeğin teki sıska bir oğlan çocuğunu kovalıyordu. Gülmek için kendimi zor tuttum. Ayağa kalktı. Kolumdan tuttu:

- Yapacaksın ödevini. Ya yapacaksın, ya yapacaksın.
- Hem zorla hazırlık sınıfı okutuyorsunuz, hem de zorla ödev yaptırıyorsunuz!

Nazik bir tavırla, "Ferdî, dediğime uymadın. Sınıftan çıkmadın. Ya ödevini yaparsın, ya yaparsın." dedi. Gülümsedim. "Bak, yoksa seni de diğer arkadaşların gibi yok yazarım ve sınıf tekrarı yaparsın.", dedi. Fazlasıyla ciddi görünüyordu. İlk defa bu kadar uzun konuştu benimle. Daha önce sahte bir gülümsemeyle "Günaydın!" derdik birbirimize. Suratıma bakıyordu. "Beni sınıftan atmaya yetkiniz yok!" dedim. Gözlerini kıstı. Hoşuma gitmişti. Bu haliyle daha çekici görünüyordu. Birden gözüm odanın köşesindeki kahve makinesine ilişti. "Bakin, vaktimi alıyorsunuz. Bari birer kahve yudumlayalım.", diye teklifte bulundum makineyi göstererek. O ve yanındaki öğretim üyesi bayan gülmüştü. Kahvede ısrarcıydım. Tekrarladım, "Kahve?". Sonrasında o bakışların arasında kendimi koridorda bulmam zor olmadı. Kahredici, utandıran, küçümseyen kadın bakışları...

Ferdi ÇUFALI
KARABÜK ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği
2.Sınıf

(Hikâye, 37. sayıda devam edecektir.)

AŞK OLUR

İncirin içini dolduran insan yüreği
Sanki mahşer yerine dünmüş bir kalabalık
İncirin içine en çok yakışansa ceviz
İnsan yüreği doğuştan kalabalık

Göze yakışsa da kalbe yakışmaz
Hitabı aşka başkasına değil
İncir yansın, kavrulsun bir şey olmaz
İnsan yüreği ya dayanır elbet

İncirin sevgisi ne akli ne aşkı dinler
Vişneler iki insanın bir olmuş kalbidir
Basit felsefem aşkı yorumlasın
Karmakarışık bir meyvedir aşk

Yaprak aşuk piriçse maşuk
Yaprak sevdiğini sarar sarmalar
Aşkını korur cılız otlardan
Sevgisi ibaret değildir dünyadan

Piriç aşukunun kalbinde yer edindir
Salım salım salınır yüreğinde
Her tanesi aşkın bir parçası
Dağ olsa dayanmaz koca dünyada

Pişer yanar aşk olur
Çukurlar, tümsekler sevgi yuvası olur
Cihan yarılrsa onlar ayrılmaz
Sarmaşığı ayırabilene aşk olur.

Serkan BAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
2.Sınıf

GECEİN ÖLÜMÜ

Karanlığa ışık tutan
Üşüyen, bir sokak lambası
Bendeniz zamanın uğultusu,
Ruhunuz yıldız parıltısı,
Ansızın sönüyor lambanın ışıltısı...
Nasil görebilmeli ufku?
Umut! İnsanlığın suçu,
Ruhunuz ay parıltısı,
Kan revan içinde kent,
Artık cesetler birbirine denk...
Rastlaşmış her biri gecede
Anlaşmış yürekleri evvelde
Yalnız aşkla dolu yürekleri,
Umuyor gelecek güneşi.
Ruhunuz bir güneş parıltısı
Tasarlandı gecenin ölümü şiirle...

Sergen GÖK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
2.Sınıf

YOLCULUK VE YILDIZLAR

Gün oldu, bekledim, yol görünmedi;
Bir yaza dokundum,-dokunmak itir
Kokardı eskiden; hüzne bağlıdır,
O tekne, yosunlu, kağşamış şimdi...

Neydi o? Deli gibi! Kayıp o liman;
Ne zaman yaşandıydı, sahi, o olay?
Karanlık yüzü aşkın, binbir dolunay;
Kısıks bir lambaya benzedi zaman...

Ne günden ne geceden iz kaldı;
Sanki deniz mi kaldı bir yerlerde?
Tekne gider gitmesine, ama ilerde
Sadece sönmüş yıldızlar vardı...

Hilmi YAVUZ

LE VOYAGE ET LES ETOILES

Ce fut le jour, attendu, ne sembla pas le chemin;
Je touchais un été tissé à geranium
Autrefois la rosette; Il était rempli de tristesse
Ce bateau, moussu, usé, dévasté maintenant.

Qu'est-ce? comme un fou! les pertes de ce port;
Quand il était là, faucon, cet événement?
Le côté sombre de l'amour, une lune mille;
Lorsque la lumière est assimilé à un rauque...

Il n'y a pas des signes ni de la nuit du jour
S'il y a un endroit dans la mer
Le bateau peut-être aller mais
Il n'y avait que des étoiles éteintes...

Traduit par: Ahmet Eray Daş
Spécialiste du Commerce Extérieur

ÇOCUKLUĞUM

Birçok genç kızın hayallerini süsleyen bir sanatçı ya da birileri vardır taa küçüklükten beri. Benimde kahramanım şarkılarıyla büyüdüğüm, her dinlediğimde ayrı bir zevk aldığım The Beatles grubudur. Kimilerine sevdiren bu güzel insanlar kimdir?

Efsanevi müzik grubu The Beatles, İngiltere'nin Liverpool şehrinde kurulmuştur. 1960'lı yıllarda oldukça popüler olan grup, İngiltere ve Amerika listelerinde büyük başarıları yakalayıp, birçok satış rekoru da kırmışmıştır. John Lennon 1950'lerde Elvis Presley gibi sanatçılar sayesinde Rock 'N Roll'la ilgilenmeye başlamıştı. Sanatçı arkadaşı Pete Shotton ile birlikte 1956'de The Quarrymen adlı bir grup kurar. Daha sonra gruba Bill Smith katılır. Gruptaki elemanlar enstrümanlarında yetersiz oldukları için sürekli değişmektedir. 6 Temmuz 1957'de bir partide John Lennon, Paul McCartney ile tanışır. Kısa süre sonra Lennon'dan gruba katılması için teklif alır ve bunu kabul eder. Grupta eleman değişiklikleri devam ederken 1958'de gruba genç gitarist George Harrison katılır. Grup 1958'de bir deneme kaydeder Grup 1959 Eylül'ünde dağılır. Harrison başka bir gruba gider, McCartney ve Lennon beraber çalmaya devam ederler. 1960'da tekrardan bir araya gelen üçlü yanlarına Lennon'ın çocukluk arkadaşı Stuart Sutcliffe'i alırlar. Grup daha sonra The Sickless adıyla çalmaya devam et- The Beatles adını alır. Grup daha sonra davula Pete Best'i alır ve bir süre Almanya'da çalarlar. Önce Harrison yaşı hakkında yalan söylediği için sınır dışı edilir. Daha sonra bir yangın dolayısıyla Best ve McCartney sınır dışı edilir. Grup şarkıcı Tony Sheridan tarafından teklif alır ve onunla çalmaya başlar. Tony Sheridan and the Beat Brothers olarak Almanya'da listelere girerler ve tekrar Almanya'da çalmaya başlarlar. Hamburg'ta verilen son Almanya konseri sonrası Sutcliffe, Almanya'da kalmaya karar verir ve dörtlü İngiltere'ye döner. Böylece başgirtara Paul McCartney geçer.

Grup 1965'te Rubber Soul ardından 1966'de Revolver albümünü yaptı ve büyük bir müzikal değişim gösterir. Artık rock sound'u daha öne çıkarır. Daha sonra Amerika'da yapılan bir röportajda John Lennon, o ünlü sözü söyledi; "The Beatles şu anda İsa'dan daha popüler". Şaka amaçlı söylenen bu söz İngiltere'de Lennon'ın esprili açıklamalarına alışkın olduklarından problem olmadı ancak Amerika'da büyük sorun oldu ve Beatles plakları yakılmaya başladı. John Lennon daha sonra özür dilediğini söylediysen de öfke dinmedi. 2008'de Vatikan, John Lennon'ı sözlerinden dolayı bağışladığını açıkladı.

Grup üyeleri ile Paul McCartney arasında yeni menajer sorunu yaşandı. McCartney o zamanki eşinin babası Lee Eastman'i isterken, diğer grup elemanları Allen Klein'i istiyordu. Klein en sonunda menajer olarak seçildi ancak 1971'de gruptan para çaldığı farkedildi. Grup en son konserini 1969'da izinsiz olarak bir çatıda verdi. Polis tarafından indirildikleri görüntüler Let It Be filmlerine de kondu. Grup 1969'da yine stüdyoda problemler yaşadıkları Abbey Road albümünü kaydetti. Aynı anda da Let It Be albümü kayıtları devam ediyordu. 20 Eylül 1969'da Lennon grup elemanlarına ayrıldığını söyledi ancak basına bir açıklama yapılmadı. 3 Ocak 1970'de George Harrison bestesi I Me Mine kaydedilmiş son Beatles şarkısı oldu ancak John Lennon bu kayıtlarda yoktu. Aynı yıl ilk adı Get Back olarak karar verilen ancak mix'i beğenilmemiş albüm en sonunda Let It Be olarak yayınlandı. Ancak bu grubun dağılmasını engelleyemedi. 10 Nisan 1970'de McCartney basın toplantısı ile grubun dağıldığını açıkladı.

1970'de bütün Beatles üyelerinin solo albümleri yayınlanmıştı. 1973 tarihli Ringo adlı Ringo Starr albümünün bir parçasında üç Beatles üyesi, Starr, Harrison ve Lennon bir araya gelmişti. Albümde başka şarkılarda McCartney de yer almaktaydı. Bu albüm sonrası Beatles'in yeniden bir araya geleceği dedikoduları başlamıştı. 1974'te Lennon ve McCartney stüdyoda kendileri için kayıt yaptılar ancak bir daha hiç buluşmadılar, bu kayıtlar da resmi olarak hiçbir zaman yayınlanmadı.

Büşra AĞÖREN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

ADIEU AUX CONFITURES INDUSTRIELLES! Bienvenue aux confitures fait maison!

De nos jours, nombreuses sont les personnes qui achètent les produits alimentaires, comme les pots de confitures, dans les supermarchés. Bien-sûr, cela simplifie la vie de tout le monde. La confiture est prête à être tartinée. Il y en a partout, faite avec des fruits de toutes sortes, parfois que l'on ne trouve même pas dans notre pays. Cela semble très pratique pour notre génération pour laquelle le temps c'est de l'argent, car les femmes ont de moins en moins de temps; qu'elles travaillent ou pas. Les hommes, pour beaucoup d'entre eux, entrer dans la cuisine, c'est un cauchemar. Parallèlement à la vie moderne, les maladies dues aux additifs ajoutés aux aliments alimentaires pour les améliorer et les conserver plus longtemps se sont multipliés. Ces derniers peuvent causer des réactions allergiques, telles que les démangeaisons. Les symptômes peuvent aller jusqu'à la crise d'asthme, et aussi jusqu'au risque de mort. Au lieu de noircir la situation il vaut mieux passer à des choses plus gaies et plus distrayantes comme la réalisation de confitures.

Pendant toute l'année, en été, en automne aussi bien en hiver, nous nous régalons avec de délicieux fruits: abricots, fraises, cerises, griottes, mûres, framboises, coings, églantines... Et si nous nous lançons dans la réalisation de confitures pour pouvoir déguster ces saveurs tout au long de l'année? De la confiture, vous pouvez tous, femmes et hommes, jeunes et âgés, en faire. Inutile d'en faire d'énormes quantités. Un bol de fruit suffit largement pour les débutants. Plus tard, vous aurez l'occasion d'en faire et de les servir à vos proches. Ne vous inquiétez pas, il n'y a rien de sorcier! Je ne connais personne qui puisse refuser un café au lait avec une tartine de confiture de fraises ou bien d'abricots, pourquoi pas de groseilles. Qui ne voudrait pas se délecter avec des biscuits, des gaufres ou des crêpes accompagnés de confitures? Je vois que certains ont l'eau à la bouche. Si vous êtes désireux d'entreprendre la réalisation de cette fameuse confiture, vous avez besoin d'une marmite, d'un peu de fruits, du sucre, du citron et c'est tout. Encore un peu, j'oubliais les ingrédients spirituels: du courage et de l'amour! Quoique vous fassiez faites-le avec amour! Le résultat sera garanti.

La base d'une confiture maison: en général, on fait cuire une dose de fruits pour une dose de sucre. Vous devez surveiller la cuisson de très près et enlever l'écume qui se forme au fur à mesure. Des astuces, bien-sûr, il y en a.

- Ajouter les pépins de pommes ou de coing ou bien du jus de pommes frais à votre préparation grâce auxquels votre confiture s'épaissira.
- Si vous voulez que les fruits soient fermes, laissez-les macérer la veille avec le sucre.
- Pour obtenir une belle couleur écarlate, il faut la cuire à feu vif. Attention au débordement!
- Pour les fans des marmelades, l'essentiel est de broyer les fruits. Ainsi, votre marmelade est prête en quelques minutes.
- Rajoutez à votre préparation le jus d'un demi-citron dont l'acidité favorisera la conservation.
- Versez la confiture dans des pots en verre, alors qu'elle est encore bouillante, en prenant soin de bien remplir jusqu'à ras bord. Fermez le pot et retournez le afin d'éviter que l'air ne rentre.
- Pour être sûr que votre confiture est prête, mettez-en une noisette sur une assiette. Patientez quelques secondes et faites bouger l'assiette. Si elle est correctement figée, la confiture est réussie.

Après votre première entreprise, vous verrez que dès que vous aurez un peu de fruits sous la main vous vous retrouverez en train de cuire de nouveau des confitures toutes fraîches, toutes singulières à vous, sans additifs. Vous aurez l'occasion de les servir à vos enfants, à vos invités soit sur une tranche de pain, soit sur une crêpe ou encore sur vos pâtisseries. N'oubliez pas que quelques cuillères de confitures est une bonne solution pour remédier à la crise sucrées!

Adieu aux confitures industrielles! Bienvenue aux confitures fait maison!

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

GUIDER LES MOTS AU TEXTE

'ADIEU AUX CONFITURES INDUSTRIELLES'

1. Tartiner: étaler (du beurre, de la confiture) sur une tranche de pain.
2. Additif: substance ajoutée à un produit.
3. Noircir la situation: dépeindre d'une manière pessimiste, alarmiste.
4. Ggriotte: cerise acide (vişne).
5. Glantine: kuşburnu.
6. Il n'y a rien de sorcier: ce n'est pas difficile.
7. Groseille: petite baie acide rouge ou blanche, en grappe (frenküzümü).
8. Se délecter: se régaler, savourer.
9. Avoir l'eau à la bouche: être mis en appétit, désirer.
10. Ecume: mousse blanchâtre qui se forme à la surface des liquides agités, chauffés.
11. A ras bord: jusqu'au niveau des bords.
12. Une noisette: très peu.

LÜTFEN BİRİ BANA BUNLARI AÇIKLASIN!

Bu savunmasız yavrulara yapılan tacizleri kim durduracak?

Hiç o yavruların yerine koydun mu kendini ey vicdansız?

Hasta ve sapık arzularının tatmini uğruna o küçük bedene nasıl kıyarsın?

O kızların dünyasını yıkma hakkını nerde buldun? Kimden aldın?

Lütfen biri bana bunları açıklasın!

O savunmasız süt kokulu bedenlere nasıl el sürebildin?

O küçük çocukların ösuygı ve özgüvenlerini yok ettin? Ne uğruna?

Bu travmanın üstesinden gelebilecekler mi?

Gelebilenler ne kadar süre harcayacak? Söyle!

Biliyor musun, hiçbir şey onlar için eskisi gibi olmayacak?

Hiç kimseye güvenmeyecekler. Birini sevmekten hep korkacaklar.

Neden mi? Kendilerine yaklaşan her insanda hep seni görecekler.

Ne kadar unutmak istemeler de, yaşadıkları korkunç anlar her yerde her an yakalarını bırakmayacak.

Sen mi? Sen hep aynısın?

Değişmeyeceksin.

Lütfen biri bana bunları açıklasın!

Ya bunu yapan bir yakını komşusu yahut öğretmeni ise?

Bu çocuklar en yakınındaki bu insanlara güvenmeyip de kime güvenecekler?

Artık, herkesten kuşku duyarak hayata mahkûm olacaklar.

Onlar için yaşam, içinde kötülükleri barındıran bir zindandan farklı değil.

Bu yavruların hayatlarını mahvetmeye ne hakkın var?

Sen kendini ne zannediyorsun iğrenç yaratık?

Korunmasız bu biçarelere istediğini yapabileceğini mi sandın?

Lütfen biri bana bunları açıklasın!

Artık bu konuları konuşmanın zamanı çoktan geldi de geçti.

Susma devri bitti! Bu vahşeti yapanların suçları örtülmesin!

Ey arkadaş, ey anne, ey baba! Yakının kabahatini, hastalığını örtbas ederek ne yapıyorsun?
 Her an iğrençliğini tekrarlamaya, pimi çekilmiş hazır bir bombaya destek mi veriyorsun?
 Hayatı allak bullak olmuş yavruyu düşünmez misin?
 Lütfen biri bana bunları açıklasın!
 Olan bitene göz yumarak vicdanın rahat mı?
 Yoksa aynı ıstırapları küçükken sen de mi yaşadın?
 Bu böyle geldi, böyle gidecek diye mi hayıflanıyorsun?
 Böyle olmamalı! Hasta ruhlular erkekler, fiziksel güçleriyle, kendinden savunmasız kadınlara, çocuklara istedikle-
 rini yapabileceklerini sanmasınlar.
 Erkekler çocuklarını da kız çocuklarını da siz kadınlar eğitmiyor musunuz?
 Bu suç makinelerini belki de siz ürettiniz? Kızların özgüvensizliğinin sebebi olabileceğinizi düşündünüz mü?
 Susarak sorunları halledemezsin! Bütün bunlara dur demelisin!
 Bütün bunların yaşanmasında nasıl hepimizin rolü varsa,
 Sıkıntıları gidermek için herkesin yapabileceği bir şey vardır.

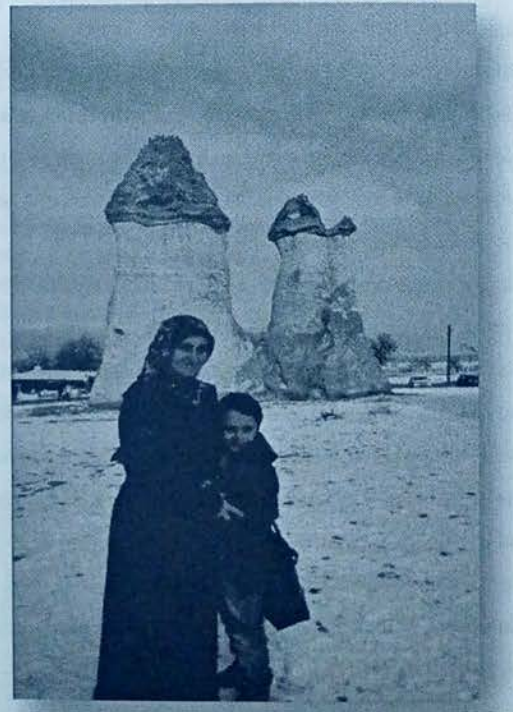
Kıymet AVCI
 SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 4. Sınıf

ANNEMİ SEVİYORUM

Benim güzel annem
 Seni çok seviyorum
 Güller gibisin annem
 Canım annem!

Gülümse annem,
 Seninle beraber olurum
 Benim yardım sever annem,
 Canım annem!

Muhammet Emin AVCI
 İlk Okul 4. sınıf

KARMAŞA

(35.sayının, 32-33-34. sayfalarında yer alan hikâye serisinin devamıdır.)

(...) Yarım saat süren duruşmanın sonunda doktorun şikâyetini geri almasıyla, hâkim polislerle çıkardığı huzursuzluk ve mahkeme emrine karşı gelme nedeniyle Selime para tazminatı ve kamu hizmeti cezası verdi. Selim babasının söylediği gibi küçük bir tazminat ödeyerek serbest bırakıldıktan sonra, mahkeme salonundan çıktı. Salim beyin arabasına bindiler. Selim arabanın arka koltuğuna geçip orada uyumaya çalışıyordu, fakat kendini ne kadar yorgun hissetse de her zaman olduğu gibi bir türlü gözüne uyku girmiyordu.

- Cevdet'in yanına ne zaman gideceksin? İstersen ben götürüyüm seni?
- Baba, çocuk değilim ben! Elimden tutup doktora mı götüreceksin?
- Serseri, onun için mi söylüyorsun sanki? Hazır gitmişken bir çayını içerim, ne zamandır görüşmüyoruz biz de...
- Yok, yok, gerek yok, akşam sekiz çeyrekte benim randevum.
- Ha, iyi, bak kesin git ha! Arar sorarım zaten ben ona gidip, gitmediğini.

Selim derin bir nefes alarak kafasını salladı ve hiç bir şey söylemeden uyumaya devam etti...

Birden sarsılarak uyandı. Kafasını kaldırıp arabanın penceresine baktığında, babasını gördü. Babası eliyle pencereyi tıklatıp, dışarıya çıkmasını işaret etti.

- İyi misin?
- İyiyim. Git hadi sen, gelmişiz zaten.
- Tamam, bak Cevdet'in yanına kesin git!

Selim kafasını sallayarak - tamam, baba, tamam - deyip kapıya doğru yöneldi. Apartmanda elektrikler kesilmişti, etraf zifiri karanlıktı. Selim eliyle merdivenin kenarlarına tutunarak, yavaş adımlarla yukarıya doğru kalkmaya başladı. Beşinci kata çıktığında birden elektrikler geldi. İçinden "Tanrı beni seviyor.", diyerek gülümsedi. Elini cebine atıp anahtarlarını çıkardı. Anahtarı deliğe sokmak istediğinde kapının açık olduğunu fark edip, tedirgin oldu. Evine hırsız girdiğini düşünerek, hala evinde olması ihtimali olduğundan ne yapacağını düşündü. İçini müthiş bir korku sardı, elleri titriyordu. Cesaretini toplayıp yavaşça kapıyı açıp, ışığı açmadan ayakkabı dolabının yanındaki vazoyu eline alarak, sessiz adımlarla salona doğru ilerlemeye başladı. Sanki dakikalarca havasız kalmış gibi derin derin nefesler almaya başladı. Eli esiyor, karnı karıncalanıyor, kalbi küt küt atıyordu. Alnından terler akarak, bütün odaları tek tek kontrol etmeye başladı. Salona geçti etrafı iyice kolaçan ettikten sonra yatak odasına geçti, orada da kimsenin olmadığını görünce içi az da olsa rahatlamıştı. Alnından akan terleri koluyla temizleyip, mutfığa doğru ilerlemeye başladı. Işığı açtı. İçeride kimse yoktu. Evde hiç kimsenin olmadığını anlayan Selim sanki hırsızla konuşuyormuş gibi yüksek sesle, dalga geçer gibi gülümseyerek konuşmaya başladı. "Çık, dışarıya, çık. Merak etme bir şey yapmam sana!", "Banyoya mı saklandın ha?", "Kirli çamaşırları mı çalacaksın? Boş ver, kardeşim, kokmuştur onlar!" gibi laflarla banyoya yaklaşıyordu. Banyo kapısını açtı. İçeriye iyice süzdükten sonra kendi kendine "Klozete mi saklandın be!" diye bağıarak gülmeye başladı. İçine müthiş bir rahatlık gelmişti. Selim salına salına giderek vazoyu yerine bıraktı. Birden durup hırsızın evden ne çaldığını düşünmeye başladı. Evden neyin çalındığını tespit etmek için salona geçerek, salonun ortasında durup, eşyaları süz-

dü. Aynı şekilde bütün odalara baktıktan sonra evden hiç bir şeyin eksilmediğini fark etti, dışarı çı-
karken kapıyı kilitlemeyi unuttuğu kanaatine vardı. Selim içine dolan rahatlıkla, geçirdiği karmaşa
dolu günün yorgunluğunu çıkarmak için, ceketini çıkarıp, kendisini yatağa attı. Gözlerini kapatıp,
derin bir nefes alarak, uykuya daldı. Bir anda Doktor Cevdet Bey ile olan randevusunu hatırlayan
Selim yatağın içinde dikilip, arka cebindeki notları çıkardı. Üzerinde yazan saate baktı. Sonra kafasını
kaldırıp duvardaki saate bakacaktı ki, saatin orada olmadığını fark etti. İçinden "Sonunda neyin ça-
lındığını buldum.", "Bir adam niye saat çalsın ki?" diyerek, gülümseyip, yeniden kendisini yatağa attı.
Sanki sabahtan beri taş taşıyormuş gibi, yorgun hissediyordu kendini. Ayağa kalkacak takati yoktu.
Bir az tabana baktı, tabanda oluşmuş çatlakları gözüyle takip etti. Gözünü, kapadı. Derin nefes aldı.
Gözünü yeniden açtı. Elini havaya atarak, sanki bir şeyden tutunuyormuş gibi elini sıkıp, kendisini
yukarıya doğru çekerek dikeldi. Sanki yıllarca uyumuş gibi ağzına çok kötü bir tat vardı. Ayağa kalkıp
mutfağa geçti. Eline bir bardak alıp, çeşmeden su doldurdu ve hepsini tek nefeste içti. Arkasını mut-
fak masasına dayayarak bir az durdu. Bardağı masanın üzerine bırakıp banyoya geçti. Suyu açıp,
aynada kendisini seyretti. Saatlerce uyumuş gibi yastık yüzünde iz yapmıştı ve gözleri şişmişti. He-
men yüzünü sert bir şekilde yıkayarak, kuruladı. Aynada bir daha kendine baktı, fakat yüzündeki iz
gitmemişti. Yatak odasına geçip, yatağın üzerinden ceketini aldı. Ceketini giyip, dışarıya çıktı. Anah-
tarı deliğe sokup kapıyı kilitlemek istedi fakat içeriye giren hırsız zorlamış olmalı ki, anahtar deliğin
içinde pervane gibi dönüp duruyordu. Anahtarını çıkarıp, kapıyı kilitlemeden merdivenlerden aşağı-
ya doğru hızlı bir şekilde indi. Dışarıya çıktı. Hava kararmıştı ve soğuk bir rüzgâr vardı. Kapını önünde
bekleyen arabasına baktı. Neredeyse iki yıldır kullanmadığı arabası toz, toprak içindeydi. Lastikleri-
nin de havası boşalmıştı. İçinden "Bu arabayı neden aldım ki?" diyerek, yürümeye devam etti. Biraz
yürüdükten sonra karşı caddeye geçerek, otobüs durağında oturup beklemeye başladı. Etrafta kimse
yoktu. Çok geçmeden bir otobüs durağa yaklaştı ve durdu. Selim kafasını kaldırıp, otobüse baktı,
sonra yeniden kafasını aşağıya indirdi. Artık üşümeye başlamıştı ki, yine bir otobüs durağa yaklaştı
ve Selim otobüsü görür görmez ayağa kalktı. Kapılar açılır açılmaz Selim kendisini içeriye attı, şoföre
parayı uzatıp en arkaya geçip oturdu. İş çıkışı saati olduğundan genellikle bu saatlerde otobüsler
tıklım tıklım olması gerekirken garip bir şekilde otobüste Selimden başka hiç kimse yoktu. Bir anlık
yanlış otobüse bindiğini düşünen Selim, ayağa kalkıp, şoförün yanına gitti:

- Affedersiniz, bu otobüs Bakırköy'e gitmiyor mu?
- Oraya gidiyor, efendim.
- Ha, doğru binmişim o zaman. Fakat neden bu kadar boş?
- Pazar günleri genellikle bu saatlerimiz boş geçer, beyefendi.
- Pazar mı? Bu gün Cuma değil mi?
- Hayır, efendim, bu gün Pazar günü, günleri şaşırmış olmalısınız, diyen şoför gülümsedi.

Selim bir anlık donup, aniden elini cebine sokarak, telefonunu çıkardı. On beş cevapsız ara-
ma vardı. Numaralara baktı, sekiz kez babası Salim Bey ve yedi kez iş arkadaşı Cemil aramıştı. Polisler
onu aldığı anda işe gitmemiş ve bununla ilgili iş yerine haber bile göndermemişti. Cemilin bu yüzden
onu aradığını düşündü. Takvime baktı. Bir hata yoktu, bugün pazardı ve Selim duruşmaya cuma gü-
nü gitmişti. O olayların tümü bu gün değil, iki gün önce yaşanmıştı.

- Hah ha! Doğru affedersiniz. Ben de iyice delirmeye başladım. - söyleyip arkaya doğru gitti
ve yerine oturdu.

Kafasında bin tane soru oluşmuştu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi ki? Acaba eve gelip, yatağa yattığında mı uyumuştur? Zaten uyandığında da kendisini çok yorgun hissediyordu. Fakat bu nasıl olur? 2 gün boyunca uyumuş muydu? Peki ya Cevdet Bey? O neden hiç aramamış? Koskoca adam niye arasın ki, değil mi? Aramaz tabii! İnanamıyorum, iki gün boyunca uyumuş muyum? - diye düşündü.

Selim birdenbire gülmeye başladı. Olanları düşündükçe gülüyor, iki gün boyunca uyuduğuna hayret ediyordu. Fakat bu sırada otobüs şoförü onun delirdiğini düşünmesin diye telefonu eline alıp sanki bir şeyler okuyormuş gibi telefonun ekranına bakıyordu. Otobüs bu zaman zarfında Bakırköy'e gelmişti. Selim gideceği yeri geçip gittiğini fark etti.

- Kaptan, müsait bir yerde inebilir miyim?

- Kardeşim burada indiremem seni, sonra ceza yazıyorlar.

- Gideceğim yeri geçeli baya oldu zaten, ne olur fazla uzaklaşmadan, dur da ineyim, kardeşim.

- Peki, tamam, açıyorum arka kapıyı ama acele et, fazla oyalanma.

Kapılar açılır açılmaz Selim aşağıya atladı. Şoföre el sallayarak teşekkürünü ilettiler. İki durak geç indirdikten otobüsten inip, geriye doğru yürümeye başladı. Hava iyice soğumuş ve rüzgâr sertleşmişti. Ellerini cebine sokup boynunu bükerek yürümeye devam etti. Soğuk rüzgâr sanki bir bıçak gibi yüzünü kesiyordu. Yarım saat yürüdüktan sonra, Zeytinlik'deki Ermeni okulunun önünde durdu. Ellerini cebine koymasına rağmen elleri buz kesmişti. Fakat gideceği yere varmanın verdiği rahatlıkla pek aldırış etmiyordu. Doktor Cevdet Bey'in evi de hemen onun yanındaki kırmızı binanın dokuzuncu katındaydı. Selim binaya girdi, fakat asansör korkusu yüzünden dokuz kat çıkmak zorunda kalmıştı. İçten içe geriye dönmeyi düşündü. Fakat kendisini toparlayıp merdivene adımını attı. Kendisini o kadar halsiz hissediyordu ki, o merdivenleri çıkmak ona zulüm gibi geliyordu. Fakat iki gün önce olan randevusuna gitmediğinden en azından yukarıya çıkıp özür dilemesi gerektiğini düşündü. Çok geçmedi dokuzuncu katta Cevdet Bey'in ismi kapıda görüldü. Kapının önüne geldi, bir az soluklandı, telefonda saate baktı. Saat tam sekiz çeyrekti, iki gün geçmesine rağmen doğru saatte geldiğini düşünüp, gülümsedi ve derin bir nefes alıp kapıyı çaldı...

(Hikâyenin devamı 37. sayıda yayımlanacaktır.)

Elcan BAYRAM
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
3.Sınıf

BİR İNTİHAR GÜNÜ

Her zamanki gibi vurdum yine kendimi sahile. Küçük çantam; çantamın içinde kalemlerim ve not defterim, şiir kitabım, okuduğum- ama bir türlü bitirmek için gayret etmediğim- romanım hazır ve nazırdı. Malum ilhamın nerede geleceği belli olmazdı. Hem sonra okumanın yeri ve zamanı da olmazdı.

Salına salına, etrafa baka baka adımladım sahili... İkinci turumda denizi tam karşıma alacak şekilde bir banka oturdum. Çıkardım kalemi kâğıdı. Uzunca bir zaman seyrettim denizi, dalgaları, irili ufaklı kayıkları, martıları, karabatakları... Yanımdan gelip geçenleri, tekleri, çiftleri, gençleri, ihtiyarları; sucuları, simitçileri, boyacıları... Çocuklukları sevdim, imrendim. Torunluları daha da bir sevdim, imrendim. Hayal kurdum; ben, ben, ben diye.

Not defterimi ve kalemi çıkarıp bunca görüntüden sonra bir şeyler karalarım diye umdum. Umdum ama... Umduğumla kaldım. Kalemlere tövbe etmeli, diye düşünüyorum bazen. Hayata dair yazamadıklarımın dolayı kızıyorum kendime. Öyle bir baharı tasvir etmeliyim ki diyorum; ama nafile kalem oynamıyor. Aşkı anlayamıyorum, o zaman da karşımda dev bir heykel gibi tunçlaşmış bakışları ile "Fuzuli" duruyor. Bazen bir gazel tadında şiir ya da bir mısra da olsa seni anlatayım diyorum, o zaman da sevdamin kudretini karşılayacak kelimeleri bulamayacağımdan korkuyorum.

Yeniden bir müddet denize daldım.

Hadi, denizi yazayım olmaz mı?

Hazır sahildeyken düşünüyorum kendimi, masmavi bir gökle deniz kardeşmişçesine birleşmiş ufukta. Martıları, fotoğraflar gibi izliyorum yeniden; insafsızlar, nasıl da poz veriyorlar öyle. Bana inat, biliyorum. Bu uçuşlar, denize dalıp dalıp çıkmalar ve bir kayığın ucuna konup bana oradan nanik yapmalar... Hep beni kıskandırmak maksat, biliyorum.

Deniz, bana seni hatırlatıyor bu sefer o martı bile bembeyaz kanatlarıyla kıvrak hareketleriyle aklıma çelemiyor. Vazgeçiyorum. Hiç halim yok; bu sahilde, seninle olan hatalarımın acılı anlarından yakınmaya. Sanırım bu ikilemi hep yaşayacağım ben; deniz sen, sen mi denizsin? Bir bir düşünüyorum her şeyi...

Kalkıp adımlamak için sırtımı istemeden de olsa dönüyorum denize ve martılara, ben de inat ediyorum onlara. Hiç kıskanmıyor rollerindeyim. "Şimdi siz bakın bana, buradaki kimselerden bir ben sizi takmıyorum". Yalan. Onlarla ilgilenmediğimi anlamamaları için sahilde dolaşanları gözlüyorum. Tüm gıpta alıcılarımı onlara yönlendirip gelene gecene bakıyorum yeniden.

Taksi sarı, içinden inen daha da sarı... Tüm alımlılığı ile bakışlarını üstüne çekiyor. Sahilin en şuh insanı olarak onu seçiyorum. Yüzünü tanımadığım gözlerimin fal taşına rakip olmasından belli. Ama onun gözleri bir nedenle kapkara. Üstüne bakılırsa gayet markalı giysileri etrafa zenginlik saçıyor, ancak en kaliteli rimelleri gözyaşlarına katık etmiş, yüzünde kurumuş nehirlerin izleri var. Çanta parmaklarının ucunda, yerçekimine bırakmış kendini, iki parmağın insafında. Ayrılmak isteyen tek çanta da değil. Ruhu... Ruhu, bedeninden çıkmak, bir martının kanadına asılmak için hızlı hızlı inip şişen göğsünden fırlamaya can atıyor...

Bakışlarını ondan almalıyım. Dönsem mi tekrar ardıma martılara mı baksam? Oysa deniz kenarında mutlu olacaktım. Şimdi neydi bu kadının derdi? "Bana ne?" mi demeli ya da ilgilenmeli mi? "Hayat güzel" demeliyim yanına varıp. Birden söylemeliyim ki irkilsin, hayatı fark etsin. Dönsün bana baksın, şaşırmasın ama hak versin, korksun ağlamaktan. Korkmak olmadı, korku yok ki halinde. Korkuları çoktan bitmiş, baksana. Aman, çok sürmez diye, ağlayışlarına aldanmamam gerektiğine dair içimde duyarsız bir insan bağıyor. Hep böyleler, şimdi ağlarlar ama istekleri hallolduğunda o hal geçer, unuturlar her şeyi. Asıl ağlayanlar sizlersiniz. Evet bizleriz. Konuşacaklarım ne de çok kendimle. O da böyle bir gün ağlayarak çıkmamış mıydı? Evet, evet çıkmıştı. Karıştırma şimdi onu. Bak bu da ağlayarak çıkmış, kalp odağından yayılan hüznüne aldanma. Haklısın. Ama ya? Yok, yok öyle...

Bakışlarını içime hissettirmeden ona odaklanıyorum. Takipteyim, yavaşım onun hızlı adımlarının aksine, hem de baya yavaş. İstikametini kestirebiliyorum. Sahil hem de en uç kenar. Gölgesinin hemen ardından peşindeyim. Sezdiklerime anlam vermek istemiyorum. Birazdan hayata son veren adımları sıralayacak gibi.

Atlamaz sanırım. Atlar mı? Tam ucunda kayalıkların... Martılara selam durur gibi iki yana açık kolları, saçlarına nasıl bir ağırlık çöktüyse tek tel kıpırdamadan dümdüz inmiş omuzlarına. Atlamaz ki... Derin derin nefes alışında bir hikmet olsa gerek. Soluduğu tüm sevaplar, yaydığı ise havaya tüm günahları. Atlar mı?

Atladı.

Koşan koşana her yanımdan; ben donakaldım, giden bir hayatın en canlı tanığı oldum. Atlasın da göreyim, der gibi bakakaldım ardından. İnanamadım. Belki cesaretimin olmadığı ama bunu benim de yapmak isteyişimin filmini izledim. Bendim belki de o an, o atlayan. Salarsam eğer bu derin maviliğe kendimi nasıl olurdu ölümüm, merakı putlaştırdı. Ardından koşmalı mıydım bende? Kurtarmaktan çok ellerinden tutup beraber daha da derinlere son nefesimizi vermeye. Korkma, beraber öleceğiz. Birbirimizi tanımadan, el ele... Ne senin bana bir ahın olacak ne benim sana... Sadece el ele dalacağız mavinin karanlıklarına. O karanlıklarda bizi bekleyen ölüme "Biz geldik diyeceğiz." Bunları nasıl da düşündüm birden. Zihnimde neleri bastırılmışım. Çekinmedim kendimden, belki...

Belki de...

İlk çığlıklar martılardan. "Yetişin! Adam ölüyor!" bunca çığlık ne anlama gelirdi başka. Gördün mü martıların kıskançlığını, denizine kendilerinden başka kimsenin dalmasını istemedikleri nasıl da belli... Simitçi, boyacı herkes suda... Ölmek bu kadar kolay mı? Deniz mi yoksa ölüm mü bu denli sevdi ki hep dalarız sonsuzluğuna. Hatırladım bir gün gazete köşesinde ilginç o haberi: intiharın en çok tatbik edildiği denizmiş. Yaklaşan ölümü hissettim. Benim yanımdan usulca, o şuh kadının peşinden geçip gitmişti. Ardından ben de istedim sanki. Donakalmaya hayatımı borçluydum. Hayatı istiyor muydum? Bu ne şimdi? Ne dengem kalmış, ne de düşüncülerime hükmüm...

Kurtuldu.

Babayiğit babalardan olanlar çekip aldı ölümün elinden. Denizin de affetmesi mühim tabi. Çıkardılar hassas bir emanet taşınır gibi. Birden birilerinden battaniye çıktı, sardı kadını hemen. Birinde dumanı tüten sıcak bir şey, muhakkak çaydır. Her şeyi nasıl da orada değilmişim gibi izliyordum. Yoksa başka bir boyuttan gelen biri miyim? Hayalet gibi desek daha doğru... Varım, ama yokum kimse için. Oysa kadını ilk fark eden bendim. Son anına az daha şahit olacak ilk kişi de ben olacaktım. Şimdi, sağımdan solumdan geçenlerin umurunda bile değilim ki bir omuz darbesi bile almadım. Kadına takıldı gözlerim. Gözleri maviymiş, güneş vurdukça gök gibi, sabah denizi gibi mavi... Ellerinden belli korkusunun her hali... Ancak yüzü hala kararlı ölmeye. Ölümünden korkmamak bu olsa gerek. Ağlaması da kesilmişti. Haince içimden "Ben haklıyım!", dedi bir ses. Hatta akşama her şey düzelmiş olur. İçimle bu denli tezat oluşuma hayret ettim. Ben böyle, asla düşünmem ki. Beni bu hale tetikleyen... Sanırım her taşın altından... Her şey senin ağlayarak gittiğin o güne mi alakalı? Her pazar bu sahile gelişim yine o günün eseri mi? Ve her pazar bu sahilde seninle alakalı veya alakasız bir şeyler yazmaya kalkmak da o günün eseri... Her pazar seni burada beklemek de, insanları izlemek de... Ve her pazar burada olmayı, denize dalmamak için kendimi zor tutuşumu, martıları neden sevmeyişimi de anlıyorum gibi.

Bulduğum cevapları görmek istememektir benim de intihar sebebim. Hala direnişim sebebiydi hayata olan gizli bağlılığım. Her nasılsa bir umuttu beni bu sahile çeken. Ama ben sensiz ölemem ki. Seni yeniden bulmalıyım. Yeniden yaşamaya başlamalıyım bizi. Biz olmalıyız her nedense şu anki ayrılığımız bitirmeliyiz, bizsiz olamaz hayat demeliyiz.

Umut...

Kalemim, defterim... "Ayrılıkta umut nedir bilir misin? Özene bezene biriktirdiğim onca yılı naftalinle yip anı sandığına koyup belki bir gün açarız, diye kendimize söylediğimiz an aciz yalandır."

Bugün bu sahile ait tek notum: "Ya o kadın neden atladı acaba?"

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

CENAZE ARABASI

Akşam lâl kırmızı... Ahududu şerbeti var dudaklarında... Katre katre dolduruyorum kadehime gülüşünü... Neden sonra, ayaklarımdaki buz kalıbının farkına varıyorum. Bileğime kadar buza gömülü ayaklarım. Zar zor şöminenin kenarına uzanarak maşayı ele geçiriyorum ve kırıyorum buzları. Alıyorum kadehi elime, artık yudumlayabilirim gülüşünü, özümseye özümseye. Her yudum taptaze bir sıcaklık yayıyor bedenimin her zerresine. İçiyorum; ta ki sıcaklık parmak uçlarıma yayılınca dek. İçiyorum; ölümlü hayat buluncaya, hayal gerçeği söndürünceye dek. Bir gölge geziniyor arkamda, belki bir hayalet; biri şömineyi mi yakıyor ne, biri nefesimi mi ısıtacak ne! Kim bu yardım perisi, uşak olmalı...

Sahi, nerdeyim ben Ne işim var bu, "Donuk Aşklar Şatosu"nda? Neyse ne, nereyse nere, nasılsa nasıl, boş ver. Donmamdan kurtardım ya, son ve tek kalan aşkı. Aşka minnetkârken, minnetkâr kıldım ya aşkı kendime! Gerisini boş ver!

Şatonun, Orta Çağ'dan kalma, gotik mimarisinin, olanca soğukluğu ve kasveti sarıp sarmalamış her köşeyi. Şöminenin kâr etmediği bir soğukluk... Şamdanın kâr etmediği bir kasvet... Uşak da yok artık! Şömineyi yaktıktan sonra sırna kadem bastı. Bense aşkı kurtaran kahraman edasındayım; vakar ve mağrur. Kasvet ve soğukluk kaç yazar havalarında... Ama yine de biraz ferahlık fena olmaz diyerek boydan, büyük pencereyi açıp Fransız model balkona çıkıyorum. Dışarı, içeriye nispet edercesine ıpışık, gayet de apaydın. Yıldızlar ve ay olanca ışığını dünyaya sunma gayretinde. Bulutların en ince hatları, gecenin en keskin kıvrımları görülebiliyor bakınca. Sanırım şato hiç memnun değil bu ışık banyosundan. Şato, küflerini seviyor galiba.

Aya odaklanıyorum sonra. Mehtap var. Bir ıslık takıyorum dilime; bildik bir şarkı"Aheste çek kürekleri, mehtap uyanmasın!" Fakat aman Allah'ım, o da ne öyle! Bir cenaze arabası, dörtnala koşturuyor ay kıyısında.

-Hey arabacı, ne işin var orda Baksana ne yazıyor önündeki formda Efsunlu sokak, no 19.

-Kendimi bildim bileli bu işi yapıyorum, bana işimi mi öğreteceksin Bu ne küstahlık! Dünyadan bakınca efsunlu görünen tek yer, ay değil mi Hem bu benim son işim. Dünyada o kadar çok ölü, bir o kadar da hatta daha fazla yaşayan ölü var ki, bıktım artık! Bu işten sonra, istifamı sunacağım. Hepsıyla tek başıma uğraşamam ya!

-Neden ayrılıyorsun kil Bu senin işin neticede... Hem şimdiye dek alışmış olman gerekirdi tüm bu külfetlere.

-Son birkaç asırdır tek bir güzel ölüye rastlamadım. Hepsinin ruhu da bedeni de hemencik çürüyüp kokuyor. Midem kaldırmıyor artık bu kokuşmuşluğu. İnsanlar aşkı öldürdükten beri bu böyle! Aşkı tahtından indirip yerine doyumsuz hazları geçirdiler. Üstelik bu nefsanî hevesleri aşk sanıyorlar, zavallılar! Hepsinin kalbi samanla, çürümüş otlarla dolu. Bir de kime sorsan, kalbinde elmas, yakut yahut inci olduğu iddiasında. Hem yalancı, hem riyakârı hem de gafil bunlar! Zavallı bunlar, zavallı! Ah ne yazık!

-Biraz abartmıyor musun dostum?

-Hayır, kesinlikle hayır! Bak, şimdi bir deneye ispatlayacağım sana bunu!

İğrenç ve korkunç bir kahkaha atıyor sonra. Paslı dişlerinin arasından, izmariti ıslak sigarasını çıkarıyor ve bırakıyor aşağıya. İzmarit süzüle süzüle bir adamın kalbine düşüyor. Tam da kalbinin temizliğinden dem tuttuğu anda... Aniden bir ateş parlıyor adamın göğsünde. Bir çığlık... Ve yanık kokusu kaplıyor kâinatı...

-Demedim mi hepsinin kalbi samanla dolu diye!

Tekrar o ürperten kahkaha!

Apansız, bulutlar gri paltosunu giyiyor. Sis ve duman kaplıyor her yeri. Kapatıyor bulutlar, az önce dünyayı büyüleyen ayı. Şimdi dışardaki kasvet, içerdekiyle yarışır halde. Şimdi şato memnun, ben mahzun... Birden arabacının az evvel yaptığı deneyi yapma hevesi beliriyor içimde. Çıkarıp bir sigara yakıyorum. Dumandan bütün damarlarımı dolaşmasına özen gösteriyorum. Arabacı da aynı yapılmıştı çünkü. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmamalıyım. Son nefesi de çekip izmariti aşağıya atmaya yeltenirken köşede nal sesleri yankılanıyor. Sisi yarıp gelen, cenaze arabası... At kişneyerek fren yapıyor tam balkonun altında. Bu arada izmarit kayıyor parmakları arasından panikle. Arabacı havada yakalıyor; "Bunu sen yapamazsın!" diyor sırtarak. Paslı dişleri çıkıyor yine ortaya. Sonra:

-Ölü kim Çok şanslı hergele! Son cenazem ya kıyak yaptım. Mezarını ayın tam ortasına kazdım. Manzara süper! İsteddiği zaman, istediği yeri ve istediği kişiyi görebilecek ordan. Hadi, acelem var!

-Yoksa sen misin?

-Diriye mi benziyorum. Baksana "Yokluğunda" çalıyor fonda...

Yusuf GÖKBAKAN
ELAZIĞ LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

KASIMA DOĞRU

Rutubet kokmuştu kadının saçları
Güz rüzgârı okşamış kadını
Sonra,
İstanbul'u yazdı bir şair
Oraya gömdüğü sevdasını
Ankara'yı yazdı...
Kanlı canlı bir kadavrayı kaleme aldı
Yürüdü kadın hece hece düşerken kâğıda
Şiir olduğunu bilmeden adama,
Adım adım lal oldu mevsim
Kış oldu gönüller...
Kitaplar satır satır uzaklık oldu...
Yağmur değdi sonra kadının tenine,
Öptü,
Öptü,
Öptü...
Anlamsızdı bu hasret gidermece
İçi kavrulmuşken özlemle
Yığınca kederin omzunda işi ne?
Şiirleri okşadı rüzgâr,
Kasıma doğru salına salına gitti kadın
Takvim takvim döküldü
Mevsim gidişi...
Bunca eziyet
Kalani öldürmek içindi...

Emine KOÇ
KARABÜK ÜNİVERSİTESİ
Sosyoloji Bölümü
4. Sınıf

ANADOLU KADINI

Üzülmez, yıkılmaz bir Anadolu kadını,
Karnında mel'un bir yara
Elleri, yüzü, gözü Tanrı tarafından şükranlı
Bir garip Anadolu kadını,
'Limanlar gibi korunaklı,
Dağlar kadar dayanıklı'
Otursan dinlesen, kulak versen söylediklerine
Vardır onun da anlatacakları
Ne de olsa bir Anadolu kadını
Emsalsiz, şu ıssız çölün ortasında yetişmiş bir çiçek gibi
Ağlamaz, kırılmaz bir Anadolu kadını
Hükümet kadar yetkili,
Köy kadar taşralı.
Bir ısırgan otu artık,
Dokunsan ısırarak yüreğinden
Ve sonra...
Kaşıyacaksın hiç durmadan.
Korkmaz, yılmaz bir Anadolu kadını
Gecenin en karanlığında gezer durmaksızın.
Elinde ateşböceklerinden bir fener,
Dilinde şeytanın hoşuna gidecek bir ıslık,
Gezer dağ diplerinde bir eşkiya gibi durmaksızın.
Bu bir Anadolu kadını,
Başında yazması
Sırtında sabisi
Elinde asası,
Birazdan yarar belki Kızıl Deniz'i,
Kim aman diyecek.
Ben durdum karşısında
Ve ezildim.
Bu bir Anadolu kadını,
Üzülmez, yıkılmaz, ağlamaz,
Yılmaz, susmaz.
Karnında mel'un bir yara,
Sarsan durduramaz acısını.
Bir Anadolu,
Ve bir kadın,
İkisi kadar bilemezsiniz bunun ne olacağını...

(kabardey)
Şahin NAYIR
ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ
Elektrik-Elektronik Mühendisliği
1.Sınıf

ÜNSÜZ SERİ KATİL: MADAM MUSTANG

Bu hikâye serisini, bir katilin psikolojisini anlamama yardım eden bütün insanlara ithaf ediyorum.

ON EMİR

"1. Karşımda başka ilahların olmayacak.

2. Kendin için oyma put, yukarıda göklerde olanın, yahut aşağıda yerde olanın, yahut yerin altında sularda olanın hiç suretini yapmayacaksın, onlara eğilmeyeceksin ve onlara ibadet etmeyeceksin.

3. Yehova'nın, Rab'in ismini boş yere ağıza almayacaksın.

4. Sebt gününü takdis etmek için onu hatırında tutacaksın. Altı gün işleyeceksin ve bütün işini yapacaksın, fakat yedinci gün efendin Rab'e Sebttir. Sen ve oğlun ve kızın, kölen ve cariyesi ve hayvanların ve kapılarında olan garibin hiçbir iş yapmayacaksınız. Çünkü Rab gökleri, yeri ve denizi ve onlarda olan bütün şeyleri altı günde yarattı.

5. Babana ve anana hürmet edeceksin.

6. Öldürmeyeceksin.

7. Zina etmeyeceksin.

8. Çalmayacaksın.

9. Komşuna karşı yalan şahitlik yapmayacaksın.

10. Komşunun evine tamah etmeyeceksin, komşunun karısına, yahut kölesine, yahut cariyesine, yahut öküzüne, yahut eşeğine, yahut komşunun hiçbir şeyine tamah etmeyeceksin."

Bölüm -I-

Kısım -I-: Kendini Anlama Çabaları

Ben, Elinë Clea Mustang.

Ben, kâbuslarımdım. Belki annenizim. Ya da dünya üzerindeki tek kadın benim. Ben, 'Baltacı' nın bizzat kendisiyim.

Eh, haliyle bu korkmanızı gerektirir; bu ortaya çıktığında ben de kendimden korkmaya başlamıştım. - Neyse ki çabuk geçti de, işime dönebildim.- Bana seri katil diyorlar, oysa polisler, ajanlar ve askerler benden daha seri hareket eden katiller bana göre. Kinamakla kıskanmak arasında bir çizgideyim. Kadın olmanın bu işe tek olumsuz etkisi bu işte: İnce çizgiler. Detaylar... Çelişkiler...

Benim insanları öldürdüğümü düşünenler yanılıyor, eğer öyle düşünsem ben de geceleri uyuyamazdım örneğin... Pişman olurdum, iç huzurum tam olmazdı. İnsanları öldürmüyorum. Sadece onları kutsallaştırıyorum. Onların, dirilişlerinde acı çekmemelerini garantiye alıyorum. Kurallar basit, kurallar belli. Oyunu kurallarına göre oynamayanların sonu belli, benimse görevim...

Her şeyi denedim, emin olabilirsiniz. Yakma ayını, asit çukuru, garotte, halat, boğma, silah, aç bırakma, zehirleme... Ruhun tatmin olmuyorum. Baltam tatmin ediyor beni ve korkunun kokusu... Sevgiye de ilgiye de aç değilim. İstemeyeceğim kadar hayatımda olan bu iki kavram sadece ve sadece beni kısıtladı. Balta, beni tatmin ediyor, üzerinde epey düşündüğüm bir durum bu. Sanırım bilinçaltımda, ruhumda baltalamak istediğim şeyler barındırıyorum. Baltalamak, minimale indirmek ihtiyacı hissettiğim duygular taşıyorum. Değiştiğimi düşündüğüm anda bile değişmiyorum.

Bu satırları yazabilmek öyle kolay değil, kendimi ifşa edeceğimi bile bile yazıyorum ama ömrümün son 70-75 günü kalmışken, kendimi anlatmalı ve izimden gelecek olan insanlara ışık tutmalıyım. Doğru duyduunuz, ölüyorum...

Kısım -II-: Ölüm Meleği

Bir zamanlar Tanrı'nın ben olup olmadığımı sorgulardım... Ne günlerdi, ergenlik döneminde olabiliyor böyle şeyler! Gerçeği fark edişim, 27 yaşımın sonlarına tekabül ediyor. Ben, ölüm meleğiyim. Dünyaya geliş vazifem bu, kötülüğü yok etmek. Kötüyü yok etmek. Benim nekrofilim bambaşka, tanımadığım bedenleri sevmiyorum, ne şekilde öldüğünü bilmediğim bir bedeni midem kaldırmaz. Sadece, ayınlerim sırasında kutsallaşan, korkularının kokusunu içime çektiğim ve son bakışları gözlerime dikilen bedenlere tutkuyla bağlıyım. 998... Hepsinin de yüzünü ve ismini hatırlıyorum... Onlar, benim insanlarım. Onlar, günahsız ruhlar...

Bir insanıma bile öfkeyle yaklaşmadım, hepsine karşı nazıktım ve benim gözümde hepsi birer sanat eseri idi. Objektif bakan her göz için böyle görünüyor olmalı. Genel karakter itibarıyla üşengeç bir insanım fakat onların dünya ve ölümden sonrası için her pisliğini temizledim. Arkalarında bıraktıkları, tüm izleri, kanlarını, gözyaşlarını, isimlerini, seslerini ve kokularını da temizledim. Zaten her çevirdiğiniz sayfa, işimde ne kadar usta olduğumu anlamanızı sağlayacaktır, bundan eminim.

Maksadım, ruhunuzu hırpalamak değil. Zihninizi canlandırmak, peşimden sürüklemek ve takdirinizi kazanmak... İnsanlarımı son defa anmadan onlara karışmak istemiyorum. Sadece benim adımın kalması önemli değil, onlar da öldükten sonra yaşayanlardan olmalılar. Artık bunu hak ediyorlar...

Sene 1986, Venedik

Elinë Clea Mustang

Kısım -III-

*Öbürlerine, "Kent boyunca onu izleyin ve kimseye acımadan, kimseyi esirgmeden öldürün" dediğini duy-
dum. "Yaşlıyı, genci, genç kıızı, kadını, çocukları öldürün"*

Hezekiel 9/5-6

Dominique, nique
Nique s'en allait tout simplement
Routier pauvre et chantant
En tous chemins, en tous lieux
Il ne parle que du bon Dieu
Il ne parle que du bon Dieu...

Kafamın içinde dönüp duran saçma bir melodi... Bu Hristiyan ezgisi, kilise müziği denebilecek kadar rezilce bir notalar silsilesi beynimi işgal etmişti. 8 yaşındaydım ve Hristiyanlığın dayatıldığı, benim kutsal Tevratımın kirletildiği bir yetiştirme yurdundaydım. Oraya adım atalı bir sene olmuştu... Sebebinden de bahsedeceğim, hala zamanı var. Annem ve babam Fransız vatandaşı olan ve dinlerine bağlı birer Yahudi'ydi. Yedi yaşıma kadar Tevratın kutsal öğretisiyle yetiştim. Hayal meyal aklımda diyemeyeceğim kadar net anılarım var o yıllardan... Mesela babamın annemi tek bir bıçak darbesiyle öldürdüğü sahne, kanları temizlerken babasına serinkanlıkla yardım eden altı yaşında, kızıl saçlı çilli bir kız çocuğu, babamla birlikte kaldığım günler, yedinci doğum günümde beni neşelendirmek için gelen palyaço ve onun karnından -oraya yetişebilmişim- akan kanla mutlu olduğum an... Babam bir gün sonra beni yetiştirme yurduna vermişti. Nasıl bir yer olduğunu, kızını kimlere teslim ettiğini bilmeden beni evimden gönderdiği o gün, erkeklere karşı artan bir nefrete sahip olduğum bir hayatın başlangıcıydı. En sevdiğim oyuncak bebeğimi bile içeri almamışlardı. Marlo adını verdiğim bebeğim, bir yiğit aptal giysiler içindeki aptal kadını korkutmuştu! O bebeğin bir "Şeytan işi" olduğunu iddia eden insanlar bile olmuştu. Oysa Marlo benim sırdaşımdı, Marlo işini iyi yapıyordu; komşumuzun kedisini incelerken ve sokak köpeklerini sonsuzluğa kavuştururken bana yardım etmişti o. Kitabımı da almadılar, hatta o kitabı ellerinde tutarken, yüzüme nefretle baktıklarını gördüm... Onların sonunu getiren an, onları gördüğüm ilk andı ve bazen tezatlar, olduğundan daha çekici geliyordu. Özellikle bu durumlarda...

(Hikâyenin devamı 37. sayıda yayımlanacaktır.)

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

MAVİN KIRILMASIN DIYE

Hoş geliyorsun şehri me.
Valizin ağır, yükün çok
Omuzların çökmüş geçmişince...
Gülmelisin.
Gülmelisin ki, kuşlar yeniden
Ve ben
Yeniden...

Senin saçlarının dalgaları
Benim denizlerimden büyük kadın
Boğulurum.
Unuttuğun tüm neşeli mimiklerin
Evinin göğü bulutludur, biraz ondan sanırım
Bense çoktan yitirdim inancımı
Tanrı biliyor ya, sahi...

Düşsen, benim etim kanar şu vakitlerde,
Saat beni kovalıyor, yolun sonu sen
Ne fark eder ki, ha o ha ben...
Oysa, sevmek beterdir zalimin zulmünden.

"Uçağım düşse gökten, yüzer gelirim"
Yeryüzü yıkılsa üzerime, koşar gelirim
Bu yorgunluk dinse ben, bir yol, gelirim
Gelir.. Gelme.
Herkesin mavisi kendine kırılmış
Benim kırığım, batar ellerine.
Dikkatli olmalısın anlayacağın
Dalgaların, büyük ikimize...

Boğulacaksak eğer, rica ediyorum
Herkes kendi köşesine...

Umut KÖKSAL
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Veteriner Fakültesi
4.Sınıf

BEYAZ YARASA İLE GÖNDERİLEN MEKTUPLAR

Sevgilim; yıllar önce son kez güzel yüzünü gördüğüm, cıvıltılı ve neşeli sesinin geldiği yöne bakmayı özlediğim sevdiğim. Biliyorum yıllar geçti, geçmeye de devam ediyor. Seni sevmeden geçen bir günüm bile yok, seni sevmekten kendimi alıkoyamıyorum. Anladım ki seni sevmek benim görevim. Olurda seni sevmeyi unuturum diye, telefonuma hatırlatmalar ekliyor, defterlerimin her sayfasına not düşüyor, gömleğimin cebine not yazıyorum. Bunlar ve benzeri notları gördüğüm zaman ise "ben kazandım." diyorum. Günlük yaşantımda da kitaplardan fırlamış bir hayata veya yazılmış fantastik senaryolara yer yok, yani bildiğin gibiyim herkesin bildiği gibi. Sensiz ama seni severek geçen yıllar beni çok değiştirdi pudralı kış güneşim.

Artık olur olmaz sinirlenmiyorum, insanların kalbini kırmıyorum. Sana bağırdıktan sonra gözlerin dolmuştu ya abaküs boncuğum, işte o günden sonra kimseye bağırıyorum.

Artık tek tip müzik dinlemiyorum sol anahtarım, nihavent makamım, tek notalık şarkım. "Zeki Müren dinlenir mi bu devirde? Hem de kaç yaşında genç insanlar." demiştim hatırladın mı ne büyük eşekmişim. Bak şimdi bunları yazarken dinliyorum "ne mektup geliyor ne haber senden / söyle de bileyim bıktın mı benden" ne kadar da ben var içinde, bir o kadar da sen. Sonra devam ediyor "yaşlı gözlerime baktığın yerden / gözlerin doğuyor gecelerime" ben bunları yazarken.

Artık bol bol kitap okuyorum önsözüm, final cümlem. Hani kitap okumamakla övünürken "kitap okumak zaman kayıdır." derdim cahillerin kendini beğenmişliğiyle göğsümü aptalca kabartarak. Son okuduğum kitapta " İlk görüşte aşka inanırsın, değil mi Sanem? Evet, çok doğru... Ben de başka türlüsüne inanmam zaten." diyordu. Ben de sana ilk görüşte aşık olmuştum hatırlıyorsun, değil mi hatıra defterim? Bir diğer bitirdiğim kitapta "Kötü rüyalar, korkunç gerçeklere kolay dönüşür." diye okumuştum. İçinde sen geçen tek kötü, tek korkunç rüyamı anlatmıştım sana Morpheus'um.

Artık her gün maç yapmıyorum tribünlerde rastlanan güzel görüntüm. Seni bırakıp maç yapmaya gitmiştim de sonra ayağım sakatlanmıştı. O günden sonra ayağım beni hep cezalandırdı işte, senin yanında durmadım da yine topun peşinden koştum diye.

Artık sabahları güne mutlu başlayamıyorum sabah kahvaltım. Senin günaydın mesajın olmadan, senin sesini duymadan uyanmak, kahvaltıda çay yerine portakal suyu içmek gibi.

Artık köpeklerden korkmuyorum cesaret hapım. Geçen yaz kendime bir Sivas Kangalı aldım. Görse çok sevimli kerata, sen de seversin kesin. Onun seni seveceği zaten kesin.

Artık kimseyi sevemiyorum kalbimin tek sahibi. Kimse senin yerini dolduramadı, dolduramayacakta. Seni ilk kaybettiğimde hunisi kaybetmiş deli gibi aranıyordum. Hiç kimse senin gibi olamadı bulunmaz hint kumaşım. Sen bana dönmedin ben de sana gidemedim. Neden mi? Çünkü nedensellik ilkem "bir erkeğin ses etmeyip pes ettiği anlar vardır."

Mektubu alıp okuduğuna göre küçük arkadaşım da tanışmış olmalısın. Tabii kafasını çantayı geçirmediysen veya üzerine kitap fırlatmadıysan henüz... Sana mektubu getiren beyaz yarasanın adı Cemşit. Artık sana o göz kulak olacak. Korkmana gerek yok. Sana zarar verirse kafasını koparıp farelerin önüne atacağımı biliyor. Ama sakın kör sanma, gayet güzel görüyor. O yüzden kıyafetini değiştirirken O'nu odada tutma veya gözlerini bağla. Kafasının kopma ihtimalini de hatırlat böyle durumlarda. Seni asla yalnız bırakmayacak. Benim hislerimden enjekte ettim O'na, lisede öğrendiğim sağlık bilgisi dersi bilgileri ile. Yani ben yanında olmasamda sevgimi hissettirecek sana. Eğer sende bir şeyler yazarsan onunla gönderirsin. Ama gün batmadan dışarı çıkarma sakın.

Seni seviyorum yapı taşım. Ve sen bunu okurken oluşan gülüşünün bütün kıyılarını öpüyorum.

(muzu bıçakla soyan adam)
SAMİ KARAKAŞ
İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
İnşaat Mühendisliği

BAHARIN SONU

Bir sonbahar akşamı,
Yanaklarımın al kırmızısına bir öpücük kondurdu meltem,
Dudaklarının yumuşaklığını hissettim o an.
Sardı bedenimi dansa kaldırırcasına,
Acımasız, güçlü kolların belimde gezinirken uyanmayı diledim, olmadı.
Başımı yasladım, yüreğini kafese vurmuş göğsünün üzerine,
Derin bir nefes aldım sanki son nefesimmiş gibi...
O anda başımı döndürdü,
Yağmur sonrası bahar kokusu sandığım.
Ellerimle boynunu kavradım,
Rüzgârın akışına bıraktım vücudunla çerçevelediğin vücudumu,
Ritmine bıraktık kendimizi kalbinin senfonisinin.
Melodi hızlandıkça,
Belimi daha sıkı kelepçeliyordu kolların,
Her saniye daha da güçleniyordu boynumda hissettiğim soğuk nefesin.
Her ışığın sustuğu bu yerde
Gökteki yıldızlardı, gözlerime karşımda durduğunu inandıran.
Karanlık gece, fırtınalı havada karşıdan
Esen rüzgârın dövdüğü deniz gibi uğulduyordu.
O an, zamanın durduğunu gördüm;
Yağmurun ince damlalarıyla ıslak dudaklarımız yaklaşırken,
Akrebin yelkovanla buluşacağı yeri unuttuğunu gördüm.
Gözlerimizi kapattığımızda, kirpiklerimizden akan damlacık
Sert zemine vururken
O an,
Rüyanın bittiğini gördüm.

Meryem BERKETOĞLU

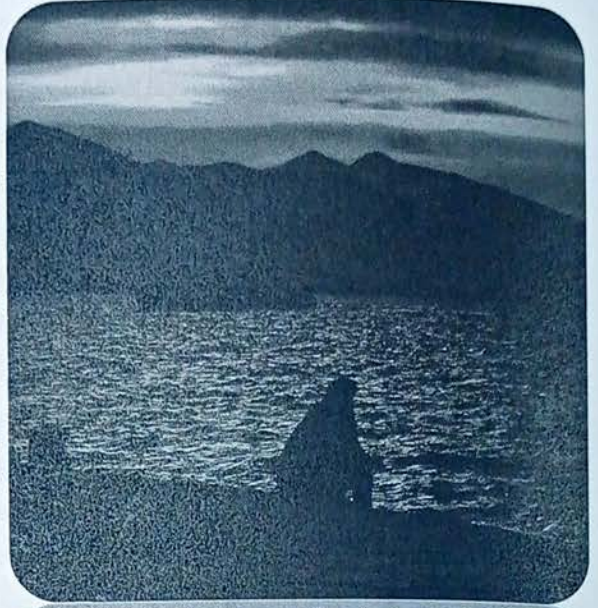
SESSİZ GEMİ

Artık demir alma günü gelmişse zamandan,
Meçhûle giden bir gemi kalkar bu limandan.
Hiç yolcusu yokmuş gibi sessizce alır yol;
Sallanmaz o kalkışta ne mendil ne de bir kol.

Rıhtımda kalanlar bu seyâhatten elemli,
Günlerce siyah ufka bakar gözleri nemli,
Bîçare gönüller! Ne giden son gemidir bu!
Hicranlı hayâtın ne de son mâtemidir bu!

Dünyâda sevilmiş ve seven nâfile bekler;
Bilmez ki giden sevgililer dönmeyecekler.
Birçok gidenin her biri memnun ki yerinden,
Birçok seneler geçti; dönen yok seferinden.

Yahya Kemal BEYATLI
(1884-1958)

BATEAU SILENCIEUX

Si le jour est venu, on lève l'ancre du temps,
Un bateau prend le large de ce port vers l'inconnu.
Il s'éloigne comme s'il n'avait aucun voyageur;
Aucun mouchoir, ni aucun main ne s'agitent à son éloignement.

Les gens sur le quai, angoissés par ce voyage, durant des jours,
Ils regardaient l'horizon noir les yeux aux larmes,
Ce n'est ni le dernier bateau qui s'en va! Oh cœurs pitoyables!
Ni le dernier deuil de cette vie de séparation!

Ceux qui aiment et ceux qui sont aimés attendent en vain, dans ce monde;
On ne sait jamais si ces bien-aimées s'en retourneront.
Tant de voyageurs sont contents de leur contrée,
Plusieurs années écoulées; on n'est jamais retournés de sa tournée.

Yahya Kemal BEYATLI (1884-1958)

Traduit par Galip BALDIRAN

Şehrin
EN

RENKLİ

Dijital Baskı Merkezi

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

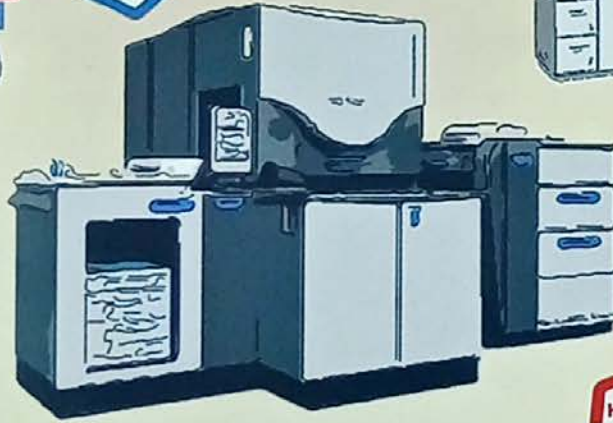

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

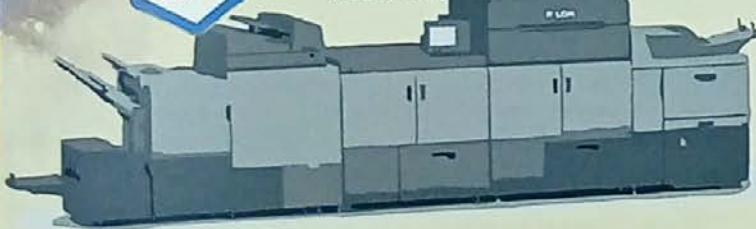
Canon IR8295

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Ricoh Pro C9100

33x70 cm Baskı

Her Türlü
Zemine
Baskı

Roland XR640

HP Designjet T795

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL
DiJiTAL

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

HAZIR BETON

KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horozluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA

Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70

Fax: +90 (332) 346 16 12

www.konyahazirbeton.com.tr

konyahb@vicat.com.tr

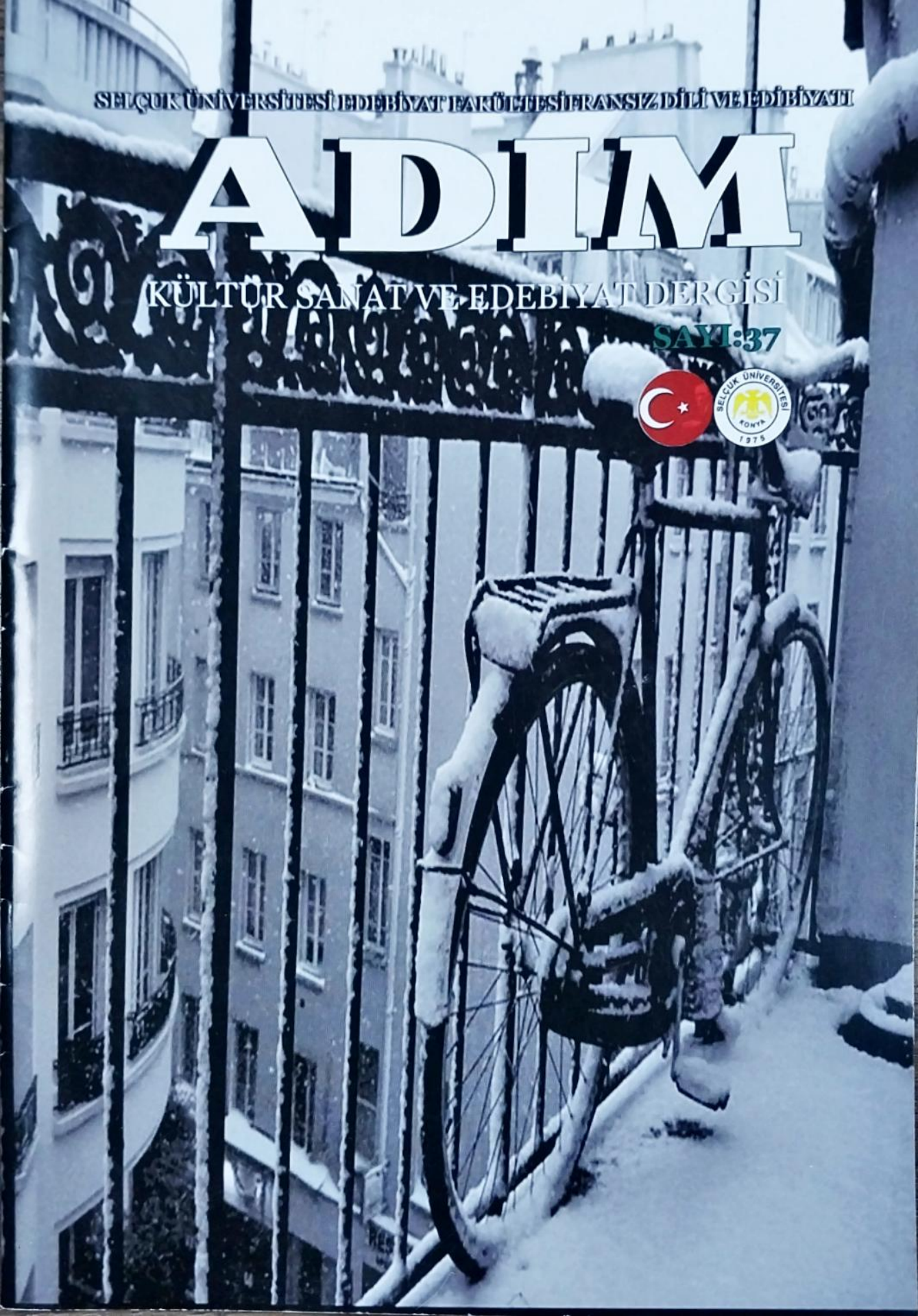

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI:37

ADIM ©

Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SİVARİ

Yayın Yönetmeni
Selin SİVARİ

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
Selin SİVARİ
Kıymet AVCI
Kaan İYİAKSU
Sümeyye PUNE
Çiğdem ÇATAL
Emre KURNAZ

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi
Selin SİVARİ

Baskı ve Cilt
AYBİL DİJİTAL BASKI REKLAM MÜHENDİSLİK
TURİZM SANAYİ VE TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ
Ferhuniye Mh. Sultaşah Cd. No:30/A KONYA
Tel:0.332 350 21 71 Fax:0.332 350 71 21
KONYA-ARALIK-2016

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
ADIM DERGISİ GİRİŞ YAZISI	YAYIN KURULU	2
KADER VE KAHVE	Deniz TUĞER	3
KÜBA'NIN SÖNEN ATEŞİ	Çiğdem ÇATAL	4
L'UNITÉ AFRICAİNE	Hamidou SOW	6
LES VECUS D'ERİCK AVANT DE SE NOMMER SELİM	Kıymet AVCI	7
JEANNE D'ARC'IN İLHAM VERİCİ ÖYKÜSÜ	Atahan BUMİN	11
SON	Melike ÖZKAN	12
AŞK	Serkan BAŞ	12
SARIŞAN HALLAR - SAPLANTI	Fidan ALİYEVA	13
2.KARMAŞA	Elcan BAYRAM	15
BEN DÜN HIÇ UYUMADIM	Süleyman Berç HACİL	18
SIFIRIN ŞİİRİ	Ekrem AKSU	18
BİR OTOSTOPÇUNUN DÜNYASI-5.BÖLÜM	Ferdi ÇUFALI	19
ÜNSÜZ SERİ KATİL: MADAM MUSTANG	Selin SİVARİ	21
ŞEHİR ŞEHİR	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	25
ACILI	Umut KÖKSAL	26
AYDAKİ MEZARIMDAN	Yusuf GÖKBAKAN	27
KİM BİLİR	Emre KURNAZ	28
YAZARLARIMIZDAN	ADIM Dergisi Yayın Kurulu	29
AŞKA YER YOK	Doğukan CANBAY	31
GÖNÜL OLUR	Serkan BAŞ	31
HAYALLERİMİ ÜSTÜNE YAPARIM	Sami KARAKAŞ	32
SNAPCHAT SERİSİ	Süleyman Berç HACİL	35
KELİMELER... KELİMELER...-ÖZDEMİR ASAF	Traduit par Galip BALDIRAN	36

EDITOR'DEN

Sorgili Adım Dergisi Okurları,

Merhaba,

Acısıyla ve tatısıyla bir yıl daha geride kaldı. Ancak önemli olan geçmişini unutmadan, geçmişten öğrendiklerimizle geleceğimizi nasıl yaşayacağımızı şekillendirmek... Biten bir yılın ve kayıplarımızın nedenini iyi değerlendiremezsek, gelecekteki kazançlarımızdan olacağımızı da unutmamalıyız.

Herkese 2016 yılının en başta sağlık daha sonra ise kayıplarınızın az olduğu, kazançlarınızın daha sonra kayıplarla sizi hüsrana uğratmayacak kazançlar olmasını diliyoruz. Her şey dilediğiniz gibi olsun... Bu yıla kadar yaşamdan ne bekliyorum, ya da yaşam bana ne verdi, diyenlerdenseniz; geç kalmış sayılmazsınız. Şimdi, ben yaşama ne verdim demenizin belki de tam zamanı!

2017 yılında da ADIM ailesinde sizlerle birlikte olmanın heyecanını şimdiden yaşıyoruz... Hoşça kalın. Mutlu Kalın. Bu arada unutmayın her hoşça kal bir merhabadır aslında.

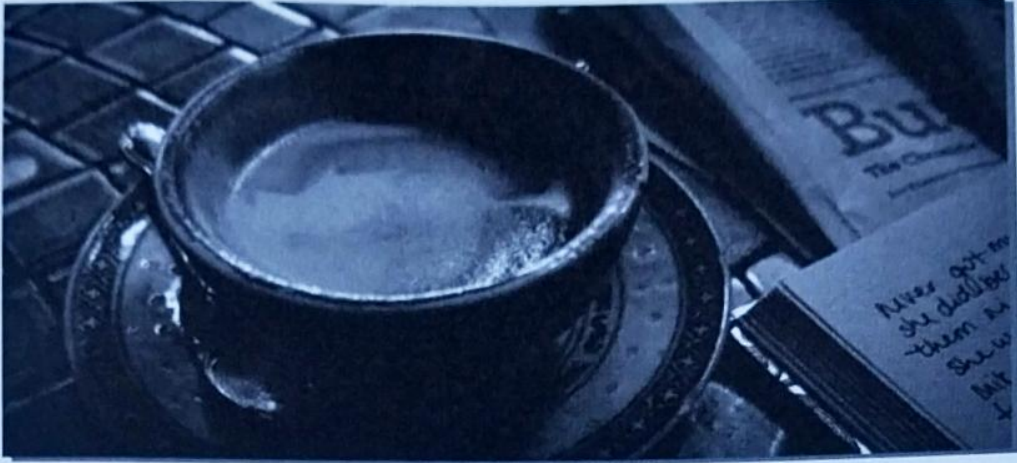
Hoşça kal 2016, Merhaba 2017.

38. sayımızda yeniden buluşmak dileğiyle,

Keyifli okumalar...

ADIM Dergisi Yayın Kurulu

KADER VE KAHVE

Gazeteler hiçbir zaman doğruyu söylemez. Tam olarak söylenmeyen doğrular da, yalandır aslında. Yediye kurduğun saatle birlikte her sabah uyanıyorsun, her zamanki kahvaltı masandasın. İçtiğin ve dudağının arasında artık bir oyuncak olan sigaran sadece biraz daha fazla zevk versin diye zorla yapıyorsun kahvaltını. Kaç yaşında olduğunun bir önemi yok aslında, dünya kaç yıldır dönüyor ve ne kadar daha dönmeye devam edecek? Bunların da bir önemi olduğu sanmıyorum. Bir tanrı kaç kez yenilir? Kaç kez doğar ve ölür? Tanrının ruh göçü yaşadığını düşünüyorum çoğu zaman. Tanrı insanı yarattı, insan tanrıyı yaşattı, insan tanrıyı öldürdü...

Her gün botumun altında ezilen çamurla karışık kar taneleriyle aynı yolda yürüyorum. Her gün sağımdan akıp giden otomobillerin korna sesleriyle geliyorum kendime. Kimsesiz kalmış parkların salıncakları gıcırdamaktan yeni bir dil oluşturmuş.

Bir sigara yakımı, bir yudum kahve ve eksikliğini fevkalade derecede hissettiren biranın yokluğu... Derin bir düşüncenin sırası mı şimdi? Sanki ben babamın kanserli beyin hücreyim. Bir bisiklet çarkı gibi aklımda yukarıdan aşağı doğru dönen düşünceler: Mutlak kader diye bir şey yoktur. İnsanların yaptıkları ve yapmaktan vazgeçtiği şeyler kaderin nesini mutlak kılabilir? Kader iltihaplı bir kelimedir. Mukadderat, mademki kudret sahibi tarafından verilen bir şey; Afrika kıtasının adı duyulmamış ülkelerinde ölen zeytin rengi çocukların katili neden kader değil de kuraklık ve çaresizlik? Yoksa ölüm kader değil mi?

Bir tilki sürekli gıdıklıyor beyin zarımı. Tanrı, kaderi insanı yarattıktan sonra mı yazdı, yoksa şeytanla iddiaya tutuştuktan hemen sonra mı? Nasıl olduysa oldu, fark etmez.

Tanrı çok kötü bir senarist...

Deniz TUĞER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İLETİŞİM FAKÜLTESİ
Gazetecilik Bölümü
4.Sınıf

Geçtiğimiz günlerde kaybettiğimiz, Küba Devrimi'nin önderi olan Fidel Castro'yu dergimizin bu sayısında birlikte hatırlayalım istedim. Keyifli okumalar...

Fidel Castro, orta halli İspanyol göçmeni Ángel Castro y Argiz'in (1875-1956), aşçısı Lina Ruz González'den evlilik dışı doğan beş çocuğundan ikincisidir. İspanya'nın kuzeybatısındaki Galiçya'da dünyaya gelen babası Ángel Castro y Argiz, Küba Bağımsızlık Savaşı sırasında Küba'ya gelen İspanyol askerlerinden biriydi.

Fidel Castro, United Fruit Company'nin denetimi altındaki yoksul bir yöre olan Mayarı'de yetişti. Oriente ilinin merkezi Santiago'daki Katolik okullarında ve Havana'daki Cizvit Lisesi Belén İlahiyat Okulu'nda öğrenim gördü. 1945'te eğitime başladığı Havana Üniversitesi'nden 1950'de hukuk doktoru olarak mezun oldu. Öğrenciyken, 1947'de Dominik Cumhuriyeti'nde Rafael Trujillo'nun sağcı askeri cuntasına karşı başarısızlıkla sonuçlanan bir devrimci harekete ve 1948'de Bogotá'daki kent ayaklanmalarına katıldı. 1947'de Küba Halk Partisi'ne girdi. 1950-52 arasında avukatlık yaptıktan sonra Temsilciler Meclisi seçimleri için Küba Halk Partisi'nden adaylığını koydu. Ama 10 Mart 1952'de iktidardaki Carlos Prío Socarrás hükümetini deviren Küba'nın eski başkanlarından General Fulgencio Batista seçimleri iptal etti.

1953 başlarında Batista diktatörlüğünü yıkmak amacıyla küçük bir grup oluşturan Castro, 26 Temmuz'da Santiago'daki Moncada Kışlası'na 165 arkadaşıyla birlikte bir baskın düzenledi; ama başarısızlığa uğrayarak tutuklandı. 16 Ekim 1953'te Santiago'daki Küba Yüksek Mahkemesi'nde yapılan yargılamada 'Sayın yargıç siz beni mahkûm edin! Tarih beni haklı çıkaracaktır!' (La Historia Me Absolverá) cümlesiyle biten ünlü savunmasını yaptı. Mahkeme sonunda 16 yıla mahkûm oldu. Juventud Adasında 21 ay hapis yattıktan sonra Batista'nın emriyle cezasının geriye kalan bölümü başlatıldı.

1955'te Küba'dan ayrılarak Meksika'ya geçti ve 26 Temmuz Hareketi adlı yeni bir örgüt kurdu. İspanya İç Savaşı'na katılmış olan Kübalı Alberto Bayo'nun yönetiminde gerilla savaşı eğitimi gören örgüt üyeleri 2 Aralık 1956'da Granma yatıyla Küba'ya dönerek Oriente'de karaya çıktı. Burada hükümet kuvvetleriyle girilen çatışmalarda arkadaşlarının çoğunu yitiren Castro, aralarında kardeşi Raul Castro ve Ernesto Che Guevara'nın da bulunduğu 12 arkadaşıyla birlikte Oriente'nin güneybatısındaki Maestra Dağlarına çekildi. Bu dağlarda iki yıl boyunca Batista'nın kuvvetlerine karşı bir gerilla savaşı yürüttü. Giderek siyasi desteğini yitiren ve bir dizi askerî yenilgiye uğrayan Batista, 31 Aralık 1958'de Dominik Cumhuriyeti'ne kaçtı. Castro 1959'un ilk günlerinde Havana'ya girdi. Hukukçu Doktor Manuel Urrutia Leo devlet başkanlığına, Castro da başbakanlığa getirildi.

Enerjik, karizmatik ve siyasi sezgileri güçlü bir önder ve parlak bir hitap yeteneği olan Castro, üzgün bir siyasi düşünür olmaktan çok gelişen olaylara göre davranmasını bilen aktif bir eylem adamıdır. Başardığı işlerle halk içinde önemli bir destek kazanmakla birlikte, çoğu sonradan ABD'ye sığınan geniş bir muhalif kitlesinin doğmasına da yol açmıştır. Bu kitleler için kimseyi zorla ülkemizde yaşamaya mahkûm edemeyiz. Eğer insanların özgürlüğün kıymetini anlamak için esareti yaşayıp tecrübe etme ihtiyacı varsa, bu durumu olgunlukla karşılayacağız, demesi, dünya kamuoyunda ve kendi ülkesindeki karizmasını kuvvetlendirmiş, zorlayıcı ve baskıcı bir liderden daha ziyade özgürlükçü bir insan olduğu imajını yaratmıştır. Birçok sanatçı ve bilim adamını yargılamaksızın kabul etmiş ve desteklemiştir.

Ernest Hemingway, U2 müzik grubunun solisti Bono, gibi modern özgürlükçü birçok sanatçıyı Dost edinmiş ve sade bir yaşantı biçimini benimsemiştir. Halkıyla kendi arasındaki duvarları kaldır-

miştir. ABD kökenli tarihçiler tarafından yaptıkları çarpıtılmış ve Amerikan medyası tarafından kötü gösterilmeye çalışılması, dünya kamuoyunda daha çok meşhur olmasına neden olmuştur. Amerikan medya çevresince kötü gösterilmesine karşın verdiği cevap çok açıktır: Eğer tarih böyle yazıldıysa yapacak bir şeyim yok! Benim için önemli olan halkın desteği ve güvenidir! Birçok kişi benim özgüvenimin kaynağını merak etmektedir. Kaynak çok açıktır: HALK, demiştir. Bu söylem ile gerçekler ne kadar çarpıtılırsa çarpıtılsın, insanların gerçeği göreceği mesajını vermiştir. Gerçeği çarpıtıranların korkularından dolayı gerçekleri çarpıttığı gerçeğini görmüş ve bunu birçok söyleminde ifade etmiştir.

Türkiye kamuoyu 1997 yılında İstanbul'da yapılan HABİTAT toplantısında Fidel Castro'nun İstanbul'a gelmesinden sonra Yeni Yüzyıl gazetesinde Jale Özgentürk ile yaptığı söyleşide özetle şunları öğrendi:

Castro Atatürk'ü kastederek, "O'nun yaptıklarını ben başaramazdım. Asıl devrimci Atatürk'tür diyor ve şöyle devam ediyor: "Bu kadar büyük bir devrim yaptım ama Atatürk'ün yaptıklarını başaramazdım."

O yılların sağlık bakanı Yıldırım Aktuna; Küba ziyaretinde Castro'nun Atatürk'ün tüm yaşamını iyi bildiğini ve O'nun için; "Atatürk'ün büyük bir asker, dönemin en önemli liderlerinden biri olduğunu" ifade ettiğini ardından ise; "Küba'da bu kadar büyük bir devrim yaptım ama Atatürk'ün Türkiye'de yaptıklarını başaramadım. Atatürk, harf devrimi gibi bir takım reformlar yaptı. Ben böyle bir düzen değişikliği yapamazdım" dediğini ifade ediyor. Bütün bunlardan Fidel Castro'nun dünya siyaseti ve Türkiye'nin içinde bulunduğu coğrafya'daki siyasi gelişmeleri ve tarihsel gelişimini takip ettiği de görülüyor.

Fidel Castro 31 Temmuz 2006 tarihinde sağlık problemleri nedeniyle yetkilerini geçici olarak başkan yardımcısı ve kardeşi Raúl Castro'ya devretti. 19 Şubat 2008'de de, bir açıklama yaparak, 1976 yılından beri yürütmekte olduğu Küba'nın en yüksek yönetim organı olan Devlet Konseyi Başkanlığı görevini bıraktığını açıklamıştır. Görevden ayrıldıktan sonra Yoldaş Fidel'in düşünceleri adıyla yazdığı makalelerde gündemdeki önemli olayları yorumlamıştır. 25 Kasım 2016 tarihinde Fidel Castro, uzun süredir muzdarip olduğu çoklu organ yetmezliğine yenik düşerek hayatını kaybetmiştir. Vasiyeti üzerine cenazesi 27 Kasım'da yakılmıştır.¹

Çiğdem ÇATAL
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.sınıf

¹ www.haberler.com, www.wikipedia.com

"L'UNITÉ AFRICAINE"

Vue les problèmes qui ont caractérisés le continent africain depuis sa découverte jusqu'à nos jours, l'Afrique et le peuple africain ont subi toute sorte de persécution, entre autres (la colonisation, la traite Négrière, l'apartheid, les pillages de nos ressources, les massacres et les génocides) vue tous ces problèmes, des fils soucieux de l'avenir de ce continent se sont donnés corps et âmes pour qu'il soit uni et indivisible. C'est pour aboutir à cette unité que le 25 mai 1963 il va y avoir la création de l'OUA (organisation de l'unité africaine) en Éthiopie plus précisément à Addis Abeba sous la présidence de sa majesté impériale Haïlé Sélassié I er. Mais malgré ces efforts les ennemis de l'Afrique et du peuple africain ont toujours cherché à diviser, à opposer, à créer la haine, les conflits ethniques, religieux et tribaux entre le peuple africain. La conférence de Berlin et ses closes sont un exemple palpable, l'Afrique a été divisée comme un gâteau entre les puissances sans la présence d'un seul fils du continent, raison pour laquelle nous voyons aujourd'hui notre pays l'Afrique divisé en plusieurs Etats avec des frontières aujourd'hui qui créent la guerre partout.

Ils ont systématiquement et méthodiquement falsifié et effacé la vraie histoire de l'Afrique et aujourd'hui nous enseignent dans nos écoles une falsification mensongère vis à vis de notre passé, ce qui nous induit dans l'erreur. Ils nous ont imposés une civilisation qui n'est pas la nôtre mais plutôt La leur et nous disent que nous sommes un peuple sauvage et barbare.

"Sarkozy "nous affirme que l'Afrique n'a rien apporté à l'humanité, mais ils ont oublié que les "Napoléon Bonaparte" sont venus s'instruire en Egypte. Chers frères et sœurs, l'Afrique a connu la plus brillante civilisation au monde pour preuve parmi les merveilles du monde seul l'Afrique en a deux(2) : le phare d'Alexandrie et les pyramides de l'Égypte antique ou sont nées les mathématiques, la philosophie, la médecine, l'écriture.

C'est pour rechercher la vraie histoire de l'Afrique et l'enseigner que le professeur "cheikh Anta Diop" s'est fixé comme objectif de donner la vraie version de l'histoire car, nul n'a le droit de falsifier, d'effacer ou de modifier une seule page de l'histoire d'un peuple. Le professeur C A D a eu à leur démontrer que même eux qui estiment être la race supérieure son des africains parce que dès lors qu'on a approuvé et adopté que l'Afrique est le berceau de l'humanité tous les habitants de cette terre sont des africains, sans doute, seule la peau, la chevelure, les yeux différents et cela est dû à la nature et au phénomène climatique (nations, neige et culture) de "cheikh Anta Diop" le confirme. Il a eu aussi à emmener les voies et moyens qui vont permettre le peuple africain de former un seul Etat fédéral. C'est dans cette optique que Djouha et monsieur Samagran se sont fixés comme objectif d'enseigner la vraie histoire de l'Afrique à la jeunesse africaine, de leur tirer de l'ignorance et de l'obscurité dans lesquels Babylon les conduit.

Cher ami, recherchons la vérité et la vraie histoire de l'Afrique, donnons-nous les mains pour dire non et barrer la route aux ennemis de l'Afrique, réalisons et solidifions l'unité africaine car le seul chemin qui peut nous conduire vers le bonheur, la prospérité et le développement que nous aspirons tous, oublions l'ethnocentrisme, le racisme, le régionalisme car l'Afrique ne forment qu'un seul peuple et une seule nation.

Chers freres et sœurs acceptons de vivre africains et en africains car c'est avec la seule manière qu'on peut vivre heureux et digne.

Hamidou SOW
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

LES VECUS D'ERICK AVANT DE SE NOMMER SELİM

Pendant son séjour en Turquie, j'ai eu l'occasion de faire une interview avec Eric, un jeune français, s'étant converti à l'islam et marié en 2015 avec Esmâ, une Française d'origine turque.

Kiyet: Tout d'abord, je vous souhaite la bienvenue à Çamlık. Je vous remercie beaucoup d'avoir accepté de faire que nous fassions ce reportage.

Selim: C'est moi qui vous remercie.

Kiyet: Pouvez-vous vous présenter?

Selim: Alors, je m'appelle Erick Neichel, mais maintenant c'est Selim. Depuis deux ans elhamdülillah, je suis musulman. Avant, j'étais chrétien catholique. Je vis en Alsace, près de Strasbourg, dans une petite ville qui s'appelle Lauterbourg.

Kiyet: A l'origine quand vous étiez catholique, étiez-vous pratiquant?

Selim: Oui. Au début, quand on est jeune, nos parents nous envoient à l'église assez souvent le dimanche. Par la suite, dans l'adolescence, la plupart décident plutôt de faire la fête que d'aller à l'église ou de faire la grasse matinée le dimanche. Donc, on oublie un peu la religion, même celle qu'on a de base.

Kiyet: C'est un peu pareil partout.

Selim: C'est dommage! Mais, c'est le cas.

Kiyet: Quelle est la confession de vos parents?

Selim: Ils sont tous pratiquement chrétiens catholiques. Mais, ils ne sont pas vraiment pratiquants. C'est à un certain âge, quand on atteint les 60 ans, on devient plus pratiquants qu'avant. Avant la vieillesse, la mort.

Kiyet: Aviez-vous été baptisé?

Selim: Oui.

Kiyet: Alors, qu'est-ce qui vous a mené à vous convertir à l'islam? Par quels biais? Des amis? Des recherches ou autres?

Selim: Pour moi, au début, c'était plus la curiosité parce que mon beau-père est un marocain musulman. J'ai appris par la suite que mon frère, lui, à ce moment-là, était déjà converti depuis près de 2 ans.

Kiyet: Il est plus grand que vous?

Selim: Non, il est plus petit que moi de 4 ans.

Kiyet: QEt vous, quel âge avez-vous?

Selim: 26 ans. Lui, il était en internat à Strasbourg. C'est là-bas qu'il s'est converti auprès de ses amis musulmans. Suite à ça, on me parlait de de l'islam. On m'expliquait qu'il n'y avait pas que Mohammed Aleyhisselam dans l'islam. Il y avait aussi Jésus, Abraham, Moïse et tous les autres prophètes. Cela m'a surpris au début car je ne pensais pas que le Judaïsme et le Christianisme soient acceptés dans l'islam et que c'était très important d'y croire dans cette religion. Tout ça, je ne le savais vraiment pas. J'étais réellement surpris. Peu à peu, j'avais envie d'en connaître un peu plus sur cette religion. Pour cela, j'ai fait quelques recherches sur l'internet. Puis, on m'a passé un Coran en français que j'ai lu. En le lisant, petit à petit, ça s'est fait naturellement, petit à petit.

Kiyet: En lisant le Coran, étiez-vous surpris?

Selim: Là où j'étais surpris, c'était que j'ai trouvé une toute autre réalité par rapport à ce qu'on nous dit à la télévision, ce qu'on veut nous faire croire en France sur les musulmans. L'islam L'islam est montré comme barbare alors que c'est complètement le contraire. Et puis, dans le coran, de A à Z, c'est Allah qui parle tandis que dans la Bible, par exemple, il y a beaucoup beaucoup de témoignages de personnes à l'époque que personne ne connaît. C'étaient des gens qui disent qu'ils ont vu Jésus faire ci ou ça, et ils l'y ont marqué dans la bible. Comment les croire sur parole que ce qu'ils disent c'est la vérité? Il y a des choses assez choquant dans la Bible sur Jésus, sur ce qu'il a apparemment fait. Ce sont des histoires. Il y a aussi des paroles de Dieu restées intactes, mais il y a beaucoup d'ajouts. Il faut être un peu fou pour y croire sur leurs paroles.

Kiyet: D'après vous, pour s'informer sur l'islam, il ne faut pas se fier à la télévision, aux médias.

Selim: Surtout pas !

Kiyet: Mais plutôt, lire et faire des recherches.

Selim: Exactement!

Kiyet: Cela fait combien de temps que vous vous êtes converti?

Selim: Ça fait maintenant 2 ans, 2 ans et demi elhamdulillah que je suis musulman. J'ai tenu à lire le Coran vraiment jusqu'à la fin avant de me convertir.

Kiyet: Ça s'est passé avant la rencontre avec votre épouse?

Selim: Oui.

Kiyet: Votre famille, était-elle au courant tout au début?

Selim: Non. Au début, il n'y avait que ma mère et mon beau-père qui l'étaient, que je lisais le Coran. Je tenais à en parler à tous les autres une fois converti.

Kıymet: Et votre père?

Selim: C'est après ma conversion que je lui en ai parlé. Quelques mois après.

Kıymet: Comment a-t-il réagi?

Selim: Au début, très bien. Peut-être qu'il ne la prenait pas trop au sérieux. Je ne sais pas. D'abord, il n'y avait aucun problème. J'ai un peu expliqué la raison de ma conversion à ma famille, donc l'Islam. Il y en a certains qui m'écoutaient parce qu'ils s'y intéressaient un peu, tandis que d'autres s'en moquaient complètement. C'est un peu différent pour chacun.

Kıymet: Comment a réagi votre père quand il a appris que vous alliez épouser une Turque, une musulmane?

Selim: Il était mitigé, content que j'ai trouvé quelqu'un avec qui je suis heureux. En même temps, il aurait peut-être préféré que ce soit quelqu'un qui se rapproche de lui, c'est-à-dire une personne catholique, un mariage à l'église. Cela, je l'ai un peu senti, même s'il ne l'avouait pas vraiment. Je l'ai senti.

Kıymet: Mettez-vous à sa place! N'est-ce pas naturel?

Selim: Oui! Ça a été un peu brutal, ce changement, de savoir cela de son fils.

Kıymet: Ça s'est passé vite?

Selim: Pour lui, peut-être. Mais pas pour moi.

Kıymet: Ça va mieux maintenant?

Selim: Uh! Le mariage était difficile, fait récemment. Là, il y eu un nouveau coup dur pour lui. C'était vraiment le coup le plus dur. Il se rendait compte que ça y est, j'ai tout à fait changé de religion totalement, de culture aussi. Il n'a pas trop le choix.

Kıymet: Que représentait l'Islam auparavant?

Selim: Avant, je ne cherchais pas trop à comprendre. Je croyais à ce qu'on disait à la télévision, à tout le monde. L'Islam: ces pauvres femmes qui devaient se voiler et qui étaient forcées par leur mari, elles n'avaient pas de libertés. Puis, ces hommes qui pouvaient épouser quatre femmes. Comment est-ce possible? L'Islam était une religion d'époque qui n'est pas moderne. C'est au fait l'image qu'on a, qu'on veut nous faire croire, assimiler. C'est la télévision! Maintenant, je comprends tout à fait pourquoi les femmes veulent se voiler. Ce n'est pas du tout par obligation de leur mari ou de qui que ce soit. C'est juste la foi qu'elles ont envers l'Islam. Je trouve. Ça très beau! Alors que pour moi, avant c'était une religion d'époque qui n'avait plus rien avoir avec le monde actuel. Pour moi, ça a vraiment changé. Aujourd'hui, l'Islam, c'est la religion que tous devraient adopter pour se sentir le mieux possible à l'intérieur pour se rapprocher de la perfection.

Kıymet: Est-ce que vous pensez que les femmes sont écrasées dans l'Islam?

Selim: Non. Il y a une toute autre vérité. La plupart suivent tout simplement l'Islam, le Coran, ce que Allah veut d'elles. Le fond, c'est pour la vie future. Ce n'est pas par plaisir de se priver. C'est vraiment parce que, pour elles, le plus important, ici, c'est de tout faire pour qu'au jour du jugement dernier, elles soient biens. Il y en a peut-être qui n'ont pas envie de se voiler et qui sont forcées par leur mari ou par quoi que ce soit. Il y en a sûrement, mais il ne faut pas généraliser. J'en ai même vu devant se dévoiler car l'époux le désirait ainsi. Ce que j'espère c'est d'une vie prochaine où les femmes ont tout simplement le choix de se voiler ou pas sans que personne ne les force. L'Islam, c'est ça! C'est à chacun de la suivre ou pas. Nous, ce qu'on peut faire, c'est leur parler, leur expliquer que si on ne la suit pas, on est dans l'erreur. On ne peut en aucun cas obliger quelqu'un.

Kıymet: Que signifie Dieu pour vous?

Selim: C'est un peu compliqué. Avant ma conversion, quand j'étais Catholique, je croyais autant à Dieu que maintenant. Mais, je ne comprenais pas son message, ce qu'il voulait vraiment de nous parce que ce que je lisais, j'entendais, comme je l'ai dit tout à l'heure, il y avait beaucoup de témoignages, de choses ajoutées. Je ne suis pas «bête». Je voyais très bien que certaines choses ne pouvaient être vraies. Un moment donné de ma vie, je me suis dit: «Je continue à croire en Dieu. Par contre, maintenant, ce qu'il attend de moi, le message, je n'écoute plus personne, je ne crois en plus rien, plus à la Bible, au Judaïsme» Je voulais que Dieu me mette sur la bonne voie, si ça existe, où il y a ses paroles non modifiées, vraies. Mais ce qui est bizarre, c'est que sur le moment, je n'ai pas tilté, je ne me suis pas dit «ah, peut-être que l'Islam c'est cette vraie religion». Il a fallu quelques années avant que je commence à m'y intéresser et à lire le Coran. Mais pendant tout ce temps-là, je croyais quand même à Dieu, depuis tout petit. Depuis que je suis musulman, je continue à croire en Dieu autant qu'avant inshallah, mais en plus de ça, j'ai enfin son message, ses paroles. Je sais enfin ce qu'il attend de moi. Au fait, c'est cela qui a changé. Auparavant, j'étais un homme perdu qui croyait en Dieu, mais qui était complètement perdu, qui ne savait pas qui écouter, quoi croire.

Kıymet: Vous avez enfin trouvé votre chemin.

Selim: Oui, c'est tout à fait ça. Avant, je préférais ne plus croire à rien

Kıymet: C'est donc le raisonnement, la réflexion qui vous a mené dans cette voie.

Selim: Oui, c'est ça! C'est dommage que je n'aie pas posé ces bonnes questions et été curieux plus tôt.

Kıymet: Mieux vaut tard que jamais! N'est-ce pas?

Selim: Ça m'aurait évité de faire quelques bêtises.

Kıymet: Pouvez-vous me décrire vos sentiments lors de votre conversion?

Selim: J'étais très stressé, seul dans une mosquée à Haguenau où plein de musulmans étaient venus. Je ne m'en souviens plus, mais je crois que c'était un vendredi. Il y avait plein de monde. J'ai ressenti un grand bien. J'y croyais bien avant de m'y convertir. Pour moi, l'Islam, c'était sûr, décidé, ma volonté de confession. Mais je tenais absolument à lire le Coran jusqu'à la fin. C'était étrange! Je me demandais pourquoi je voulais attendre la fin de la lecture. J'aurais très bien pu mourir entre temps, donc mourir Chrétien. C'était un risque. C'était surtout un énorme soulagement ma conversion. Je me rappelle: quand j'étais entré dans la mosquée, il faisait beau. Quand j'en étais sorti, il y avait un temps de chien. J'étais rentré chez moi en voiture. La foudre a tapé juste à côté d'elle. C'est tout à fait vrai! J'ignore ce que ça signifie.

Kıymet: Avez-vous pu apprendre certains versets par cœur?

Selim: Oui, quelques sourates obligatoires en arabe, telles qu'El Fatiha, Kevser, Ihlas, Felak et Nas, les plus courts. La prière aussi, j'ai commencé par l'apprendre parce que ça fait partie des simples obligations.

Selim me récite la sourate Felak sur le champ en mentionnant que son arabe n'est pas magnifique.

Kıymet: C'est parfait! Félicitations! Ce n'est pas du tout évident pour vous. Avez-vous la possibilité d'aller prier à la mosquée?

Selim: Ici, en Turquie, c'est beaucoup plus facile par rapport à la France où il n'y a pas de mosquées partout. Il faut réfléchir si l'on n'a rien de prévu dans l'heure qui suit, si j'ai assez de temps pour y aller de Lauterbourg jusqu'à Wissembourg. C'est quand même à 20 km. Lorsque je n'ai pas assez de temps, je fais ma prière chez moi. Ici, c'est beaucoup plus simple. Dès qu'on sort de chez soi, à une minute à pied on y est. Et on entend l'appel à la prière.

Kıymet: Que pensez-vous des attentats terroristes?

Selim: J'ai du mal à comprendre ces gens. J'ai l'impression que ce sont des personnes qui étaient frustrées par l'Islam, parce qu'il ne leur apportait pas la gloire, la force. Il faut parfois, comment dire, se rabaisser, laisser tomber quand quelqu'un vous embête. Vaut mieux ne pas chercher, ce sont des tests d'Allah pour nous. A mon avis, ils font leur propre Islam, un Islam de violence où ils sont contre les plus forts avec leurs armes. Ils se rendent compte que la vie est courte. Pour eux, ça va être difficile de se justifier au jour du jugement dernier. Les personnes qui s'attachent aux groupes terroristes sont des esprits faibles. Par exemple, je connais un arabe, étant affaibli de la mort de son frère dans un accident, s'est rapproché de l'un de ces groupes. Ces terroristes sont très intelligents, ils savent comment trouver les pions. Ils visent tout de suite les gens les plus faibles. C'est bien dommage!

Kıymet: Que pourrait-on faire?

Selim: Tout d'abord, détruire leurs sites internet. Ça serait une bonne chose. C'est facile de leur aboutir. Il n'y a aucune sécurité.

Kıymet: Que pouvez-vous ajouter sur les attentats terroristes de Paris?

Selim: Pour que les choses bougent, il faut que quelque chose se passe en Europe ou aux Etats-Unis, comme ceux de 2001. C'est triste! Mais, c'est la vérité. Dans les pays pauvres ou moins développés, le massacre de milliers de personnes, comme au Niger où les enfants et les femmes sont décapités, ou comme en Turquie, les civiles et les militaires sont tués par les PKK, n'apparaît presque pas dans l'actualité. Pourquoi? Ce sont des musulmans, des pauvres. Depuis les attentats de Paris, de Londres, des Etats-Unis, on commence à pointer du doigt ces groupes terroristes et à entreprendre plus de choses contre eux alors que ça fait des années qu'ils tuent dans ces pauvres pays. Tout le monde s'en fiche, au fait, en Europe ou aux Etats-Unis tant que ça ne se passe pas chez eux. C'est trop triste!

Kıymet: Esmâ, votre épouse, vous l'avez rencontrée où?

Selim: Je l'ai vue pour la première fois à la mosquée. C'est Rahim, son frère, qui m'y a emmené à la fête.

Kıymet: Vous connaissiez Rahim?

Selim: Oui, depuis longtemps. On discutait à l'occasion de la foire ou bien quand j'allais Wissembourg avec des amis déjà avant ma conversion. Un jour, il nous a proposé d'aller à la mosquée avec lui. Et c'est là que j'ai vu Esmâ pour la première fois. Je n'osais pas lui parler. J'étais tout discret dans mon coin. Je ne parlais à personne. J'observais mon entourage. Un jour, son père m'a invité à manger chez eux où on a eu l'occasion de s'échanger quelques mots.

Esmâ: Vite fait! C'était le jour de mon anniversaire. Mon père l'avait invité. Je n'avais pas du tout le temps. Je devais sortir. Mon père l'avait déjà en tête. Il a dit qu'il aimerait bien qu'il se passe quelque chose entre nous.

Kıymet: Ah bon! C'est vraiment étonnant!

Esma: Il ne le voulait pas absolument, mais il avait l'intuition que ça pourrait bien marcher. C'est pourquoi, il l'a ramené à la maison pour manger, vu qu'il était aussi seul ce jour-là à la mosquée. Mais moi, j'étais pressée. Mes sœurs m'attendaient pour fêter mon anniversaire. Après leur préparer la table, j'ai filé. Personne ne m'intéressait au fait.

Selim: Si son père m'aurait dit ça, comme quoi il voulait nous rapprocher, j'aurais été moins stressé le jour où le père l'avait demandée. De gros éclats de rire s'élèvent. J'ai des collègues turcs là où je travail, en Allemagne. Je leur ai demandé comment est-ce que je devais m'y prendre pour commencer. Ils m'ont demandé si la famille était pratiquante. Si oui, il vaudrait mieux que j'aille en parler d'abord au père pour apprendre son avis.

Kıymet: Vous avez trouvé une bonne solution.

Selim: Ils ont eu raison. J'ai bien fait de lui en parler avant lors d'une promenade. Je voulais savoir si ça le dérangerait que je fasse connaissance avec sa fille.

Esma: Au début, je ne voulais pas.

Selim: Il était un peu surpris au début. Il avait l'air, en même temps, content que je m'intéresse à sa fille.

Esma: Ils ont quand même attendu deux semaines pour me le dire.

Selim: Il m'avait annoncé qu'il prendra son temps pour la mettre au courant.

Kıymet: C'est votre père qui vous l'a dit?

Esma: Non. Il n'osait pas. Il avait peur de ma réaction car je ne voulais me marier avec personne. Je venais juste de terminer mes études. Je ne pensais pas du tout au mariage. C'est ma grande sœur Nursel qui m'a révélé la situation.

Kıymet: Votre mariage avec Esma a-t-il posé des problèmes de cultures?

Selim: Je me suis habitué assez rapidement à la culture turque. Bien-sûr, je me suis posé beaucoup de questions, j'ai fait des recherches pour ne pas être « bête » devant les turcs dont culture est quand même assez proche de ce que veut l'Islam. Quand on lit le Coran et les Hadiths, on se sent proche de cette culture musulmane. Il y a eu peut-être des petites choses que j'ai apprises sur le tas, des petites erreurs faites, mais que je ne fais plus maintenant inshallah. Petit à petit, je m'y adapte. Il y a de moins en moins de problèmes, c'était au fait des toutes petites choses.

Kıymet: Est-ce que vous étiez bien accepté par la communauté turque?

Selim: Oui. Ceci, c'est vraiment la beauté de l'Islam, une fois de plus.

Kıymet: Je vous remercie de m'avoir accordé du temps?

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

1412-1431 yılları arasındaki 19 yıllık küçük bir ömre kocaman şeyler sığdırmış olan Fransız,

JEANNE D'ARC'IN İLHAM VERİCİ ÖYKÜSÜ

Hiçbir Fransız erkeğinin savaş alanında başarılı olamayacağını kanıtlayan tarihi figür. 1412 yılında fakir bir köylü ailesinin kızı olarak doğduğu sırada Fransa, İngiltere ile devam eden yüzyıl savaşlarında sindirilmiş ve topraklarının çoğu İngiliz ya da İngiliz yanlısı bourgogne dükluğu gibi güçlerin eline geçmişti. 1337'de İngiltere kralı 2. Edward'ın Fransa tahtında hak iddiası ile başlayan savaşlar dizisi, Jean doğduğu sırada Fransa'yı bir iç karışıklık içinde ve kralısız bırakmıştı.

1425 yılına kadar sıradan bir yaşam süren Jean, bakire Meryem'in onunla konuştuğunu ve ona Orleans şehri ve Fransa'yı kurtarması ve ona bir kral vermesini söylediğini ileri sürerek ülkeyi erkek kılığında bir baştan diğerine dolaşmaya başlar ve kendisini bir azize, bir kurtarıcı olarak gören halkı etrafına toplamayı başarır.

1429 yılında bu figürün halkı birleştirebileceğini fark eden veliaht Charles ile chinon şatosunda buluşarak onunla güçlerini birleştirir. Jeanne, aynı yıl bir zamanlar charlemagne'in araplara karşı büyük bir zafer kazandığı poitiers'de silah kuşanarak Charles'in hizmetine girer. Olay tüm sembolizmi ile Charles'ı Fransa'yı yeniden işgalden kurtaracak olan genç charlemagne, Jeanne'ı ise onun ilahi koruyucu meleği olarak gösteren başarılı bir propaganda çalışmasıdır.

Sonuç olarak propaganda olumlu bir etki yaratır. Jeanne'in bir nevi maskotu olduğu, Charles'a ait Fransız ordusu uzun süredir yorucu bir kuşatmayı sürdüren İngiliz ve bourgogne kuvvetlerini yenerek stratejik olmaktan ziyade sembolik anlamda önem taşıyan Orleans kentini kurtarır. Jean'ın savaş sırasında ön saflarda bulunması ve omzundan yaralanmasına rağmen hayatta oluşu gittikçe ilahi bir kisveye bürünen figürün halk gözünde daha da yücelmesine sebep olur.

Yine 1429 yılında veliaht Charles'ın reims katedralinde 7. Charles adıyla Jeanne'in desteğinde taç giymesi Fransız halkının ortaçağın izin verdiği kadar ulusal bir bilinç ile tahtın ardında birleşmesine ve İngilizler karşısında yeniden bir tehdit olarak durmasına yol açar. Ancak giderek 7. Charles için de bir tehdit haline alan ve gereken yararı fazlası ile sağladığından kullanışlılığını yitiren Jeanne'in günleri sayılıdır.

Jeanne d'Arc 1431 yılında bourgogne dükluğu tarafından kuşatılan Compiègne kentine, hiç de kuşatmayı yarması mümkün olmayan bir güç ile birlikte gönderilir ve hareketin başarısızlığı sonucunda Bourgogne ve İngiliz güçlerine esir düşer. İngilizlere satılan Jeanne, Rouen kentinde engizisyon önüne çıkartılır. Hakkındaki suçlamalar tanrı ile konuştuğu iddiası yüzünden kâfirlik yönündedir. Ancak bir isyan çıkarmak ya da Fransız direnişini güçlendirmek istemeyen İngilizler idamına karşıdır. Ancak iki kere Jeanne'ı yargılayan ve ona ne Meryem'in sesini ne de günahını itiraf ettiremeyen engizisyon aynı kanıda değildir. Sonuç olarak Jeanne d'Arc aynı yıl yakılarak idam edilir.

Bu hareket tam İngilizlerin korktuğu gibi sonuç verir ve Fransız halkı Jeanne örneğinde birleşerek 7. Charles'a destek verir. Yüzyıl savaşları 1453'de İngiliz güçlerinin Calais hariç tüm Fransa üzerindeki denetimlerini kaybetmesi ile son bulur. Bu durum İngiltere tahtını york velancaster aileleri arasında gerçekleşecek ve iki gül savaşı olarak adlandırılacak olan bir iç savaşa iterken; Fransa monarşisine yeniden yapılanma ve tekrar diplomatik sahnede yerini alma şansı tanıyacaktır.

Jeanne yıllar sonra kendisini yakan kilise tarafında azizler arasına yükseltilir. Bu Katolik kilisesinin özür dileme yöntemidir... Jeanne d'Arc'ın Orleans şehri kuşatmadan kurtardığı gün halen kentte onun adına bir bayram ile kutlanmaktadır.

Atahan BUMİN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı

SON

Burada yağmur zamanı
Saatler boşanıyor camlara
Gün geçmiyor dinsicin
Çıksın gökkuşağı ortaya.
Burada yağmur zamanı,
Düşen her damla toprağı besliyor,
Çekiyor içine insanı...
Toprak kokusu yakın geliyor...
Burada zaman yağmur çocuk
Yıllar çabuk geçiyor
Yaşanmamışlıkların pişmanlığı
Zamana dürülüyor...

Melike Özkan
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2015 mezunu

AŞK

Kararmış bir aşka temiz bir yürek
Olmuş her taraf tümsek tümsek
Sanki aşkın tabiri nefis i emmâre
Bu karanlığı aşip essek gürlesek

Mecnun Leylanın varlığına
Eriyip tükenen dağlar aşkın uzaklığına
Benim kalbim senin aşkına meftun
Sen içimi ısıtan bir güneşsin hatun

Adem oğlu tümsek falan dinlemez
Mecnun için Leyla bir başka
Ferhat için Şirin bir çift göz
Tevafuk mu insanoğlu koca aşka

Hatun gözlerin ışıttı dünyamı
Haykırdım göğe gök ağlasa mı?
Yollar aşk, diller bülbül
Sevgi kararmış aşkı aklasa mı?

Serkan BAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
2.Sınıf

SARIŞAN HALLAR - SAPLANTI

(1-ci mərhələ)

Beyin damarlarını parçalayan o zil səs hələ də davam edirdi. Humeyrə son vaxtlar eyni yuxuları görürdü. Bəlkə də o artıq yuxularını idarə edə bilmirdi. Elə bu səbəblə də döşəməni silərkən, anasının onu mətbəxtdən çağırmasını eşitməyib, təmizləmək üçün istifadə etdiyi kirli suyun üzərinə tökülməsinin qarşısını ala bilməmişdi.

-Humeyrə, Humeyrə. Zibilə qalsın. Humeyrə!

Boğuc səsləri eşidərək, acılıqdan iylənmiş ağzı, günəşdən ləkələnib çillənmiş əli ilə yan otaqdakı qapının dəstəyini əvvəlcə sol, sonra sağ istiqamətə fırladaraq açmağa çalışdı. Lakin qapı onsuz da açıq idi.

Qleb dayı yerə yıxılmışdı. Sarı təpəsində, boz çalarlı, zabitinə sadıq qalan yeganə iki əsgər kimi uzun tükləri dağılmış, toz basmış mavi gözləri isə damarlardan qopub pırtlamışdı.

-Qleb dayı, nə olub axı sənə? Niyə məczub kimi yerində qaxılmışan? Qalx ayağa, qalx! Yox, axı sən ayaqda qala bilmirsən, ay zibil! Barı oturmağa çalış, cəhd et, Qoca!

-Oy, çək bu işə yaramaz xanımxatın əllərini üzərimdən. O kişinin dünən çay içdiyi istəkanı yumamısan?! O cəhənnəm istəkanı hələ siyyirmədə saxlayırsan?! Ən zibili bilirən nədir, iki gözüm? Kişinin istifadə etdiyi məhrəbanı belə saxlamısan. Sən məni öldürəcəksən, ay qız! Bax buradaca yixilib, öləcəm və elə iylənəcəm ki, meyidimə leş yeyənlər belə yaxınlaşmayacaq.

Humeyrə istəkanı və məhrəbanı götürərək otaqdan ayrıldı. İstəkanı yuyarkən, yorğun zeytuni gözlərini, yem olmağı ilə barışmış balaca heyvan kimi boşluğa dikmişdi.

"Yazıq Qleb dayım, kişi olaraq qadın xəstəliyinə tutuldu. Əgər o sabah ölsə, qəbirini spirt ilə təmizləməli olacam. - "Təmizləməsən, o taxtanın içinə qoyma məni!" - Ah dəli insan! Opsessiv sindiromlu qoca. Bir kişi bu xəstəliyə necə tutula bilər axı? Həm də, belə yaşlı, ölüm yatağında olan bir qoca. Ha-ha! Əcəb işdir! Amandır məhrəbanı yuyum, yoxsa kirindən anlayacaq onun olmadığını."

Humeyrə, açıq qəhvəyi, şabalıdı xatarlardan saçlarını darayırdı. Hər sabah, saçlarına dən düşməsindən qorxaraq günün günorta çağlarında oyanan Humeyrə artıq 30 yaşını geridə qoymuşdu. Saçları o qədər qalınlaşmışdı ki, çəngələ bənzəyən uzun barmaqlarını saçlarının arasına hər dəfə salıb dolaşmış saçlarını açırdı. "Hər şeyin ifratı ziyanlı olur." Xələtinin içində görünən uzun, bəyaz ayaqlarını yatağa uzadaraq, boş mədəsi ilə beynindəki boşluğa girişməyə başladı.

"Hər şeyin ifratı ziyanlı olur. Kül kimi bir-birinə sıx oturmuş saqqalın, illərdir müəyyən edə bilmədiyim gözlərin rəngi (ki o gözləri çətinliklə görürdüm); bəs barmaqlarım dolaşan o ulduzsuz hər milyard ildən bir doğulan kainat tək zil qara saçların? Onların da ifratı ziyanlıdır? Qadın incəliyində quraşdırılmış əllərin? Yuxarıdan baxan zaman okean mərkəzində, suyun üzərində iri cərəyan əmələ gətirən yeganə böyük balıq kimi yeriyişin də? Sən bir nöqtədən hədsizliyin təmsilisin."

Qleb dayının naharını hazırlamaq lazım idi. Humeyrə boşluqdan çıxıb, bolluq yoluna düşdü. Qleb dayı arabasını sürərkən gözü qonaq otağındakı oturacağı üzərindəki kitaba sataşdı. Keçib getməsinə baxmayaraq narahatlıqla yenidən geriyyə dönüb kitabı əlinə aldı.

-"Das Narrenschiff" - Muzeydən oğurladığın kitab!

-Hə latıncasını oxumağa çalışdım alınmadı.

-Ha-ha, sən hələ bir Almanca olanı bitir.

- Of, Qleb dayı, hər dəfə eyni danlamalar. Axı sənə demişəm bitirdiyimi. Sadəcə incələyirəm.
- Yaxşı, incələ görüm. Bəs sən poeziya sevmirdin?
- Ha, sevmirem. Ancaq ki, bu satiradır, tənqid bolluğu var.
- Bəs ədəbiyyatda tənqid sənə üçün qəbul edilməz idi?
- Qleb dayı, bəsdir, bunlar eyni şeydir məgər?
- Cəmiyyət şərh edilməyən insanları öz qoynuna qəbul etmir. Hətta qəbuluna belə yazıla bilmirsən.

-Yəni bu insanların topa-topa bir gəmiyə yığılıb və onların bir adadan başqa adaya (onlar üçün şüüraltı yaradılmış ada) köçürülməsi, qeyri-müəyyən insan olduqlarına gətirib çıxardır?

-Gəl özümüə bir cəmiyyət yaradaq və fərz edək ki, cəmiyyətimiz bir dildir və onun qrammatikası var. Qrammatikaya uyğun düzgün cümlə qurmaq üçün onun qaydalarını yerinə yetirmək lazımdır.

-Yenə aşıladıq.

-Ancaq bu qrammatik qaydalarda əfsus ki, istisnalar olur; qaydalı və qaydasız feillər kimi. Hansı ki, qaydalı feillər qaydasız feillərə nisbətən çoxluq təşkil edir.

-Ancaq riyazi təsəvvür etsək...

-Yox, o çox abstrakt olacaq.

-... deyək ki, bizim C çoxluqumuzda müəyyən ədədlər var 1) kapitalistlər, 2) işçilər, 3) işsizlər və s. D çoxluğu, C çoxluğunun elementi olması üçün həmin elementlərə sahib olmalıdır.

-Ancaq mən elementi deməzdim. Mənim fikrimcə gəl biz C və D çoxluqlarını birləşdirək.

-Necə yəni?

-Deyək ki, D çoxluğunda yalnız bəzi elementlər mövcud olsun. Hansı ki, C çoxluğunda da mövcuddur.

-Deməli, əgər hər iki çoxluqda eyni element mövcuddursa biz onları yalnız bir dəfə şərh edirik.

-Bəli təkrarlanmır.

Humeyrə dərinədən nəfəs almadan, yerindən sıçrayaraq mətbəxə sarı yürüdü. Yəqin ki, bir anda südün qaynayaraq daşması onun içində narahatlıq yaratdı. Humeyrə daşmış südü dəmir kimi paslanıb saralmış əski ilə silərkən içini bürüyən narahatlığı buxar halına gətirməyə çalışırdı. Onun narahatlığı sanki bir neçə hissədən ibarət idi.

"1.Mən hansı elementin çoxluğuyam?

2.Digər çoxluqlarda da mövcudmuyam?

3.Yoxsa mənim çoxluğum heç digər çoxluqların elementi deyil mi?

4..., 5..., 6... "

Ardı var.

(Devamı gelecek sayıda)

Fidan ALİYEVA

LUDWIG MAXİMİLİANS UNİVERSİTÄT-MÜNCHEN

İşletmə

2.KARMAŞA

(36. sayının 23-24 ve 25. sayfalarındaki "Karmaşa" adlı hikâyenin devamıdır.)

- Aslında seni cuma günü bekliyordum, iki gündür sesin soluğun çıkmayınca gelmekten vazgeçtin diye düşünmeye başlamıştım.

- Biliyorum efendim, kusura bakmayın, bir mahkeme olayı vardı da bir az yorgun hissediyordum kendimi bu yüzden eve gidip uyumuşum. Kusura bakmayın sizi de aramadım, bu yüzden gelip özür dileyim, diye düşündüm.

- İyi ettin de... Galiba sorununu çözmüştün. Uyuyamadığını sanıyordum, en azından Salim bey bana öyle söylemişti.

- Evet öyle, yanlış söylememiş. Uzun zamandır bu dertten mustaribim. Fakat sizi ziyaret edeceğim gün garip bir şekilde uykuya daldım ve buraya gelmek için uyandığımda aradan iki gün geçtiğini fark ettim.

- Nasıl yani? İki gün boyunca uyumuşsun ve bunun farkında değil misin?

- Evet, aynen öyle. Biliyorum inanılacak gibi değil ama tek hatırladığım sadece yatağa iki üç saniyelik yatmam. Ben sadece gözümü kapatıp, bir kaç saniye nefes alıp yeniden ayağa kalktığımi düşünürken meğerse o arada 2 gün uyumuşum.

- Garip değil, evladım, uyku nöbeti geçirmişsindir. Tipta buna Narkolepsi denir. Olur olmadık zamanlarda aniden uykuya dalıyorsun anlayacağın.

- Fakat daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Neden şimdi? Bunu tetikleyen bir şey olmak zorunda değil mi?

- Şaka mı yapıyorsun? İki senedir uyuyamadığını söyleyen ben miyim?

- Siz misiniz? Hayır tabi ki, benim, haklısınız.

Selim verdiği saçma sorular nedeniyle biraz utandı. Neden böyle bir şey sorduğunu kendisi bile anlamamıştı. Kendisine iyice kızmıştı, böyle şeyler ona yenilgi gibi geliyordu. Yenildiğini, aptal durumuna düştüğünü hissetti. Bu yüzden kendisini biraz daha akıllı gösterme çabasına düştü.

- Bu gün ilk seansı yapalım mı, yoksa sadece çay içip gidecek misin?
- Bilmiyorum. efendim. Eğer sizin için de uygunsa benim için hiç bir sorun teşkil etmez.
- Tamam, o zaman odama geçelim.

Selim "Tamam" deyip ayağa kalktı ve Cevdet Bey'in peşinden odaya doğru yürümeye başladı. Bu sırada hala şımarıklığına devam ederek ekledi:

- Öyle deri koltuğa yatarak konuşmalar yapacağı değil mi? - gülümsedi
- Ne o? Eğleniyor musun?
- .....

Selim ikinci kez yenilmişti. İçinde Cevdet Bey'e karşı bir kin oluşmaya başlamıştı. Nedense onunla olan konuşması artık bir hasta doktor konuşması değil de, iki şair atışmasına dönüşmüştü. Artık ağızlarından çıkan her kelime rakibini yaralamak zorundaydı. Bu yüzden kullandığı kelimeleri doğru seçmeli ve bu söz düellosunu kazanmalıydı.

- Geç bakalım içeriye. - Cevdet Bey odanın kapısını açarak onu içeriye davet etti.

Selim içeriye geçti. İçeride gerçekten de bir deri koltuk olduğunu görüp, gülümsedi. Usulca koltuğa yaklaştı ve oturdu. Cevdet Bey'in "Rahat ol, koltuğa yaslan", demesiyle koltuğa yattı. İçinde olduğu bu durum gittikçe daha eğlenceli hale gelmişti. Gerçekten de yıllardır ciddiye alamadığı psikolog ve deri koltuk hikâyesinin başkahramanı olmuştu. Bu durum onu biraz daha eğlendirmeye başlamıştı. Koltukta yerini alıp Cevdet Bey'in ilk konuşmasını tahmin etmeye çalışıyordu:

- (Bana karşı açık olabilirsin)
- Bak evladım, bana karşı her konuda açık olabilirsin.
- (Hah, "her konuda" kelimesini es geçmişim)
- Biliyorum bu durumu ciddiye almıyorsun, fakat bir sorunun var ve bu sorunu çözmek için burada bulunuyoruz.

- (Bana anlattığın her şeyin gizli kalacağına inanabilirsin.)
- Bana anlattığın her şeyin gizli kalacağına emin olabilirsin.
- (Bu adam neden benim aklımdan geçen cümleleri hep farklı yorumluyor?)
- ... Ve şimdi eğer benim söyleyeceğim şeyleri tahmin etme oyunun bittiyse konuşmaya başlayabiliriz.

- .....

Üçüncü gol de Selim'in kalesinde yerini almıştı. Bu durum onu içten içe kızdırsa da, Cevdet Bey'in bu denli akıllı olması onun güvenini kazanmasına yardım etmişti. Ona yardım edebileceğine yavaş yavaş ikna oluyordu, fakat oyunundan da vazgeçmek niyetinde değildi.

- ... Artık başlayabiliriz diye umuyorum. Anlat bakalım.
- Ne anlatıyım?
- Nereden, hangi zaman diliminden, hangi konudan istersen başlayabilirsin.

- Nereden başlayacağımı bilemiyorum açıkçası...
- Şöyle yapalım o zaman, ben sorayım, sen de cevap ver.
- Olur, efendim.

- Ne zamandan beri başladı bu sorun?

- Yaklaşık iki senedir. Önceler pek aldırış etmiyordum ama gittikçe daha kötüye gittiğimi fark ettim. Kilo kaybetmeye, kahvaltı etmemeye ve her gün sanki bütün günü koşmuşum gibi yorgun olmaya başladım.

- Peki, neden daha önceden gelmedin?

- Açıkçası size güvenmiyorum. Siz derken psikologları kastediyorum, yanlış anlamayın. Böyle koltuğa yatarak bir şeylerin çözüleceği bana pek akıllıca gelmiyor.

- Sana akıllıca gelen şeyler nedir mesela, nasıl çözmeyi düşünüyordun?

- Bilemiyorum, zaten bir çözüm yolu bulmuş olsam burada olmazdım değil mi?

Selim ilk golünü atmış ve bir az rahatlamıştı. Artık sayıyı eşitlemek adına daha akıllı olmalıydı.

- Sorununun demin söylediğim gibi narkolepsi olduğunu kanaatindeyim. Fakat sorunun gerçekten buysa, baştan söylemeliyim, bu hastalığın kesin bir tedavisi yoktur. Fakat belirli tedavilerle kontrol altında tutulabilir.

- Ne güzel, ölmeyeceğimi söylüyorsunuz yani.

- Hayır, ölmeyeceksin, daha doğru tanımıyla sürüneceksin.

- Gerçekten, beni çok rahatlattınız, teşekkür ederim. - şaşkın bir ifadeyle Cevdet Bey'e baktı

- Rica ederim - umursamaz bir tavırla cevap verdi.

- Bu kadar mı?- Selim kafasını kaldırarak sordu.

- Hayır, anlatmaya devam edebilirsin. - diye, hiç yüzüne bakmadan cevap verdi Cevdet Bey.

Selim kızgın bir şekilde kafasını yaslayıp, gözlerini kapattı. İçten içe yine yenildiğini düşünüyordu. Derinden bir nefes aldı ve artık bu oyunu bitirmeye karar verdi. Yoksa mutlak bir yenilgi onu bekliyordu. Pes etmek de bir yenilgiydi fakat rakibinin oyunun içinde olduğunun farkında olmaması aşağılanacak bir durumun ortaya çıkmasını engelliyordu. Selim de bu fırsatı kaçırmadan değerlendirmeye karar verdi. Yelkenleri indirip, topları geri çekerek, barış bayrağını yükseltti.

Her şeyi anlatmak istiyordu. Hayatını, kararlarını, günlük yaptığı şeyleri, sevgilisini, annesinin ölümünü, dergisini, okuduğu kitapları... Bir dostla konuşmayı uzun zaman olmuştu; bir başkasına kendisiyle ilgili bir şeyler söylemeyi.

Belki de sonunda bu inadını kırıp, annesinin ölümünden bu yana süregelen hayatını, düşüncelerini birilerine anlatarak, yükünü hafifletebilirdi. Derinden nefes aldı ve ilk kelimesi denizden fırlayan bir balık gibi fırladı ağzından:

- Annem gibi ölmek istemiyorum!

SON

Elcan BAYRAM
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
3.Sınıf

BEN DÜN HIÇ UYUMADIM

Ben dün hiç uyumadım,
 Gün bitmesin diye.
 Kediye su verdim,
 Balığı yemledim,
 Bir kadın ağzıma oturdu
 Anlatmadım ortalıkta
 Benim kendimle
 Aramda bir sırımımdı...
 Ben dün hiç uyumadım
 Gün bitmesin diye.
 İntihar edemedim,
 Yine ölümü bekledim.
 Başladığım bir kitabın
 Yarisına gelemedim
 Aranmadım, sevilmedim...
 Yine ölümü bekledim
 Ben dün hiç uyumadım
 Gün bitmesin diye
 Rüyalara yattım
 Öldüm, dirildim...

Süleyman Berç HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
Radyo, Televizyon ve Sinema

SIFIRIN ŞİİRİ

İlk yenilgimiz idi ilk nefesimiz;
 Biz galibiyet sandık.
 Hükmen mağlup ayrıldığımız bir maça tezahüratlarla çıktık.
 Yorulunca kazanırız sandık, kazanamadık.
 Bazen kazanır gibi olduk ama sadece gibi olduk.
 Başaramadık.
 Kimimiz parayla
 Kimimiz alkole
 Kimimiz yürümekle
 Kimimiz koşmakla teselli olduk.
 Ama işte sadece teselli olduk.
 Kimimiz saman alevi olduk
 Kimimiz dört duvar arasında kafesinden kaçan kuş olduk
 Kimimiz suya saplanan süratli bir mermi olduk.
 Kimimiz öylesine atılmış bir mızrak olduk.
 Tanrı olduk
 Tanrı tanımaz olduk.
 Yağmur olduk
 Balık olduk
 Element olduk,
 Yaşamsal birer hücre olduk...
 Sonra her şeyi bulduk sandık, Arşimet olduk.
 Suda kuvveti, kuvvete birliği, birlikte savaşı,
 Savaşta mağlubiyeti bulduk.
 Dışarıya çıkıp içeriyi bulduk.
 İçeriye girip, özgürlüğü bulduk.
 Özgürlükte doyumsuzluğu bulduk.
 Doyumsuzlukta açlığı bulduk.
 Yarı tok kalktık masadan, tutumluluğu bulduk.
 Tutumlu olup, nankörlüğü bulduk kimimiz.
 Çoğu bulduk; çok az kaldı gözümüzde;
 Biz de tuttuk hiçi bulduk.
 En sonu ölümü bulduk.
 Alkolü, parayı, hücreyi, elementi...
 Duvarı, kuşu, mermiyi, samanı, alevi...
 Teselliyi, açlığı, tokluğu, Tanrıyı verdik;
 Yine ölümü bulduk.
 Ölüme, ölüm elde var ölüm...
 "SIFIR"ı bulduk...
 Sonra her şeyi sıkıştırıp o küçük yuvarlağa,
 "HAYAT"ı bulduk...

Ekrem Aksu
19 MAYIS ÜNİVERSİTESİ
Radyoloji Bölümü

BİR OTOSTOPÇUNUN DÜNYASI

5. Bölüm

(36. sayıda 14, 15 ve 16. sayfalarda yer alan hikâyenin devamıdır.)

Hızlıca eve gittim. Ödevi halletmem gerekiyordu. Hülya'nın fendi, beni yenmişti. Arkadaşlardan konuyu öğrenecektim. Bu şekilde başlamaya karar verdim. Bir tanesiyle detaylı görüştüm. Durumumu öğrenince bana yardım etmeye karar verdi. Melisa'ydı adı. 30 dakika sonra ödev, mail hesabıydı. İnsanlara iyi davranmanın karşılığı bu gibi şeylerle alınıyordu anlaşılır. Bir kez daha ödevden yirmiye geçtim.

Odama geçtim. Hüseyin yine izlememesi gereken şeyler izliyordu. Durduramıyorduk onu. Dolabımı açtım. Tek kapılı bir gardirop... De monte olarak gelmişti. Şimdilik ona sahibim. İleride tek kapılı arabam da olur umarım. Dolabı kurmaya çalışırken kapaklarından birinin bağlantı yerini kırmıştım. Kendini mobilyacı sanan "Bilader" sayesinde tabi. Lakabı oydu aramızda. Söze her başladığında "bilader" kelimesini kullanıyordu. Biz de ona bu adı taktık. En son babasının işleri yüzünden okulu bırakacağını söyleyip gitti. Üstelik faturaları bize bırakıp gitti boşboğazlı. Kendisinden hala haber almıyoruz. İnanın bana, çok koyuyor böyle gidişler. Gerçekten...

Evde düzeni sağlamaya çalışıyorduk. Ben, her ne kadar düzene karşı olsam da buna yardımcı olmaya çalıştım. Çalışıyorduk sadece. Olmuyordu ama. Belki işe yarar diye bir çizelge hazırlamıştım. Haftanın yedi gününü de doldurmuşum. Okan'ın ailesi lokanta işletiyordu. Güzel yemekler biliyordu "Okan Şef". O yüzden yemek sırasında bütün günlere onun adını yazdım. Yemeği o yapacağı için bulaşığa yazmadım onu. Bulaşığı da Hüseyin, Emre ve bana ikiye gün olmak üzere dağıttım. Sıra temizliğe gelmişti. Temizlik satırının bütün günlerine "Pazar günü yapılacaktır." diye yazdım. Pazar gününü ise tatil ilan ettim. Temizlik yapacak tiplere benzemiyorduk da zaten.

Hatta pislik hoşumuza gidiyordu da diyebilirim.

Bir keresinde Emre'nin annesinin bize ziyarete geleceğini öğrendik. Temizlik yapmaya karar vermiştik. Evet, kararı biz aldık. Ama ben kaytarmanın yolunu çoktan bulmuşum bile. Hafta sonuna kararlaştırmıştık, bende memlekete kaçtım otostopla.

Pazartesi günü eve dönüğümden ise evin büründüğü manzara inanılmazdı. Hemen hemen her taraf çamaşır suyu kokuyordu. Mutfak tezgâhı parlıyordu. İnanılmazdı. O gün ocağın gerçek renginin beyaz olduğunu fark ettim. Banyo, ıslık ıslık. Yerlere ise iki kat paspas çekmişlerdi. Belli oluyordu parlıtandan. Parkelere yaklaşır saçımın ayırımı düzelttim. Eşyalar yerlerinde, tertipli duruyordu. En başta yanlış daireye girdiğimi düşünmüştüm. Kimse yoktu ortalıkta. Temizlik bana yaramamıştı. Pisletmek, dağıtmak için fırsat kolluyordum. Evde anarşi yaratmak en büyük zevklerimden. Bir görseniz odanın halini, öğrenci evleri arası muhabere burada yapılmış sanırsınız. Ailem, durumumun farkındaydı. Pis bir adamdım ben. Her ne kadar temizlik hastası olan annem sayesinde çamaşır suyu temizliği içerisinde büyüysem de bünyeme iyi gelmiyordu temizlik. Hatta babam, mikrop olduğumu bildiği için anti bakteriyel özellikle bir yatak almıştı bana. Beni bu şekilde öldürmeyi planlıyordu anlaşılır. Vücutumdaki bütün mikroplardan arınsam, benden geriye bir şey kalmayacaktı.

Aramızda en düzenli olan Hüseyin'di. Ayrıca para da ondaydı. Kötü geçen yıllarının ardından babası girişimci ruhunu konuşturmuş. Büyükbaş hayvan ticaretine başlayan babası, süt gelirleri ile de ailesini geçindirir olmuş. En sonunda bütün işini süt ticareti üzerine yoğunlaştırmış. Zekâsı ve öz sermayesiyle bir süt üretim tesisi kurmuş. Bütün aile onunla ilgilenir olmuşlar.

EMEK+ÖZGÜVEN+TESİS= "BAŞARI!" olmuştu. Gelgelelim şu bizim oğlana para yemeyi öğretmedim. Babası bir ayda hatırı sayılır bir miktar para gönderiyordu. Paranın dörtte üçü bizimkinin

kart taksitine giderdi. Geri kalanı kira payı ve mutfak masraflarıydı zaten. Kart borçları olmasa güzel yapardı bizim oğlan. Vartık içinde yokluk çeken Okan, kirayı geciktirmesiyle bizleri bezdirmişti. Ev sahibine mahcup oluyorduk. Bundan kirayı zamanında göndermeyen babası ve devletin verdiği öğrenim kredisini beş gün bile elinde tutamayan kendisi sorumluydu.

Haftada bir yapılan 'Geleneksel Öğrenci Evi Alkol Sofraları' da bunda pay sahibiydi.

Organizatör: OKAN

İçen: OKAN

Kirayı Geciktiren: OKAN!

O gün, en güzel yemekler hazırlanırdı. Önceden aldıkları içkiler özenle soğutulurdu. Ama nedense benim meyve suyum hep buzdolabının dışında kalırdı. Alkol kullanmayışım onları kışkırtıyordu. Bir keresinde içeceğime Vodka 1967 koyarken yakaladım onları.

"Hey sen!" diye bağırdım. Votka şişesini içeceğime yanaştırmışlardı. 30 derecelik bir eğimle tam da dökceklerdi.

"Ne var be!" dedi Okan. Mezenin suyu sakallarına bulaşmıştı o sıra.

"O portakal suyuna ne kadar verdiğimi biliyor musun sen !". Sinirlenmiştim.

"Müptezel seni!" bana bakıyordu.

Bazen, insanın hayatı, alışkanlıklarının tiryakiliğiyle geçer.

İnsanın hayatı her zaman alışkanlığının tiryakiliğiyle geçer.

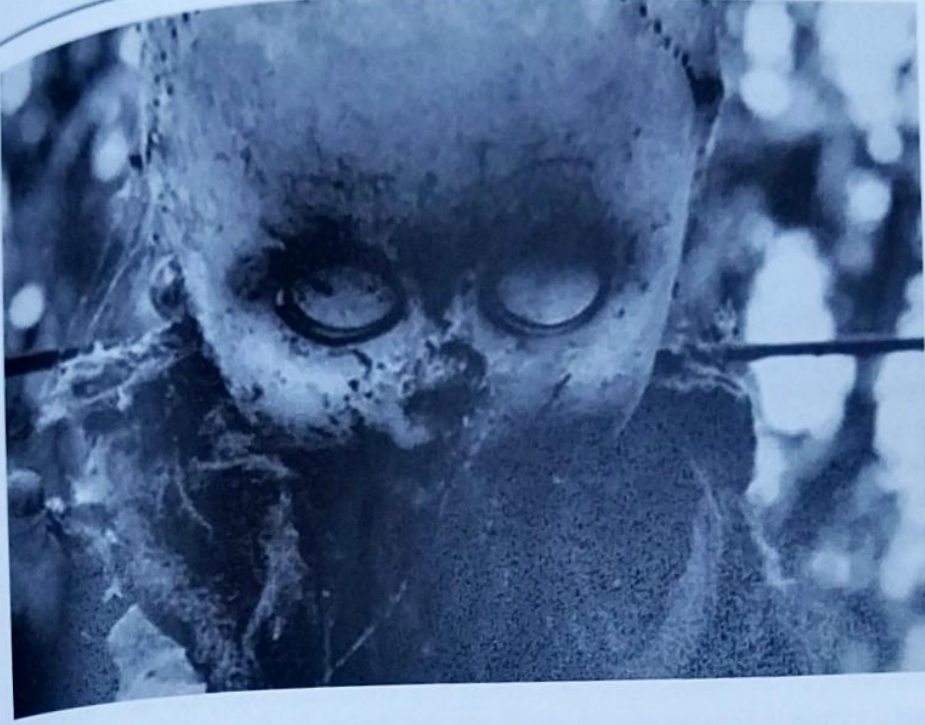
Bazen de, otostop ya da göçebe yaşam bir tiryakiliktir.

Ben de alkol, sigara, kumar ya da uyuşturucu bağımlılığı olmayan bir müptezelimdir belki de, kim bilir...

SON

Ferdi ÇUFALI
KARABÜK ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği
2.Sınıf

ÜNSÜZ SERİ KATIL: MADAM MUSTANG

(36. sayıda, 30. Ve 31. Sayfalarda yayınlanan hikâyenin devamıdır.)

...Babam bir gün sonra beni yetiştirme yurduna vermişti. Nasıl bir yer olduğunu, kızını kimlere teslim ettiğini bilmeden beni evimden gönderdiği o gün, erkeklerle karşı artan bir nefrete sahip olduğum bir hayatın başlangıcıydı. En sevdiğim oyuncak bebeğimi bile içeri almamışlardı. Marlo adını verdiğim bebeğim, bir yığın aptal giysiler içindeki aptal kadını korkutmuştu! O bebeğin bir "Şeytan işi" olduğunu iddia eden insanlar bile olmuştu. Oysa, Marlo benim sırdaşımdı, Marlo işini iyi yapıyordu; komşumuzun kedisini incelerken ve sokak köpeklerini sonsuzluğa kavuştururken bana yardım etmişti o. Kitabımı da almadılar, hatta o kitabı ellerinde tutarken, yüzüme nefretle baktıklarını gördüm... Onların sonunu getiren an, onları gördüğüm ilk andı ve bazen tezatlar, olduğundan daha çekici geliyordu. Özellikle bu durumlarda...

En başa dönmeliyim belki de; bir cenin olduğum anı tabi ki hatırlamıyorum fakat, hatırladığım kadarıyla sakın ve bakımlı bir bebektim. Ardından sevecen, öğretilen din kurallarına ilgili yaklaşan, meraklı bir çocukluk dönemine adım atmıştım. Kıyafetlerim genel olarak kırmızı renkteydi: parlak ayakkabılarım, eteklerim, hırkalarım, saçımdaki küçük kurdeleler... Sanırım ebeveynlerimin kırmızıya özel bir ilgisi vardı veya ben kızıl saçlı bir bebek olduğum için, kırmızıyı ve beni bir bütün olarak kabul etmişlerdi. Oysa dinimizde, abartıya kaçmak ve şatafat, kesinlikle olmaması gereken şeylerdi. Bunu babama sorduğumda "Sen, sıradan bir çocuk olsan, kırmızı sende abartılı durabilirdi. O kadar güzelsin ki bu canlı renkler bile üzerinde sönük kalıyor, endişe etme.", demişti. O günden sonra kırmızıyı hep sevdim.

Tek katlı olmasına rağmen içi çok geniş olan, bahçe içinde bir evimiz vardı. -Ya da bir çocuğun gözünde yürümekle bitmeyecek kadar büyük, fakat bir yetişkinin gözünde sadece ideal olarak tanım-

lanabilecek bir ev demeliyim belki de, bilmiyorum. Çünkü bir yetişkin olduktan sonra o eve hiç gitmedim.- Sahip olduğum tek köpek, daha kendisine bir isim bile koyamadan çalındıktan sonra daima boş kalan bir köpek kulübesi, dalları benim için yapılmış merdivenler gibi olan dört tane, büyük ve meyvesiz ağaç, çimenler ve bahçe köşesindeki hiçbir işe yaramayan, çalıştığını bile görmediğim bir çim biçme makinesi bu bahçenin demirbaşlarıydı...

Uslu bir çocuk olduğumu söylemiştim, ama annemin çalışması gerekiyordu. Gazete için fotoğraflar çekiyordu, akşamları eve geldiğinde babamla hep kısık sesle konuşuyordu çünkü korkunç olaylara tanıklık ettiği için benim bunlardan etkilenmemi istemiyordu. Babam bir uzmandı, ne uzmanı olduğunu çok net hatırlamamakla birlikte, kekeme olan, vücudunda ya da konuşmasında sorunlar olan çocuklarla ilgilendiğini hatırlıyorum. Sanırım pedagoğdu. O evden çıktıktan sonra babamı bir daha hiç görmedim ve onu sorabileceğim birine de hiç rastlamadım. Sonrasına sonra değineceğim, şu an için 'büyük kavga'dan bahsetmek istiyorum. Hepimizin hayatını değiştiren olay...

Annem ve babam yoğun çalıştıkları ve bana zaman ayıramadıkları konulu bir konuşma yaptılar benimle. Benimle ilgilenmesi ve evin işlerini yapması için, beni çok sevecek bir hanımefendiyi eve getireceklerini söylediler. Anlamam gereken kadarını anladığımı düşünüp bahçeye çıktım ve gelecek olan kişinin nasıl biri olabileceğini gözümde canlandırmaya çalıştım. Yaklaşık bir saat kadar orada durduktan sonra annemin beni çağırmasıyla içeri girdim. Yanlarında 27-28 yaşlarında, siyah saçlarını at kuyruğu biçiminde toplamış, özensiz giyimli olmasına karşın giyimini arka planda bırakacak kadar büyük siyah gözlere sahip olan bir kadın vardı. Hayır, hayır... Kesinlikle böyle birini hayal etmemiştim. Adını hala hatırlıyorum: Hulette. "Huge, de. Tüm arkadaşlarım böyle diyor ve sen de artık benim arkadaşım olacaksın" demişti. Onun hayatıma girişiyle birlikte bir öğretmenim, bir oyun arkadaşım ve kahkahalarım olmuştu. Ardından iki tane balığım. Sonrasında ise piyano bilgim, güzel geçen saatlerim. En son kısmında ise ailem bile kalmamıştı artık... Annemi, bahçemize gömdüğümüz günden aklımda kalan cümleler var. Annemin babama bağırması, babamın annemi kolundan tutup yere fırlatması...

-Gördüğüm şey... Sana yıllardır aynı şekilde güvendim ben! (.....) ihtimal vermiş olsam bizi yıpratmazdı!

-İşinden başka bir şeyle ilgilendiğin yok, ne bekliyordun!

O an anlayamamış olsam da yıllar sonra 'aldatma ve aldatılma' faktörlerinin üzerimdeki, daha doğrusu bilinçaltımdaki etkisi de, erkeklerden nefret etme hissimin dozunu büyük ölçüde artırmıştı. (.....)

Kısım IV Bir Ayın Tanığı

Levililer 19/34: «Ülkemizde bir yoksul senin misafirin olursa, ona sizden biri gibi davranacak ve onu kendiniz kadar seveceksiniz. Çünkü Mısır'da siz de yoksuldunuz.»

Burada anlatacağım, bundan sonraki tüm hayatımı etkileyecek olması açısından büyük önem taşıyor. Babamdan, annemden, evlilikten söz açmışken, şu konuya açıklık getirmek istedim: Aşk kavramı bende yoktu, hiç olmamıştı ve evliliğe inanmıyordum. Evliliğin gerekliliğine inanmıyordum. Ta ki...

Çalıştığım bankanın arka tarafındaki mutfaktan su almak için gittiğimde, telefon konuşmasına şahit olduğum bir iş arkadaşımı günahlarından arındırana kadar... Muhtemelen eşikle bir telefon görüşmesi yapıyordum:

-Günlerdir bizde ve ben onun varlığından rahatsız oluyorum. Dün eve erkek arkadaşıyla geldin. İçeri girmemiş olabilir ama neden başka birisi benim nerede oturduğumu bilsin ki! (Sessizlik) Şu şartlarda çocuğunu kaybetmiş olması umrumda değil Luc! İş bulabilir, ev bulabilir, neyi nereden bulacağı beni ilgilendirmiyor ama ben bugünden itibaren onu evimde istemiyorum. İstersen onunla gidebilirsin!

Kapının önünde daha fazla durmadım, birinin görmesinden çekindim sanırım, içeri girdim ve raftan bir bardak aldım. Bardakta leke görünce bıraktım, plastik bardağı daha mantıklı bulup, suyu ona doldurdum. Gerçi bu mutfakta bir şey içmek isteyebileceğimi kesinlikle sanmıyordum; o yüzden her zaman duvarla tavanın arasında olduğumu bildiğim örümcek ağına bakmayı reddettim. Telefon konuşmasını bitiren iş arkadaşım oradaki sandalyeye oturup yüzünü ellerinin arasına almıştı. Şimdi bir muhabbet açsam konuşur benimle, diye düşündüm. *Kadınlar böyledir.* İçinde kalan öfkenin devamını da bana kusardı, biliyordum. İki dakika içinde bir plan yapmıştım ve onu uygulamaya koymak üzereydim. İlk adımı attım:

-Çalışmayı engelleyecek kadar büyük bir sorun olamaz, öyle değil mi?

Güven açısından önemli şeyler vardır. *Gülümse, omzuna dokun.* Nitekim birkaç cümlelik telefon konuşmasından, tüm ayrıntılarını çıkardığım olayı en baştan anlattı. Buna gerek yoktu, hatta isterse susabilirdi ve ben ona aynı kurguyu, aynı şekilde anlatabilirdim.

Sabırsız olmak iyi değildir, yapmadım.

Bunun yerine, iş çıkışı bir kahve içmek için öneride bulundum, eve gitme isteği olmadığından hemen kabul etti. En sevdiğim durum ise, biz konuşurken kimsenin içeri girmemesi –yani bizi konuşurken görmemesiydi.

Gün içinde nadiren ve belli zamanlarda, kendimi ödüllendirmek için sigara içiyordum. Kendimi –ve çevreyi– kontrol edebilmek bana hep haz veren bir durum olmuştur. Bu şekilde de bir nevi kontrol sağlamıştım. Uyumadan önce yarım sigara içip, yarısını söndürüp, sabah kalan yarımı içiyordum. Öğle arasında, kahveyle birlikte, bir santim kala söndürülmek üzere bir tane daha... Ve son olarak da mesai bitiminde kapının önüne çıkar çıkmaz yakılıp, tamamı içilen bir tane daha sigara...

Mesai bitti, kapının önüne çıkıp kendimi ödüllendirdim. Son nefesi çektiğim anda, adının Coralie olduğunu öğrendiğim iş arkadaşım kapının önünde belirdi. Bu kadın güzel olmasına rağmen, beğenmemi engelleyecek özelliklere sahipti; misafirleri ve yardım etmeyi sevmemesinin iticiliği yüzüne vurmuştu, kaşları memnuniyetsiz bir gerginlikle yüzüne yerleştirilmiş gibiydi. Cildi solgun ve mat görünüyordu. Ortalamadan uzun bir boyu vardı ve sade bir giyim zevkine sahipti. Göz rengi yeşil olmasına rağmen, bakışları karanlıktı. *Ve ben, o gözlerde korkuyu görmek için sabırsızlanıyordum.*

İş yerinin bulunduğu sokağın sonunda 'Cafe d'Angelas' adında, özellikle Affogato hazırlamak konusunda çok iyi olduğunu düşündüğüm orta yaşlı bir adamın çalıştığı, bir butik kafe vardı. Bir ya da iki shot espresso içine koyulan iki kaşık vanilyalı dondurmayla hazırlanan bu kahvenin üzerimde tartışılmaya kapalı bir rahatlatma etkisi olduğunu ve bu tada zaafım olduğunu kabul ediyordum. Vanilyalı dondurmanın kokusu ve tadı yavaşça kahveye geçerken, düşüncelerim ve arzularım giderek güçleniyor, bunun aksine yorgunluğum ve gerginliğim git gide azalıyordu. Hem sert, hem yumuşak bir tat.

Hem sıcak, hem soğuk... Tezatlara güzel kılan şey, tezatlarda ve tüm çelişkilerde bir çekicilik vardı. Coralie'nin damağında kalan tadın güzel olmasını istedim, bunu önerdim ve sonuç olarak affogatolarımızı beklerken, geveze iş arkadaşım çoktan konuşmaya başlamıştı. Ben de yüzüme meraklı ve ilgili bir ifade yerleştirip, devam etmesine teşvik edici sözler söylerken başka şeyler düşünebilmede ustaydım. O andan kopabiliyordum, bu özellik beni pek çok sıkıntılı andan kurtarmıştır. Kaldı ki, dinlesem de ona ilişkin düşüncelerim daha da güçlenecekti, bunun sonucunda ise fazladan birkaç çığlık kazanmış olacaktı. Bu kadın, misafir sevmemesi yeterli bir suç değilmiş gibi, dedikodu bağımlısı ve buna bağlı olarak yalancı birisiydi. Çok konuşmak yalanlar doğurur, bir süre sonra anlatacak veya anlattıklarını destekleyecek bir şey bulamaz çünkü insanlar... Zaten kesin olan kararım, o masada oturduğumuz süre boyunca şekillenmiş ve cilalanmıştı: *iş arkadaşımın ruhunu kutsayacak ve onu özgür bırakacaktım.*

-Beni anlamadığını düşündüğüm zamanlarda daha çok...

-Coralie, bence bunları düşünmemek için kendine biraz zaman ver. Bugün eşin bir karar versin ve sen de benimle kal. Evim tadilatla olduğu için geçici bir süreliğine otele yerleştim. Uyumayı seven birisi değilim, istersen sabaha kadar konuşuruz. İstersen farklı şeyler konuşuruz. Çünkü çözüm üretmeden aynı konuyu sürekli düşünmek sana sinir bozukluğundan başka bir şey kazandırmayacak. Kısa bir duraksamanın ardından, kabul etti. Aklından geçen düşünceyi duyar gibiydim. *Tepkimde ne kadar kararlı olduğumu ve öfkemi anlatınlar. Merak etsinler ve bu sayede eşimde oluşan kaybetme korkusu, onu kız kardeşini değil, beni tercih etmeye itsin.* Hatta belki, bunu düşünecek kadar zeki değildi; fakat bilinçaltı tekti, bir taneydi ve asla yalan söylemezdi...

Birlikte otelime gitmek için yola koyulduk ve tabii ki böyle bir durum yoktu. Bunu size belirtmem gerek olmayacağı ölçüde beni tanımanızı dilerdim, çünkü insan, planlarını en ince ayrıntısına kadar tarif etmekte zorluk çekiyor. Kendime itiraf etmekten kaçtığım şeyleri, aktarmadan önce kendime itiraf etmek zorunda kalıyorum –ki en zor kısmı da bu... Benim gezmekten ayrı bir zevk aldığım dar, eski ara sokakların hepsinden geçip, birlikte Le Squet tepesine çıktık. Buradan eski liman ve tüm kıyı ayaklarımızın altındaydı. Güzel manzarasının haricinde, sürekli müşteri değiştiren küçük oteller de vardı. Genç kadın, bir arkadaş edinmenin rahatlığıyla tüm gerginliğini bir yana bırakmıştı ve yürüdüğümüz süre içinde, adımlarımıza, onun –beni zerre kadar ilgilendirmeyen- hayatını anlatan, kulak tırmalayıcı sesi eşlik ediyordu.

Bir otelin önünde durdum ve kendim için ufak bir ayarlama yapmam gerektiği için, ona otelde misafir kabul edilip edilmediği konusunda bir bilgilim olmadığını, biraz kapının önünde beklemesini söyledim. Yorulmuştu ve kapının hemen yanındaki eski taş koltuğa oturdu.
(Hikâyenin devamı 38. sayıda yayınlanacaktır.)

Selin SIVARİ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

ŞEHİR ŞEHİR

Yetmez bazen de başka şehirlerde yaşamak
Yaşamak özlemekle eş değerse eğer
Lazım olan kan revan olsa da el ayak, ardına koşmak
Kefareti nedir kavuşmanın?
Şehir şehir seni mi solumak?
Yoksa her şehirde abidevi gölgene adaklar mı sunmak?

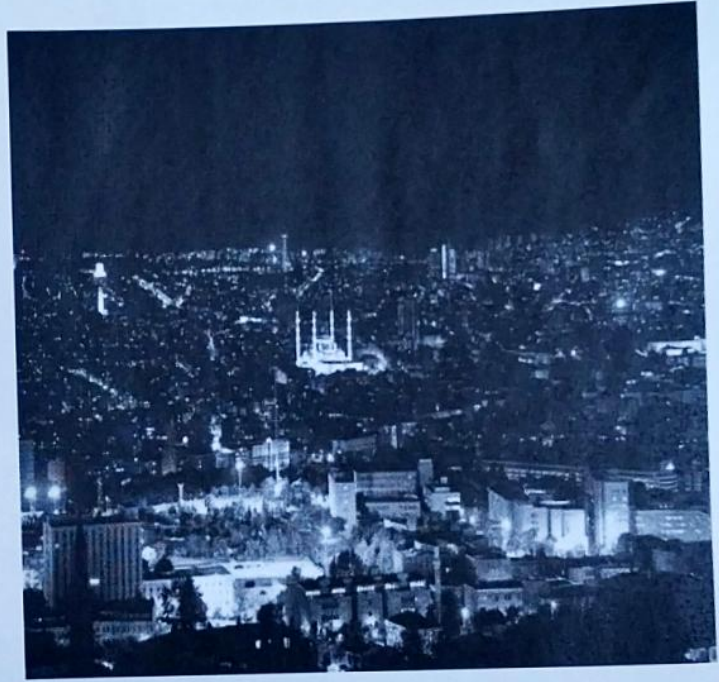
Başka şehirlere gitse bile kendinden kaçamaz aslında insanlar
Kendinde barındırdıklarından kurtulamaz
Kurur gibi görünse de o küflü anılar
Her şehirde gördüğün güvercinler, serçeler ve de ezanlar...
Başka şehirlerde de olsam, öylesine de geçsem oradan buradan
Seni bulurum.

Yetmez şimdiki zaman çekimlemelerim
Eskilerden kalma, ruhum vardı
Ergenliğime dek bende
Bana yabancı, bana uzak bir madde
Tanidikça; mesela aşkı
Mesela bir bir ayrılığı
Mutlu-hüzünlü Paradoks...

İçimde bir yerlerde
Dolaşiyor keşiş gibi
Bedenime sabit değil
Sanki
Bir çocuk
Bir şımarık
Bir haylaz
Şehir şehir peşinde
Arlanmaz bir yolcu...

Kefareti nedir kavuşmanın?
Şehir şehir seni mi solumak?

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

ACILI

Mum, alevi sever.

Mazoşist olmalıdır sevgi, acılı.
Karnına saplanır insanın
Bir büyük sancı.

Zaman akar, geçer.
İşte bu kadar basit her şey...
Önce ağlar insan, sonra açar gözünü.

Çıplak ayaklar ve eller ve kollar
Ve çıplak göğüsleri kurşun gibi
Deler geçer
Yaşanmışlıklar.

Yaşanamamışlıklar.

Burada başlar köprünün bir ucu
Başlar ve biter.
Altında kurur okyanus
Ardından güneş de söner.

Acıdır sevmek.
Mum, alevi sever.

Umut KÖKSAL
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Veteriner Fakültesi
4.Sınıf

AYDAKI MEZARIMDAN

Burada her şey yolunda... Arada bir ruhum sancıyor sevdiğilerimin özlemiyle, hepsi bu... Kafamı dinliyorum, hiçbir sorumluluğum yok... Ölmek güzelmiş be, hem de çok güzel... Sabahları seni, öğleleri çocuklarımı izleyerek geçiriyorum. Akşamları kendime ayırıyorum.

İnsanın bedensel hiçbir ihtiyacının olmaması ne kadar da hoş! Açlık yok, uyku yok, hastalanma ve yaşlanma kaygısı yok... Eşsiz bir manzara var sadece... Ayda bir tek benim kabrim var, muhteşem bir ayrıcalığa sahibim; binlerce şükür Allah'ıma...

Arabacı belki uğranım dedi giderken, ne de olsa işi bırakıyorum, vaktim çok olacak. Lakin aylar geçti uğradığı yok... Sanırım bu ayrıcalıklı hediyesinin tadını, doyasıya çıkarmamı istiyor. Burda her yer taş ve kum, dünyadakilere benzemeyen. Bir tek benim kabrimin üstü çimenlerle dolu. O da ruhumun gözyaşlarının marifeti olsa gerek. Son birkaç gündür bir ahu uğruyor mezarıma, gün batmadan. Ağzında bir şeyler mırıldanıyor; dua mı ediyor, ağıtlar mı yakıyor, şiirlerimi mi okuyor; anlayamıyorum. Sonra hüzünle karışık bir tebessüm beliriyor bakışlarında ve çekip gidiyor. Nerden, nasıl geliyor; nereye gidiyor bilmiyorum. İtiraf etmek gerekirse bilmek de istemiyorum. Geliyor olması yeterli benim için. O gelince tuhaf bir huzur bürüyor ruhumu ve gitgide büyüyor. Gerçi burada huzurdan bol ne var ki! Ama yine de onun gelişini önemsiyorum. Onun süzülüşünü, mırıldanışını, bakışını... Hep aynı saat-te geliyor, aynı saatte dönüyor; saniye şaşmadan.

Dün ay tutuldu, kısa bir süre sonra güneş de tutulacaktı. Bir müddet dünya kaydı gözümden, kıyamet koştum sandım; üzüldüm. Hatırladım ki arabacı "Tam umudumu kesmişken aşktan seni buldum. Eğer başka birini daha bulursam aşkı seninkine denk, işime geri döneceğim ve onu da senin yanına gömeceğim.", demişti. Üzüldüm, kimse konduğum olmadan kıyamet koştum diye. Ona senden bahsetmedim. Çekindim, hemen alır da gelir diye. Sen yaşamı seviyorsun, senin sevdiğin şey benim oldukça ama oldukça önemli. Onun için burdan da uzun yaşamamı diliyorum. Aslında bir an evvel gelmen işime gelir ancak hiç mi hiç bencil olmadım bu aşta. Senin önceliklerin benim önceliklerim oldu hep, biliyorsun. Aşkın simyasına uymaz bencillik, biliyorsun...

Söylemeyi unuttum galiba, burada mevsimler de yok. Hep sonbahar tadında buranın havası... Yalnız zühre yıldızı söyledi, ben gelmeden hiç rüzgâr olmamış ayda. Şimdi her seher, bir meltem esi-yor yarım saatliğine. Meltemi kanatlarında taşıyan, daha önce hiç görmediğim türde iki kuş getiriyor; biri mavi, biri yeşil. Uğultusuz, sakın bir esinti... Sanki benim yaşarken dertlerimi içime attığım gibi, o da içine atıyor uğultusunu. Derdi ne, niye ziyaret ediyor mezarımı, ne umuyor benden, bilmiyorum. Burda sorduğum hiçbir kimse de bilmiyor; ne kutup yıldızı, ne jüpiter, ne venüs... Bir hikmet aramı-yorum bunda, varsa bile. Olağan akışına bırakmışım her şeyi, galaksi gibi...

Bakarsın arabacı gelir. Bir yıldız kaydı bugün. Bakarsın beklenen yolcu... Kazma kürek, bakarsın kazılır komşumun istirahatgahı. Bakarsın dörtlü başlar dünya son yolculuğuna. İsrail'in suru olur bakarsın her şeyin başlangıcı...

Yusuf GÖKBAKAN
Elazığ Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

KİM BİLİR

Her zaman aranan adalet nerede? Ya da şöyle sorayım, dökülen ve hâlâ dökülmekte olan kan ne zaman sona erecek? Yağmur gibi yağın bombaların içinde gözlerini açmış, yarına sesinin yankısı kalacak, düşen bombaların gökyüzüne doğru çıkardığı dumanların oluşturduğu toz bulutuna bakan bir bebek doğar. Kanla yıkanmış bir bebek...

Günler, aylar, yıllar geçer ama her zaman için insan büyüdükçe peşinde gelen acıları kalır. Güçlünün doyumsuzluğuyla gelen adaletsizlik yeni bir işgali, yeni bir acıyı doğurur. Elde kalan son umutlarla beslenen yüreği kabarmış insan gelecek olan "o günü" bekler. Yağmurun var olan zulmü süpürüp toğrağa gömdüğü, umutla doğan güneşin hayalleri filizlendirdiği, insanı tedirgin etmeyen, yeni bir felaketi getirmeyen geceyi bekler. Uruguaylı gazeteci, yazar Eduardo Galeano, Aynalar kitabında şöyle bir sözü kaleme almıştır. "Barış ve adalet haykırarak doğan yirminci yüzyıl, kanın içinde boğulmuş olarak öldü ve bulduğundan çok daha adaletsiz bir dünya bıraktı arkasında... Yine barış ve adalet haykırarak doğan yirmi birinci yüzyıl da önceki yüzyılın izinden gitmekte..." Bu sözler her ne kadar insanı umutsuzluğa sürüklesse de insan nasıl nefes almadan yaşayamıyorsa, hayal kurmayı da tıpkı nefes almak gibi düşünmeli. Kurulan hayaller bir gün biter diye vazgeçilmemeli. Düşler bizi sevgiyle, umutla, çınar ağacının dalında ötüşen kuşun civıltısındaki geçip gitmemiş olan neşeyle buluşturur.

Bir yer düşünün ki savaşla kana bulanmış toprağın olmadığı, zalimliğe geçit verilmediği, insanlar farklı diller konuşsa bile beraber yaşamakta bir bütün oluşturdukları bir yer. İşte bu yer insanın vicdanı ve aklında saklı olan yerdir. Zira insan kendini nasıl bir toplumda görmek isterse, kendini bir şekilde görmek istediği yere adapte eder; barış içinde huzurlu bir şekilde yaşamak ya da kaos ortamı yaratmak her şeyde olduğu gibi yine bizzat insana bağlıdır. Gelecek yüzyıllarda daha barışçıl bir dünyanın varolması dileğiyle...

Yazımı *Cahit Sıtkı TARANCI*'nin "*MEMLEKET İSTERİM*" adlı şiiriyle sonlandırmak istiyorum.

Memleket isterim

Gök mavi, dal yeşil, tarla sarı olsun;
Kuşların çiçeklerin diyarı olsun.

Memleket isterim

Ne başta dert, ne gönülde hasret olsun;
Kardeş kavgasına bir nihayet olsun.

Memleket isterim

Ne zengin fakir, ne sen ben farkı olsun;
Kış günü herkesin evi barkı olsun.

Memleket isterim

Yaşamak, sevmek gibi gönülden olsun;
Olursa bir şikâyet ölümden olsun.

Emre KURNAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.sınıf

YAZARLARIMIZDAN...

YALANIN BEDELİ-Öznur CİGAL
MOR ELMA YAYINCILIK

Kırgın bir çiçeği o, yaralarının sarılmasını bekleyen!

Öğrendiği gerçekler uğruna hayalleri, umutları başına yıkılmış 24 yaşındaki bir genç kızdı o. Ona ister Asuman ister Feyza deyin, o ailesinden, topraklarından 24 yıl önce koparılmış, İstanbul'da bitirdiği Hukuk Fakültesi'nden Hakim olarak mezun olmuş, Mardin'e hayallerinin şehrine giden Asuman'dı. Yaşadığı talihsiz bir olayda yıllar sonra bulduğu ikiz kız kardeşi Efza ile nasıl bir yola girecekti? Asuman'ın anlamı gökyüzü ya hani, bakalım Demir gibi karabulutlara sahip olan bir Ağa'yı mavi gözleriyle aydınlatabilecek miydi? Düşün olur mu toğrağa göçmüş cihan gibi sönmüş o mavi gözleri bir Asuman gibi."

ARALIK 1977-Mehmet Özcan YASDIBAŞ

Biz yazarların en önemli özelliği dilidir. Daha yazmanın başında bundan söz etmem, Mehmet Özcan Yasdibaş'ın dile ne kadar önem verdiği için göstergesidir. Sözcükleri titizlikle seçmiş; çünkü onun öykülerinde, cümlelerini bir incinin temizliğinde ve özelliğinde buldum. Öykülerindeki cümle yapısında anıları kurgularken inco bir çalgıya yapmış, sözcükleri cümleye dönüştürürken.

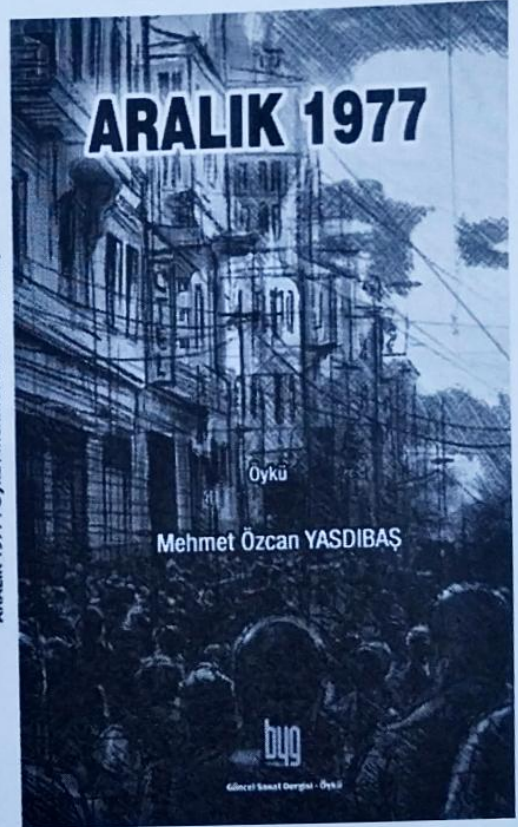
Güney'in bereketli topraklarından yeni öykücülerimizden olan yazarımıza hoş geldiniz, diyoruz.

Sözün özü, sunduğunuz bu kitabın içindeki duyguların neler olduğunu okurlara bırakmak gerek...

Arstan Bayır - Güncel Sanat Dergisi/ Baygeç Yayınları

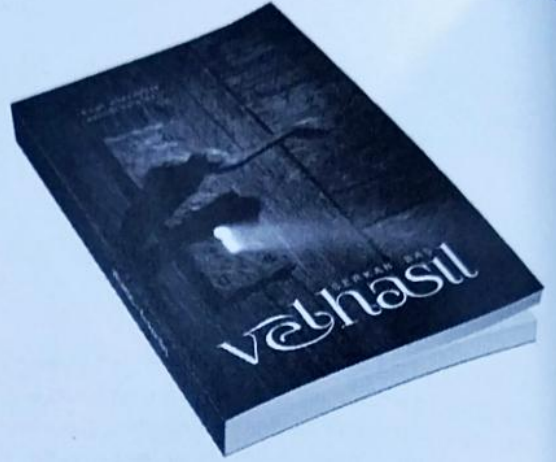
buğ
Güncel Sanat Dergisi - Öykü

ARALIK 1977 / Öykü / Mehmet Özcan YASDIBAŞ

VELHASIL-Serkan BAŞ

*Dağların sevgisi yosun tutmuş taşlara
Sinmiş aşkın kokusu ağarmış saçlara
Göğün altında çağılayan bir ırmak
Bulutlardan sevgi akacak...
Serkan BAŞ*

RUANDA KIRSALI- Süleyman Berç HACİL

*BİR AVUÇ TUZ VE HIYAR DENKLEMİ
Bir bayram daha geçti yalnız...
İçinde bolca ateist düş kırıklıkları;
İleri ki bayramlara da saklı...
Sonrasında gene okul başladı.
Hava kararı kararınca girdiğimiz;
Gene yalancı...
Dil sınavları...
Ders çıkışları kızsız,
Ve kızların yaptığı
Bizim çok işimiz var yapmacıklıkları...
Süleyman Berç HACİL*

KENDİNİ ANLATAN ADAM

*Farkındayım ki kısa boylu olduğumun,
gece uyuyunca gitmeyen
birçok tuhaf anım vardır.
Anlayamadım hiç gözlerimin rengini,
evvelâ ayaklarım,
ellerimin yanında
kocamanlardır;
Kulağımlaysa ne sesler duyarım.
Ah,
bir bilsenizl..*

*ADIM Dergisi Yayın Kurulu olarak,
Yayınlanan eserleri için yazarlarımızı içten
bir mutlulukla tebrik ediyor, ve edebi başa-
rılarının devamını diliyoruz...*

AŞKA YER YOK

Kapıda karşılayan güzel yüz;
Güler yüzden içime girecek.
Biraz göğüs çatalı, biraz fönlü saçlar...
Güler yüzden içine gireceğim.

Aşka yer yok.
Olursan yanarsın.
Yanarsan, kapıyı gösterirler.

Bir oturak seçmişim kendime,
Ceketim kalkan gibi üzerimde.
Etrafım kurtlar sofrası;
Altımda Lodos ile Meltem buluşması.

Çekmişim yine gülen suratımı.
Tutmuşum kolundan o güzel bayanı.
Belli, yine kahve söyleyeceğim.
Rujlu dudaklar ince, beyaz dişler çarpık.

Gömleğimin uçları kırışmış.
Masam da biraz sallanıyor hani.
Oradan, gözlük altı bir bakış.
Güzelim, bu yollar dikiş nakış...

Aşka yer yok.
Olursan yanarsın.
Yanarsan, kapıyı gösterirler.

Ve her şey reng-i koyu.
Işıklar bile sessiz koyu.
Gösteri, her an başlayacak gibi.
Ciddi yıldızlar her an parlayacak gibi.

İnsanlar,
Mavi düşünüp siyah yaşıyorlar.
Romalılar,
Kırık testiden su içiyorlar.
Piranalar,
...Onların bir şey yaptığı yok.

Aşka yer yok.
Olursan yanarsın.
Yanarsan, kapıyı gösterirler...

Doğukan CANBAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

GÖNÜL OLUR

Gönül olur akla kazanmış bir didar

Gönül olur kalbi inşa eden mimar

Gitmek ümidi tükenmiş yüreğin işidir

En iyi mimar kalbe taht kurar.

Gidersen bir tek acılarını yanına alır gidersin

İşte o vakit boşlukta bir sessin.

Öfke nefsin gıdasıdır

Bırak sert rüzgârlar yüksek dağlarda essin.

Hem o öfke sahibinin canını yakar

Dertler insana yol açar

Gül aşkın kokusudur

Her dem aşk olsun diye niyaz artar.

Aşk olursa kalpte kir tutmaz

Nefsini yenen insan çiy kalmaz

Hikmet deryasında kadre umuyorsan kulak ver

Uyan ve kalk aşksız rüya olmaz.

Serkan BAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
2.Sınıf

HAYALLERİMİ ÜSTÜNE YAPARIM

Soğuk bir Ankara akşamıydı. Ayaz Egemen'in alıştığı, Necla'nın ise pek bilmediği gibiydi. Pavonların parlattığı sokakların üstünde, şehrin ışıklarını ayaklarının altına almıştı ikisi de. Ayazın en güzel tarafı Necla'nın kıpkırmızı olmuş burnuna bakıyor olmalı Egemen için. Havada aşk kokusu vardı belki de ama kimse havayı koklayacak kadar nefes alamıyordu.

"Ankara'ya hiç buradan bakmış mıydın?" dedi Egemen. "Bak burası Ankara Kalesi. Ama sadece buradan güzel... Yanına gidersen sevemezsin bilirim ben seni. Bak burası da Ata'mın kabri. Şimdilerde böyle durduğuna bakma, eskiden bu yapılardan hiçbiri yoktu. Anıtkabir öylece, tüm ihtişamıyla gözlerimizin önündeydi. Ha bak şurası da Atakule. 365. günlerin adresidir burası. Üstündeki topuz dönüyor yavaş yavaş. Biz seninle giderdik ama kule tadilatla. Modern çağa ayak uydurmak zorunda. Bu çağa uyamayanın, bu çağdan olmayanın bu çağda yaşamaya hakkı yok değil mi Necla?"

Egemen hevesliydi. Gözlerinden saçılan ışıklar şehrin ışıklarına karışıyordu. Sesine engel olacak bir ayaz duvarı yoktu. Teni buz tutmuştu ama Egemen buna alıştı.

"Sen yokken bu şehir karanlıktı Necla." dedi.

Necla'nın ayazdan kıpkırmızı olmuş ellerini tuttu.

"Her gün doğumunda ben de yeniden doğuyorum Necla. Her dolunayda kalbim daha hızlı çarpıyor. Korkma ama kurt adam değilim. Sadece aya bakarken yüzünü daha net görebiliyorum gökyüzünde."

Egemen ne kadar tutkuluysa Necla da o kadar tutkundu. Yutkundu Necla Ankara'ya tepeden bakarken.

"Egemen!"

"Söyle beşinci mevsimim?"

Egemen'in hayatı Necla'dan önce ve Necla'dan sonra olmak üzere ikiye ayrılmıştı. Bir yıl beş mevsimdi, dört iklim vardı... Her şey artmıştı ama bu sefer de zaman yetersiz geliyordu. Necla ile on

saat on dakika gibi geçiyordu. Zamanı durdurmaya gücünün yetmeyeceğini biliyordu ama bir dakikalık zaman makinasını icat edip sürekli bir dakikayı başa sarabileceği bir film izlemişti.

"Ben başkasını seviyorum Egemen." dedi Necla.

Zaman durmamıştı ama Egemen durmuştu. Öylece donup kaldı. Kıpırdasa sanki parçalara ayrılacak gibiydi. Tuzla buz olsa toplayabilir miydi kimseler yerden parçalarını?

"Öyle... Öyle denir mi Necla?" dedi dudakları titreyerek. Nefesi kesilsin istedi ilk defa. Oracıkta ölse umurunda olmazdı. Necla'nın gözünden yaşlar süzölmeye başlamıştı.

"Bir insana, bir adama ben başkasını seviyorum denir mi Necla?"

"Egemen!"

"Ben seni sevmiyorum denir, senden nefret ediyorum denir. Ben başkasını seviyorum denir mi?"

"Ne fark eder ki Egemen?"

"Seni sevmiyorum intihara, ben başka bir adamı, başka bir lavuğu seviyorum cinayete götürür Necla."

Şimdi Necla yorulduğu söyleyecekti. Mutsuz olduğundan bahsedecekti. Egemen'in kendisine yetmediği hakkındaki cümlelerinin altını besleyecekti. Necla gidecekti ama bir veda konuşmasına ihtiyacı vardı. Gözünden süzölen soğuk gözyaşlarını elleriyle siliyordu.

"Neler söylüyorsun Nalan?" dedi Bahtiyar. Pardon bu başka bir hikâyeydi. Başka bir yerde bambaşka bir hikâyede, Nalan adında bir kadının Bahtiyar adında bir adamı ansızın terk edişini anlatan bambaşka bir hikâyeydi.

Nerede kalmıştık? Necla gidecekti ama bir veda konuşmasına ihtiyacı vardı. Gözünden süzölen soğuk gözyaşlarını elleriyle siliyordu.

"Beni de anla Egemen."

"Beni neden aldattın Necla?"

"Ben seni aldatmadım Egemen saçmalama."

"İlk görüşte aşk mıydı Necla?"

"Ne diyorsun Egemen?"

"İlk görüşte mi âşık oldun bu lavuğa diyorum?"

"Hayır. Yani bilmiyorum zamanla oldu Egemen."

Titreyerek arkasını döndü Egemen. Küçük bir çocuğu küslüğü gibiydi. O kadar acizdi. Bir erkeğin en aciz olduğu zamandı aldatıldığını öğrendiği zaman.

"Bak işte Necla, aldattın beni. Benimle beraberken, beni severken bir başka adama meylettin gönülün. Aldattın beni Necla. Aldandım..."

Egemen pehre bakıyordu. Şuan sevişen insan kadar aldatılan insan vardı.

"Egemen." dedi Necla.

"Ne var Egemen de Egemen. Tüküreyim Egemen'e. Kendi kadını elinde tutamayan Egemen'e tüküreyim. Bu dünyanın adaletine de... Egemen de Egemen... Başlarım Egemen'e!"

Egemen'in gözünden bir damla yaş süzülüyordu. Necla hüngür hüngür ağlıyordu. Hangisinin ağlaması daha gerçekti? Hangisinin gözyaşı daha etkiliydi? Bir su bardağı gözyaşı mı uzayda daha fazla yer kaplıyordu yoksa bir damla gözyaşı mı?

"Ben gidiyorum." dedi Necla. Arkasını dönüp yürümeye başladı. Attığı her adımda topuklu ayakkabısının sesi yankılanıyordu ışıklar altındaki buz gibi şehirde.

"Git Necla." dedi Egemen. "Ama önce bekle. Az bekle."

Egemen elini montunun iç cebine soktu. Cebinde çıkardığı kâğıdı açtı. Şimdi rüzgârın sesiyle hırırdayan kâğıt sesi ile irkildi Necla.

"Git Necla. Git ama hayallerimi bırakıp git."

Bir insan gidebilir. Bir evi, bir arabayı, bir yata, bir sandalı... Her şeyi bırakıp gidebilir. Kendine ait ne varsa her şeyi orada bırakabilir öylece. Ama hayalleri? Hayallerini kim bırakabilir ki öylece?

"Hayallerimi senin üstüne yapmıştım Necla. Ne evim ne de arabam vardı. Bir hayallerim vardı onları da senin üstüne yapmıştım."

Necla şimdi gerilmişti. Kaskatı kesildi. Ne yürüyüp gidebiliyor ne de arkasını dönüp Egemen'e bakabiliyordu. Egemen'le imzaladıkları sözleşmeyi hatırladı. Bu sözleşmeye göre kimse başkasına pazar kahvaltısı hazırlamayacak, kimse başkası ile uzun yola çıkmayacak hatta kimse bir başkası ile tatile çıkmayacaktı. İkisi de beraber olmazlarsa kızları ile tv karşısında dans edemeyeceklerdi. Noter onaylı bir sözleşmeydi. Egemen bütün hayallerini Necla'nın üstüne yapmıştı. Çok büyük hayalleri yoktu belki ama gerçek olsa mutluluktan uçacağı hayalleri vardı. Necla bu hayallerin en büyük parçasıydı. Necla Egemen'e baktı.

"Bir adama ben başkasını seviyorum denilmez Necla. Bu cinayeti doğurur." dedi Egemen. "Şimdi git Necla. Merak etme ben kimseyi öldüremem. Ama benden çaldığı hayallerinden birini dahi gerçekleştirecek olursan işte o zaman maddi, manevi ve hukuksal olarak karşına çıkacağım Necla. Bunu hiç unutma."

Şimdi Necla Egemen'i bırakıp çok uzaklara gidiyordu. Egemen öylece, şeker tabağındaki bonubon gibi kalmıştı. Necla ise giderek ufukta kaybolup şehrin ışıklarına karışmaya başladı.

(muzu bıçakla soyan adam)

Sami KARAKAŞ
İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
İnşaat Mühendisliği

SNAPCHAT SETİ

Herkes merhaba,

Snapchat kullanan var mı aramızda, illa ki vardır? (Seyirciye sor. Dinle. Kısaca irdede. "Memnun musunuz?" falan de.)

Benim Snapchat ile başım şu sıralar dertte. Çok enteresan bir program olarak görüyorum 'snapchat'ı. Kız arkadaşım kullanıyor ve sayesinde nefret eder hale geldim programdan. Sürekli yok bal arısı, yok ağzından dil çıkararak köpek yok erken öten horoz şeklinde bilim hayvan kılıfına giymiş şekillerinde fotoğraf ve videolarını gönderiyor bana. Kendilerine kendilerince teknolojik makyaj yaptıklarını zannettiklerini düşünüyorum. Güzel bulmadıkları yerlerini pudrayla kapatıyorlar gibi... Bir nevi Suzan Kardeş telefon üzerinden makyaj yapıyor onlara. Zaten bu yüzden kendilerini dünya etraflarında dönüyor gibi ünlü hissediyorlar ya... Kim olursanız olun, eğer ki Suzan Kardeş size makyaj yapıyorsa ünlü olmuştunuz demektir. Bu da onun gibi bir kafa.

Aralarında şöyle konuşmalar geçtiğinden korkuyorum. "Burcu ne yapacaksın bugün?" "Öğleden sonra biraz dil çıkaracağım falan". Hayır, otobüste misafirlikten dönen annenizin sizi arayıp "dolaptan kıymayı çıkarsana geliyorum ben" dediği kızlarsınız. Ya kızın adı Nimetullah, arkadaşları aralarında nemo diye sesleniyor. Bu Nimetullah her ne hikmetse ağzından köpek dili çıkardığı videoları sevgilisine gönderiyor. Ne kadınlar var bunu yapan, böyle suyu sıksalar taşı çıkaracak ablalar. Tek kız arkadaşımın sayesinde ben değil, bu çileyi çeken milyonlarca erkek var dünyada. Ve düşünün ki onlarla sevişiyoruz. Benim sevgilimin bir keresinde dudağında uçuk çıkmış, uçuğunu bana göstermek için çektiği fotoğrafa bu programdan bir de animasyon yapmış. Morarmış uçuğunun yanından kar taneleri düşüyor. Allah korusun ölse, bir şekilde ruhu cana gelip kabrinin fotoğrafını çekerek animasyon ekleyip Snapchat'te öldüm ben diye yükler. Cidden korkuyorum bundan. Hatta bununla da yetinmeyip o kurbağa sesi gibi vıyk vıyk ses çıkararak köpek animasyonunu da çektiği kabir videosuna yükler! Zavallı kabri köpek dilini çıkararak tuhaf tuhaf sesler çıkarır falan. Süper Mario oynuyorlar sanki! Mario oynarken karakteri zıplattığımızda zıp zıp ses çıkardı ya. Oradan araklamışlar herhalde sesi de...

Kız arkadaşım dâhil genç kızlarımızda bu snapchat manyaklığı hatsafhada! Normal olun ya! Size ilginç ayak parmaklarınıza kadar uzanıyor ama yapmayın bunu. O fotoğrafı çekin ve sevdiceğinize normal halinizi atın! Çok mu zor? Bir de öyle bir memlekette yaşıyoruz ki, yoldan geçen köpeğin fiziğine bakan adamlar var. Siz bir de kadın halinizle köpek dili çıkarıyorsunuz. Daha tehlikeli aman dikkat...

Biraz es verip-

Eskiden böyle değildi ama. Telefonda böyle programlar falan. Telefon çaldı açar barkedin. Kim?.. Hakan abi ev. Bu kadar basitti. Şimdilerdekileri telefon sanıyoruz ama telefon değil. Farklı tabir bulmalı...

Süleyman Berç HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
Radyo, Televizyon ve Sinema

KELİMELER... KELİMELER...

Yanda kalmış aşklarının hesapları içinde
Denizlere açıldı içimizden biri
Niçin gittiğini söylemeden.
Doyulmamış arzularla doluydu yelkenleri.
Yıpranmış kelimelerin verdiği güvenden,
Bulacak sanıyordu yenilikleri.

Her an bir yeni su vardı,
Her yeni suda bir yeni an.
Deniz, dalgalarıyla gösteriyordu dışından
Yaşananla düşünülenler arasındaki farkı.
Bitmiyordu köpüklerle renkler
Bir başka damlada, bir başka ışıpta başlamadan.

Gözlerin önünde bir oyun, ardında bir oyun.
Dışında ne varsa yeni, ne varsa gerçek.
Yeni manzaralarla gelen yeni duygular
Hani, eski kelimelerle olmasa
İnsanın ömrünce devam edecek.
Gözlerin önünde bir oyun, ardında bir oyun.

Anladı, ölmekle yaşamın birleştiği noktada
Yeni rüzgârlarla esen yeni korkulara
Yeniliklerini bağışlamayan kelimelerin
Nasıl düşman sığınaklar halinde direndiğini.

Anladı, bütün olmuşlarla olanların
Ve bütün ~~ocakların~~ *olacakların*
O kelimelerin içinde
Kendisine varmadan eskidiğini.

ÖZDEMİR ASAF (1923-1981)

LES MOTS... MOTS...

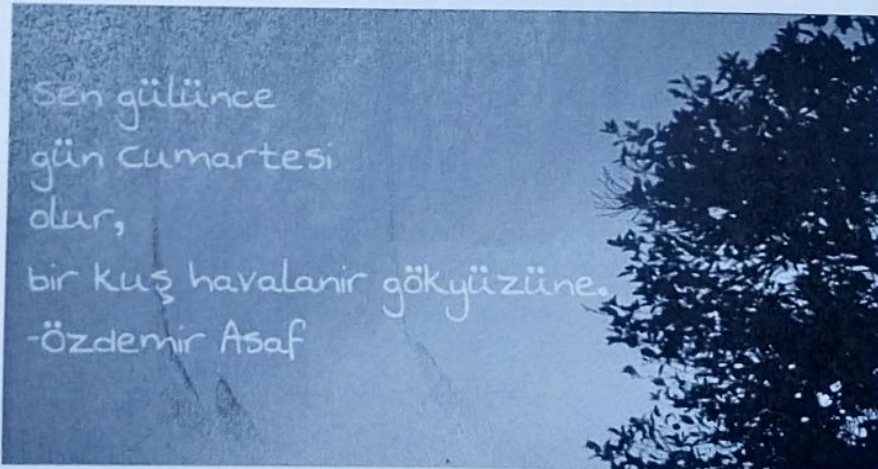
Dans l'appréciation des amours ratés
Quelqu'un parmi nous a pris le large
Il n'a pas dit pourquoi il est parti.
Ses voiles étaient pleines d'envies insatiables.
Par la sureté prises des mots usés.
Il croyait trouver des nouveautés.

A tout instant il y avait de l'eau nouvelle
Un nouvel instant dans chaque nouvelle eau.
La mer montrait par ses vagues la différence,
Entre la vie et la pensée, en apparence.
Les écumes et les couleurs ne finissaient pas
Sans commencer dans une autre goutte, dans une autre lumière.

Un jeu sous les yeux, un jeu loin des yeux.
En dehors de ça, tout est nouveau, tout est vrai.
De nouveaux sentiments venant par de nouveaux paysages
Or, s'il n'existait pas de mots anciens
Avec lesquels l'homme allait vivre au cours de sa vie.
Un jeu sous les yeux, un jeu loin des yeux.

Il a compris à la frontière unie de la mort et de la vie,
Des mots qui n'ont pas pardonné les nouveautés
Comment ils ont résisté aux nouvelles peurs comme les abris ennemis
Avec les vents nouveaux qui ont soufflé.

Il a compris que tout ce qui s'était passé
Et tout ce qui se sera déroulé
Se sont épuisés avant d'y arriver
Dans ces mots-ci.

ÖZDEMİR ASAF (1923-1981)
Traduit par Galip BALDIRAN

Şehrin
EN

RENKLİ

Dijital Baskı Merkezi

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

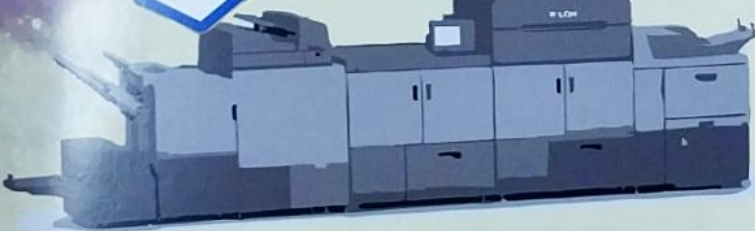
Canon IR8295

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Ricoh Pro C9100

33x70 cm Baskı

Her Türlü
Zemine
Baskı

Roland XR640

HP Designjet T795

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL
DiJiTAL

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

HAZIR BETON KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horoziuhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA | Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70 | Fax: +90 (332) 346 16 12
www.konyahazirbeton.com.tr | konyahb@vicat.com.tr

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI: 38

ADIM ©

Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SİVARİ

Yayın Yönetmeni
Selin SİVARİ

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
Selin SİVARİ
Kıymet AVCI
Kaan İYİAKSU
Sümeyye PUNE
Çiğdem ÇATAL
Emre KURNAZ

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi
Selin SİVARİ

Baskı ve Cilt
AYBİL DİJİTAL BASKI REKLAM MÜHENDİSLİK
TURİZM SANAYİ VE TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ
Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd. No:30/A KONYA
Tel:0.332 350 21 71 Fax:0.332 350 71 21
KONYA-ŞUBAT-2017

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
ADIM DERGİSİ GİRİŞ YAZISI	YAYIN KURULU	2
NE HİKÂYE AMA	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	3
GRİ EKSİKLİĞİ	Cihan ÇAL	4
NEREDE GÖRSEM	Selin SİVARİ	4
YÜZYIL BUHRANLARI	Büşra ÇAKKIR	5
BIRAKTIKLARIM & SON	Sergen GÖK	6
YALANIN BEDELİ'NDEN BİR KESİT	Öznur CİGAL	6
ŞİMDİ BÜTÜN ÇİÇEKLER YENİDEN BOY VERİYOR	İbrahim ARSLAN	7
AŞKIN DİLİ	Tuğçe Nur YILDIRIM	8
KALP SÖZLÜĞÜ	Meryem BEREKETOĞLU	8
FALL IN LOVE	Şahin NAYIR	9
BİR EMİLE ZOLA ARIYORUM-CELAL DENİZ	YAYIN KURULU	10
FRANSIZ YAPISALCILIĞI: DİL VE TOPLUM İLİŞKİSİ	Berkan ÖZKAN	11
GİZEMLİ FASIL	Yusuf GÖKBAKAN	12
YAĞMUR DEĞDİ AŞKA	Yusuf GÖKBAKAN	13
MÜZİKLE YATIP MÜZİKLE KALKANLARA	Büşra AĞÖREN	14
ANKARA'NIN DUDAKLARI	Ekrem AKSU	15
0094625508	İsmail Nedim DOĞAN	16
SAYILI ZAMAN SEVDASI	İsmail ÇƏFƏR	20
GÖNLÜMDE YOLCULUK	Serkan BAŞ	21
ASANSÖRÜ TUTAR MISINIZ?	Sami KARAKAŞ	22
MUTLULUK	Atahan BUMİN	25
1993	Renata CIOBANU	26
AU SEUIL DE L'UNIVERSİTE	Kıymet AVCI	27
AKILDA AŞKIN HÜKMÜ	Nebi TEMEL	30
EN ASİL DUYGULARIN PORTAKALLARI	Süleyman Berç HACİL	31
BİR KADEH DAHA	Umut KÖKSAL	32
ÖZLÜYÜNDƏ DANIŞMAQ	Elcan BAYRAM	33
MERDİVEN	Ekrem AKSU	34
ARTIK SEVMİYORUM BA(Ş)LIKLARI	Selin SİVARİ	35
KÜLLERİ YAKAN DİYALOGLAR	Umut KÖKSAL	37
LAVİNİA- ÖZDEMİR ASAF	Traduit par Galip BALDIRAN	40

EDITOR'DEN

Sevgili Adım Dergisi Okurları,

38. Sayımız ile yeniden merhaba,

Yeni bir sene bizleri bekliyor, biz de tüm acılara, kaygılara rağmen 2017'den beklenti ve dileklerimiz oluştururken, kişisel olarak içgörü kazanmamız gereken en önemli unsurlardan birinin "karar vermek" olduğunun farkındayız. Karar alma-karar verme süreçleri insan yaşamında geçmiş-bugün-gelecek üçlemesinin kemiğini oluşturan en önemli yaşam unsuru olarak görünür. Samuel Beckett' in "Godot' yu Beklerken" i yarıda kesilen kararlar abidesidir. Karakterler düşünür, plan yapar, bunu kesinleştirir, fakat karar veremezler. Oyun şu konuşmayla sona erer.

Vladimir: Gidelim mi?

Estragon: Hadi gidelim.

[Sahneleme talimatı]: Kimse kıpırdamaz.

William James'e göre, karar verme biçimi şu şekildedir: Belirli bir hareket tarzının lehinde ve aleyhinde iddiaları düşünür ve bir alternatif üzerinde karar kılarız. Hesapların mantıklı bir şekilde dengelenmesidir; bu karara tam bir özgür olma duygusuyla varırız.

İçinde bulunduğumuz durumlardan dolayı, karamsar olmak için tüm şartlar mevcut ve ne yazık ki koyu karanlığın mizahımıza yaptığı katkı bile artık bizleri aydınlatmamaya başladı. Yeni bir yıla giriyoruz... Ve biliyoruz ki, karanlık ne kadar yoğunlaşırsa sonunda güneşin doğması o kadar kaçınılmazdır.

Herkese gerçek anlamda iyi ve akla uygun kararlarla belirlenmiş bir yıl diliyoruz. 39. sayımızda yeniden buluşmak dileğiyle,

Keyifli okumalar...

ADIM Dergisi Yayın Kurulu

NE HİKÂYE AMA...

Hayat, ne uzun bir süreçtir. Neler birikir hafıza dediğimiz kocaman soyut sandıkta. Zamanı geldiğinde- ki ne zaman geleceği de belli değildir ya- o yaşanan dakikaların, saatlerin, günlerin, haftaların ve ayların ve dahi yılların bir an'ını sadece kısacık bir an'ını hatırlarız. Oysaki hayat ne uzundu, kendimizi bildiğimiz andan kemale erdiğimiz an'a kadar. Hoş, sonunu göremiyoruz ancak bilinçli bir hayat süren her bireyin 70-80 yıl boyunca yaşadıklarını düşününce hatırladıkları çok kısa anılar olması hayatın bir garipliği değil mi?

Anlatılır, dil döndükçe akılda kalan ne varsa; eşe dosta, çoluk çocuğa veya yarınlara birer hatıra... Bizler roman olacak dakikaları anlata anlata bitiremezken kaleme sığan bazı kısa anları da hikâye olarak sunarız bir dost meclisinde. İşte o kısa anların hikâye edilmesiyle neşelenir ortamlar, lezzetlenir muhabbetler.

Belki gerçeklerden esinlenilip kaleme düşürülen her olay bir yerde birilerinin hayat gerçekliğinden geçmiş olabilir. Hikâyelerin en güzel yanı da bu değil midir? Gerçeklere yakın ama kurguların içinde "bizden" bir şey bulabilmek, gerçekleri okuduğumuzun hissine varmak...

Elinizde tuttuğunuz kitabın hikâyelerinde yer alan 'an'ların belki yaşanmışlığıyla belki de kurgusunun gerçekliğiyle kendinize ait o unutulmaz an'ların, kısacık da olsa, hayatımızda nasıl yer kapladığının farkına varıp aslında her güzel şeyin nasıl da kısa olduğu idrakine varacaksınız.

Hikâye kitaplarının tadını neden seviyorum, diye kendime sorduğumda yine kendime verdiğim cevaplardandır bunlar. Yaşamın her zaman kısa anı akılda kalır ve anlatılır. Romanlar kıskanmanın yalnız...

Okuduğum ilk hikâye kitabından şu ana dek her zaman kısalığının ve derin anlamının bende ki hazzı en çok sevdiğim türün hikâye olmasında temel nedendir. Yakın çevreme de yayarken bu fikrimi her zaman hikâyeyi tanımlarken "o an" derim. O an'ı sizler uzun uzun anımsar ve anlatırsınız. Budur hikâyenin bilgeliği ve belgeselliği.

"...korunun bitiminde koşmayı bıraktı Mustafa. Derin derin soluyordu. Ardına dönse gelen var mı yok mu anlayacaktı ancak... Ancak dönmedi uçurumun boşluğuna bıraktı yorgun bedenini. Esaret mi asla... Koltuk altlarından, bacak aralarından, saçlarından bir kartal gibiymiş hissini veren derin vadilerden toplanıp da gelmiş rüzgârlar, Mustafa'nın asla düşmesini istemez gibi onu savuruyordu boşlukta. Mustafa işte şimdi hakikaten o anda özgürlüğe uçuyordu..."

İşte o anlardan biri. Bir hikâyede beni benden alan, hikâyenin cazibesine iten o an. Hikâyenin tamamında ya da başında ne yazıldığı ne anlatıldığı pek bir önemi kalmadı benim adıma. Benim aklımda artık o düşüşün zihnimde canlandırılmasında "o an"ın etkisinden başka bir şey yok.

Anlatabiliyor muyum, bilmiyorum ama şunu kendime hep itiraf ediyorum: Bir hikâye kitabını okumak, hayallerinize her zaman renk katar. Okumanın renkliliğini kazanır, kısacık anların nelerle dolu olduğunu idrakini kazandırır.

Haydi, bir hikâye kitabı alıp okumaya!

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
ADANA YAKAPINAR SELAHATTİN AFŞAR ANADOLU LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

GRI EKSİKLİĞİ

Belki de,
 Siyah ve beyaz kadar farklıyız biz seninle
 Ben sonsuz bir çıkmaz yoldayım,
 Kaybolmuşum karanlıklar içinde...
 Bu yol ölüm yol mu, kurtuluş yolu mu?
 Neden kurtulacağımı bile bilmeden ilerliyorum.
 Galiba bu yüzden Siyah benim ismim de...
 Ama olamaz!
 Sen misin o yolun sonundaymış gibi görünen
 Beyaz kanatlı melek?
 Beni mi bekliyorsun yoksa?
 Hayalsen bile, yalvarırım bekle orada...
 Ben gelemesem bile kalbim
 Kanatlanır ve gelir yanına...
 Onu al avuçlarına ve fısılda,
 Kaderimi baştan yaz.
 Biliyorum, yapabilirsin.
 Senin adın da bu yüzden beyaz...

Cihan ÇAL
KARATAY ÜNİVERSİTESİ

NEREDE GÖRSEM

Gün boyu yüzümü kaplayan bir gülümseme
 Kelebeklerin görünmez renkleri ve
 Duyulmayan kanat sesleri...
 Kışa rağmen tüm benliğimi saran bir sıcaklık...
 Ve kar-kuşağı, doğanın mucizesi
 Aşk bu!
 Nerede görsem tanırım.
 Belki gözlerimi kapatıp teslim olmalıyım...
 Belki de arkama bile bakmadan kaçmalıyım.
 Sonunu bildiğim,
 Sonunu sevmediğim bir masal kitabı aşk
 Ben tekrar yazana kadar söz verdim kendime
 Yeniden okumayacaktım.
 Ama bir umuttu ille,
 Ama bir umuttu işte,
 Belki bu sefer farklı bir sona başlayacaktım.
 Ama bir umut, insan bekliyor işte,
 Ne olursa olsun sözüm var kendime,
 Masaldaki büyük anne ölse bile
 Bu kez ağlamayacağım...

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

YÜZYIL BUHRANLARI

Zamanın biriydi... Gün yıldız, yol yüzyıl... Çok dakika geçti üstümden... Saç tellerime gömdüm kırılganlıklarımı. Omuzlarıma ağır geldikçe saçlarım, kıydım her birine. Gecenin en tenha vaktinde donunay bir bulut arkasında saklanırken, gözlerin gözlerimden henüz ayrılmamışken başardım bunu... Yalnızlığın koynundan sıyrılıp, soyundum acılarımı, seni soyundum. Senden geriye kalan kokun ve bir kaç göğüs kılın varken bedenimde... Olmayan aynamı hayal edip, kıydım her birine.

Bileklerimi kesmişçesine bir histi sanırım!

Kaç geceye daha böyle yalnız, çıtırçıtlık uyanabilirdi ki insan?.. Umutlarımı taşıdığım heybemi sırtladım... Sonra gecenin koynuna saldım kendimi. En sevdiğim o kahverengi botlarım, bileklerinden kıvrılmış pantolonum ve ben... Kulağımda seni içime kattığım gecelerden kalan bir haluk levent şarkısı olup hiç bilmediğim bu şehrin sokaklarında kayboldum. İnsanlardan sıyrıldığım bir yerde içimde yanan ateşi söndürmeye karar verip çıkardım botlarımı... Hissettim asfaltın acısını. Günün yorgunluğunu, vedaları hissettim...

Sahi acaba sen bana ne zaman veda edecektin?

Bir gece daha belirsizlikle yorulduğum integral problemlerinde kaybolup kendimi senin sevinde buldum... Sen ve bendik, biz olmayan, olamayacak... Sen ki dündün bugündün yarındın... Tükennyordum bu aralar adam... Acımı saklamak için yine içten gülüşlerim olmaya başladı nefes aralarımında... Küçük bir dokunuşla yandım, kavruldu ben günler önce... Sanırım sen de, yanıp kavruluşunun ardından sever oldun koyu kavrulmuş sade kahveyi... Sorma içimdekileri.

Yazmaktan ibaretim yine sadece.

Konuş desen tek kelam değmez dilimden diline. Hiç bilmediğim bir lisanı öğrenmeye çalışmanın zorluğu, sanki uzun süre susadıktan sonra suya kavuşmak, deliren kalbimi durdurmak için kullandığım kalp ilaçlarım gibisin sen. Ama seni gördüğüm o anlar tarifsiz... Yokluğun azap, yokluğun delirme sebepleri bu aralar...

Ki sen adam, mavi gibisin, her tonun güzel...

Neden mavi diye sorma bana...

En sevdiğim renk olur kendisi...

Sen gibi...

Büşra ÇAKKIR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Kimya Bölümü
Mezun

BIRAKTIKLARIM

Bir şiir bırakıyorum geceye,
Adını fısıldıyorum her heceye,
Yutkunuyorum ille de sen diye,
Bir başkaldındır bu aşk-ı devrimle.

Bir oda bırakıyorum sana;
Gülüşlerinle boğulan duvarlarda
Kaç gözyaşı birikmiş hunharca,
Bir masa dolusu acı yatıyor küllükte.

Bir resim bırakıyorum size,
Baktıkça kanlanacak olan içinize
Su serpecek bir not ile
Bir kucak dolusu umut yatıyor...

Bir isim bırakıyorum sana,
Seslen doğacak çocuklarına
Güzel günleri yansıtmaya da
Aşkımızı andırır tek bir nefeste...

Bir kadın bırakıyorum o eş'e
Yakıştıramadığımı bil diye
İnce bir sitemi andırıyor son dize,
Sevdiği kadar sevilmeyecek kimse...

Sergen GÖK

SON

İçten bir bağlılık ölüme
Bağışıklığı aşk olan her bünye
Zamanla irkiliyor
Yalnızlık serüveninde.

Soğuk bir fısıltı yeni güne,
Doğuyor acılar yanan kül de
Tabakalaşmış izmarit kırıntısı
Andırıyor aşkı da nefreti de...

Keman uğultusuyla ağaran geceye
Saçlarım eşlik etmekte,
Seçilmez beyaz yapraklar
Yağmurla aslına dönse.

İçinde son bulunan her kelime
Ölümü andırır bir nebze
Ürperiyor insan bunca sonbahar yaprağının
Yalnızlık melodisi eşliğinde...

Sergen GÖK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
2.Sınıf

'YALAN'IN BEDELİ' NDEDEN BİR KESİT

Bir mayın düşünün beyler! Bazılarınız ona basmayı korkarken, bazılarınız hiç utanmadan üzerinde tepinmeyi seviyorlar. Acaba hiç düşündünüz mü? Bastığınız, yıktığınız, kırdığınız mayının, yani kadının sizi ne kadar çok sevdiğini? Ama nereden bileceksiniz ki, yanağından bir makas aldınız, bir buket çiçek aldınız, bir de yalancı gözyaşı döktünüz ve gönlünü aldığınızı sandınız! Yanıldınız beyler, hem de çok yanıldınız! Sizin bilmediğiniz ve anlamadığınız tek şey şu: kalp kırılma sesini bir tek Allah duyar ve her ağlattığınız kadın için, attığınız her adımda melekler size lanetler yağdırır. Bir kadını kırmadan, incitmeden iki defa düşünün derim ben. Çünkü hiçbir şeyin ama hiçbir şeyin geri dönüşü yoktur...

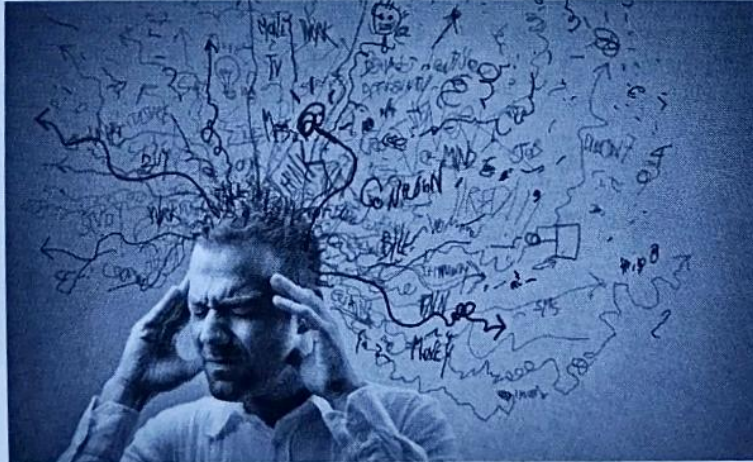
Öznur CİGAL
İZMİR- Yazar

ŞİMDİ BÜTÜN ÇİÇEKLER YENİDEN BOY VERİYOR

Şimdi bütün çiçekler yeniden boy veriyor.
Bütün gemiler yanaşmadan limana hava patlıyor.
Küçük bir kız çocuğuna alfabe öğretirken mekteb'de.
Yavaş ve alengirli uçuyor kelebekler.
Sokak aralarında kimlik soran polislere hayatın anlamını soruyorum?
Sanat sanat için diyen uzun sakallı fularlı abiler çok efkârlı mesela.
Afrika, Avrupa, Antartika yakınlaşıırken birbirine yüzyıla aldırış etmeden.
Ülkeler savaşırken hüznün koltuk altında tıkalıyken,
Çiğerlerine siroz gibi dolarken hastalık bahtiyar olmakta mümkün.
Şimdi 32 dişini gösteriyor bize kaderin ağır cilveleşmeleri.
Kapital yaşam komün düşünce dolanırken, yazılıyken karakaplı kitaplarda.
Seni ortaçağ devrinden belli tanıyor olabilme imkânım olabilir belki de.
Bir kalp ameliyatı sırasında vücuduna verilen narkoz.
Şimdi elimizde var ölümcül bir koz.
Kusursuz ümit, kusurlu kudret, kundaklanmış bebek.
Kustuğum pislik, ellerindeki ter, kuru bir ekmek tadında.
21. yüzyıl orkestrası beyninin içindeki enstrümanlar.
Yarisinin telleri kopmuş, bir kısmının akordu bozuk.
Siyah şimdi içindeki bütün tablolar.
Rengarenk boyanırken gökkuşağı ile labirent evrenler.
Nefes alamıyorum beni de al ameliyat masasına.
Birlikte kessin doktor kalbimin çapraz damarlarını.
Neşter,
Makas,
Mayo,
Daha ne kadar ölebiliriz?..
Üzerimize dikilen mezar taşları bile anlamını yitirir.

İbrahim ARSLAN
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
İletişim Fakültesi
Görsel İletişim Tasarımı
3.Sınıf

AŞKIN DİLİ

Göklere anlatırım derdimi kuşlarla paylaşırım yalnızlığımı. Uçmayı öğretirim hayallerime... Bir adam gelir sever beni. Böyle kocaman, renkli balonlar salarız gökyüzüne. Toprak evimiz olur gökyüzü çatımız. Ben sevdim mi koskoca olur hayallerim. Sığmaz yere göğe. Yıldızlar gibi geceleri parlar gündüzleri sönerim. Henüz olamadım kimsenin güneşi. İyisi mi ben sevmeyeyim... Hiç olmayacak bir adama gözlerimi emanet ederim şimdi.

Sen beni sevemezsin adam, güneşin olamam ben senin. Kaldır kafanı bak gökyüzüne. Güneş bir tane, yıldızlar binlerce. Sahi çekip çıkarabilir misin beni bu karanlıktan? Sahi gücün var mı adam? Kayboldum ben onların arasında. Ellerimden tutar mısın? Sevebilir misin beni gerçekten. Ben sevdim mi şarkılar bir başka anlam kazanır. Şiirler daha bir güzel çıkar dilimden. Ben sevdim mi koskoca olur hayallerim. Beni sevebilir misin adam? Alabilir misin beni sol yanına? Gözlerimi gönlüne katıp, nefesini nefesime ekler misin? Gökyüzündeki binlerce yıldızın inat, bir tanesini seçebilir misin? Yoksa yoksa sen de diğerleri gibi gidecek misin? Gideceksen hiç gelme, olma dünyamda. Sevdirmeye kendini. Çünkü seni de severim. Baktığım her gözde hayat bulur, sevdiğim her kalbi anlamaya çalışırım. Gelme adam gelme. Yalnızlığım bana kalsın...

Yaşadığım her aşk için ayrı ayrı yok olamam. Bir şiiri bitirmek kadar kolay değildir, bir aşkı bitirmek. Alırlar seni benden. Sen gelme. Hiç yaşayamayacağımız aşkı ben içimde yaşatırım. Kalbimin en derin odalarına alır, içimin nehirlerinde dolaştırırım seni. Kimsenin bakmasına izin vermem gözlerine. Seni kendime saklarım. Bak yine gece oldu. Bak ben yine kayboldum karanlıkta.

Gözlerin gözlerimi aydınlatsın. Nefesim olmana, nefesin yeter. Bir şarkı ol dilimden hiç düşmeyen. Bir şiir ol mısralarımdan süzülen. Sol yanına al beni adam. Bu karanlık korkutucu, bu karanlık derin ve sonsuz. Gözlerimi aydınlat gözlerinle. Mucizem ol adam. Benim mucizem...

Tuğçe Nur YILDIRIM
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Sosyoloji Bölümü
4.Sınıf

KALP SÖZLÜĞÜ

Aklımın uçurumlarında durmuş,
Şiir okyanusuna atlamayı bekleyen
Sözcüklerim var benim;
Ne atlamayı başarabilmiş
Ne de dönmeyi,
Ne ölmeyi becerebilmiş
Ne de yaşamayı,
Ne söylenmeyi kabullenebilmiş
Ne de saklanmayı.

Meryem BEREKETOĞLU
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Sağlık Bilimleri Fakültesi

FALL IN LOVE

Fall in love. İki kelimeyle 'âşık olmak'. Daha birçok anlamı olabilir. Bu bize diller arasında ki çevirinin vermiş olduğu doğal bir kopukluktur. Aslında asıl konumuz tam çeviri değil. 'Fall in love' in ta kendisi.

Peki, neydi bunun anlamı? Aşkın içine düşmek... Ne kadar da içten olduğunu en güçlü kanunlarla savunabiliriz. Düşünsenize, aşkın içine düşüyorsunuz. Her yer aşkla dolu bedeninizin en küçük noktasına kadar hissediyorsunuz bu duyguyu. Öyle ki benim hayalimde, bunun yaptığı çağrışımı şöyle anlatabilirim: 'Su dolu bir havuz düşünün, buz gibi yayla suyuyla doldurulmuş, temiz, duru bir havuz. Nasıl ki onun içine düştüğünüzde 'iliklerinize kadar Alaska'yı hissediyorsanız ve daha derinlere dalıp en sessiz bir anı yakılıyorsanız işte bunu bir de aşk ile düşünün.

Düşünebilir misiniz? Hayal etmesi bence zor değil.

Önce havuza yaklaşıyorsunuz. Ağzına kadar aşkla dolu... Bu sefer birden irkilmemek için yavaş yavaş giriyorsunuz. Önce bacaklarınıza, baldırlarınıza kadar... Bu öyle bir duygu ki en sevdiğiniz kadın ya da erkeğin bacağına sıcaklığını hissetmek gibi bir şey. Sonra beliniz, sanki en soğuk kış ayında bir ıssız sokakta yürürken, sinema çıkışı ya da bir ev gezmesi, memleketin okumamış serserilerinden korkarken diğer ellerin basıncını ve korkusunu hissetmek gibi bir şey; bütün acizliğini sana teslim edermişçesine. Ve en son olarak kol ve omuzlarınız. 'Uzun Anadolu' yollarında otobüs camının pek samimi olmadığı bir zamanda ya da bir kafenin çatı katında yıldızları izlerken veya en masum isteklerinizi kabul etmek için omzunuza başını dayadığı an; işte o anlarda yaşadığınız, tarifi imkânsız ve dakikalari en göreceli bir zamanda hissetmek gibidir aşkın içine düşmek.

Peki, bu kadar uzunca şeyin bir kısa yolu yok mu diye soracaksınız. Evet, var; seni seviyorum ve bu beni daha da mutlu ediyor. Ya da daha da kısası seviyorum seni, sevmek.

Aslında bundan sonuç olarak şunu çıkarmak istiyorum. Bu yabancılar âşık olmayı çok iyi bulmuşlar. Bizim gibi yollara ya da gözden düşerek değil; aşkın bizzat içine düşerek

(kabardey)
Şahin NAYIR
ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ
Elektrik-Elektronik Mühendisliği
1.Sınıf

BİR EMİLE ZOLA ARIYORUM

Önce yaşadıklarımın küçük bir kesitle başlayayım.

Yıl 1987. Bizler tutuklu olan ve grev yapan insanlar için, "Bir şey yap ölmesinler" şiarı ile açlık grevlerine yatıp destek eylemleri örgütledik. Bir gün nasıl bir sokak eylemi örgütleyelim derken aklımıza Diyojen'in gündüz gözüyle elinde fener "adam" araması olayı aklımıza geldi. Bizde oradan esinlenerek 12 Eylül sonrası ilk kez izinsiz bir sokak eylemi örgütledik. İnsanlar ellerinde mumlar, gemici fenerleri, el fenerleri gündüz gözüne demokrasi aradık. Hem izinsiz hem kalabalık bu eylem o günün Milliyet ve Güneş gazetelerinden manşetten verildi. "Mumla demokrasi aradılar" diye. Bu eylemi aklımızda tutarak bir başka tarihsel olayla yazıyı sürdürmek istiyorum.

Herkesin bildiği gibi *Dreyfus olayı*, 19. yüzyıl sonlarında Fransa'da Yahudi kökenli Yüzbaşı Alfred Dreyfus'un haksız yere casuslukla suçlanarak göstermelik bir yargılamayla mahkûm edilmesiyle başlar. Dreyfus'un tutuklanması ülkeyi ikiye böler. Yargılanmasını, en ağır cezalara çarptırılmasını isteyenlerde vardır, tersine Dreyfus'un suçsuzluğuna inanıp serbest bırakılmasını isteyenlerde.

O dönemde "arı sanat" yanlısı Anatole France gibi yazarlar da böylesi skandal bir yargılamaya karşı Dreyfus yanlılarının arasında bulur kendilerini. Vicdanı yaralayan bir yargı kararına karşı o zamana kadar aktif siyaset içinde görünmeyen, ılımlı bir yazar olan Emile ZOLA 13 Ocak 1898günü L'Aurore gazetesinde "*Suçluyorum*" başlıklı Cumhurbaşkanı'na bir mektup kaleme alır.

Emile Zola Cumhurbaşkanı Felix Faure'ye yazdığı mektupta sakın ama kararlı bir dil kullanarak "Onlar göze aldıklarına göre, ben de göze alacağım. Gerçeği söyleyeceğim, çünkü kendisine kuralla uygun biçimde başvuru adaletin bunu eksiksiz olarak yapmaması durumunda, söyleyeceğime söz verdim. Benim görevim konuşmak, suç ortağı olmak istemiyorum. Yoksa gecelerim orada, işkencelerin en korkuncu içinde, işlemediği bir suçun cezasını çekmekte olan suçsuzun hayaletiyle dolup taşacak.

Bu gerçeği namuslu insan başkaldırımın tüm gücüyle size haykıracağım, sayın başkan."

Mektup yayımlandıktan sonra Emile Zola iftiralara muhatabı olmaya başladı ve kendisi de yargının karşısına çıkmaktan kurtulamadı. Yargılanmanın da ötesinde trajik bir kasıtlı zehirlenme vakası ile öldürüldü.

Şimdi tarihten ülkemize ve günümüze dönelim.

Bu ülkede, Dreyfus'un yargılandığı yıllardan, yani 1894'ten başlayarak farklı olana karşı yok edici saldırılar yapılmış, 1915 ile ciddi bir soykırım yaşanmıştır. Kurulan Cumhuriyet daha ilk yıllarından başlayarak farklı olan kimliklere kültürlere karşı asimilasyoncu politikaları hayata geçirmiş, yetmemiş şiddetin en acımasızını uygulamıştır. O tarihten bu yana bazı azınlıklara karşı devlet hep yıkıcı bir şiddet uygulamış, illerinde taş üstünde taş bırakmamıştır.

Ahmet Altan gibi yazarlar bile isteye haksız bir şekilde tutuklanmışlardır. Cezaevlerinde olan gazetecilerin çetelesini artık tutamaz olduk.

Mecliste Anayasa iki partinin anlaşması ile OHAL'in hukuksuzluğu hukuk olarak topluma dayatılmak istenmektedir.

Daha fazla sonuçları sıralamak mümkündür. Burada noktalararak yeniden başa dönmek istiyorum.

Bu ülkede bunca hukuksuzluklara, adaletsizliklere karşı "suçluyorum" diyecek bir Emile ZOLA cesaretinde ve kararlığında aydın ya da aydınlar yok mu demek istiyorum. Elbette Fransa'nın dünü ile Türkiye'nin bugünü aynı koşullarda değildir. Ama Adalet talebi dünyanın neresinde olursa olsun meşrudur.

Bir tarla sıçanı gibi korkarak yaşamaya yaşam demeyeceksek, şimdi "Adalet" demek için her aydın kendince Emile Zola'nın tavrını içselleştirmeliyim demesi gerekmez mi?¹

Celal DENİZ

12.12.2016

(ADIM Dergisi Yayın Kurulu)

¹ <http://m.marmarayerehaber.com/Celal-DENİZ/48301--Bir-Emile-ZOLA-Ariyorum#sthash.cFRRVjKf.dpuf>

FRANSIZ YAPISALCILIĞI: Dil ve Toplum İlişkisi

Postyapısalcılık tartışması, savaş sonrası Fransız yapısalcılığı diye bilinen akımın varlığından ayrılamaz. Postyapısalcılar başlığı altında kategorize edilen düşünürler (Lacan, Barthes, Foucault, Derrida), Saussure'cü dilbilim ve Strauss'un antropoloji uyguladığı yapısalcı yaklaşımın bazı yönlerini eleştirmiş ve bu yaklaşımı başka bazı alanlara uygulamalarıyla tanınırlar. Bu açıdan postyapısalcılık tartışması, yapısalcılığın temel varsayımlarını ele almayı gerektirir.

Yapısalcılık, Ferdinand Saussure'ün 1930'lu yıllarda dilin yapısına ilişkin olarak yaptığı çözümlenmelerin dilbilim alanı dışına uygulanması olayıdır. Dilbilimci Saussure'ün odağı, sözcükler ya da dilin tarihsel evrimi değildi. O, langue dediği şeye yani insanların konuşmasını mümkün kılan nesnel yapıya odaklanmıştı. Saussure'a göre, dil sisteminde gösteren ile gösterilen arasındaki ilişki zorunlu değil keyfi bir ilişkiydi. Herhangi bir anlatıma atfettiğimiz gösterge, tümüyle kültürel ve tarihsel uzlaşımınla ilişkilidir. Örneğin "ağaç" yazımı ile gösterdiğimiz işaretin, Türkçe'de belirli bir bitki türüne gönderme yaptığı konusunda hemfikirizdir. Ancak a,ğ,a,ç harflerinin söz konusu bitki türüne göstermesi bir zorunluluk değildir. Başka bir dil konuşan toplumlar da aynı bitki başka bir işaret ve grafik simgelerle ve tabii başka sesler çıkarılarak gösterilebilir. Dolayısıyla ağaç gösterenin bu sözcükle işaret ettiğimiz bitki türünü göstermesi keyfi bir ilişkidir. Bundan böyle o bitki türüne "dikik" göstereni ile işaret etme konusunda toplumsal bir uzlaşım ortaya çıkarsa, hiçbir sorun yaşamaksızın değişiklikler gerçekleşir. Nitekim dilde bu türden keyfi geçişlikler sürekli olur. Örneğin Hababam Sınıfı filmi anlatan birisi isim vermeksizin "güdük" diye birinden bahsettiğinde, konuya aşına olan herkes bahsedilen "Necmi" adlı öğrenci olduğunu anlayacaktır. Söz konusu keyfilikten dolayı Saussure, bir dil sistemindeki her göstergenin anlamının, diğer göstergelerden farkı sayesinde kazanılmış olduğunu belirtir. Ağaç sözcüğünün ağacı göstermesi zorunluluktan kaynaklanmaz. Gösterdiği anlam, sadece araç ya da ataç göstergelerinden farklı olmasından gelir. Dil sistemi (langue) esas olarak farklılıkların üzerine kurulmuştur. Saussure'ün analizi, insanların konuşmasını mümkün kılan ortaya çıkarılabilmek amacıyla göstergelerin göndermelerini paranteze alıyordu. Bir başka deyişle göstergelerin işaret ettikleri anlamlar görmezden geliniyordu. Yapısalcılığa göre örneğin doğal yaşam çevresinde tilki olan bir toplum, dilbilim yapılarına uygun bir biçimde, kurnazlık ile tilkinin davranışları arasında bir eğretilmeye kurmaktaydı.

Gösterge ile göndergesi ya da kelime ile şey arasındaki ilişkinin keyfililiği, yapısalcı yaklaşımın diğer alanlara uygulanması açısından tayin edici önemdedir. Çünkü bu sayede bir metnin çevresinden koparılıp özerk bir nesne olarak ele alınması mümkün oluyordu. Metin, söz konusu keyfilikten dolayı, metni üreten yazarın içinde bulunduğu psikolojik ve ideolojik durumdan, metnin üretildiği tarihsel ve toplumsal koşullardan, yazarın vermeyi hedeflediği mesajların içeriğinden -bütün bu değişkenler "paranteze alınmak" suretiyle- ayrı olarak incelenebiliyordu. Daha sonraları Derrida'da görülecek olan ve metni esas alarak yapılan çözümlenme yaklaşımının kaynakları buradaydı. Dilin yapısal incelenmesi, bire ve anlam ilişkisine dair önceki kabullerin sorgulanmasına giden yolu açtı. Saussure'ü yapısalcılık yaklaşımını ortaya çıkarmadan önce, dilbilimciler anlamı, dil tarafından "dile getirilen", ifade edilen veya yansıtılan bir şey olarak görüyorlardı. Oysa şimdi dilin anlamı ürettiği iddia ediliyordu. Anlam, dilden önce gelmiyordu. Dil sayesinde ortaya çıkıyordu. Dil(ler)den bağımsız bir anlam "dile getirilememeyeceği" için dil konuşan insan, dili sayesinde anlamı dilin izin verdiği çerçeve içinde anlam ifade ediyordu. İnsanoğlunun anlamlara ve deneyimlere sahip olabilmesi ancak bir dile sahip olduğu için mümkün olabiliyordu. Dil, kişiye özgü değil, toplumsal olduğuna göre, anlamlar da dil üzerinden toplumsal bağlamlara oturmaktaydı. Saussure'ün dilbilimi, 1950'lerde antropolojide, 1960'larda ve sonrasında ise felsefe ve toplum teorisinde yapısalcılık ve postyapısalcılığın, anlamın bağlamsallığı, anlamın ancak fark içinde ortaya çıkması, her anlamın başka anlamlara gönderme yaparak varolmaması, metinler arası gibi temel önkabullerin kaynaklarını oluşturacaktı.

Saussure, dilin (langue) gösterilen-gösteren keyfililiğinin nasıl olup da toplumsal uzlaşım biçiminde aşabildiği sorusuna, dil sisteminin temelinde yattığı varsaydığı bir kolektif bilinç ile cevap bulabilmişti. Kant'ın zihinsel kategorileri ya da Durkheim'in kolektif bilinç teorisinden esinlenmiş gibi duran bu varsayımına göre, bir toplumun aynı göstergeler üzerinde uzlaşabilmesi, bireysel bilinçleri ve iradeleri aşan kolektif bir bilincin varlığı ile ilgiliydi. Saussure'ü yapısal antropolojinin kurucusu Lévi-Strauss'a bağlayan önemli halkalardan biri kolektif bilinç varsayımdır. Lévi-Strauss, dilbilimin yapısalcı yaklaşımını antropolojiye uygularken, söz konusu kolektif bilincin nasıl oluşabildiği sorusuna cevap bulmaya çalışmıştı.²

Berkan ÖZKAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

² Bilim ve Ütopya dergisi, sayı: 268

GİZEMLİ FASIL

Gece dört. Sahil çılgın; ara sokaklar esrarkeş... Bir sabırsızlık silsilesi sürüklemiş beni, şehrin en kederli semtlerine... Birkaç hayat belirtisi kalmış dışarda, biri ben değilim.

Yaşıyor sanıyor bunlar beni. Mesela şu kedi... Tedirgin gülümsüyor bana. Biraz umut biraz korku kokteyli bakışlar... Göz kırıyorum kediyeye... Ölüsem şiiirlerime iyi davran! Bir teneke sesi; kedi kayıp... Şehir kayıp, ben kaybolmanın eşliğinde... Volta atıp dururken yitirilmişliklerin sinesinde...

Şu güvercin... Özgürlüğüyle - bana inat- bana hava atmakta... Gecenin tutsak kasvetine kafa tutmakta, eli kolu bağılları kışkırtmakta... Cakasını takınmış, sabahı karşılıyor; karışıp gideceği beyaz köpüğü var onun. Ölüyüm ben, havan kime diyorum; inanmıyor yaşamadığıma; bel kırıp gidiyor.

Bir şey yapmam mı, yoksa hiçbir şey yapmamam mı lazım?.. Cansızken canlı görünmek ne kadar berbatsa canlıyken cansız görünmek de o kadar...

Bir fare... Kocaman ama ürkek... Kedinin gitmesiyle ferahlamış, ama bana bir hayli öfkeli... Sanki kedinin burda olmuş olmasının sebebi benmişim gibi... Git zıbar, ne işin var senin bu saatte, bu kasvetin göbeğinde. Fare bir ölüyle neden konuşsun ki diyorum... Belki de yanılısamalar, halüsinasyonlar...

Uzaklaşıyorum... Güneş çoktan doğmuş olmalıydı... Ama ben adım atacak bir ön bile göremiyorum. Sis ve ikizi kasvet... Görmek için ıslık gerek bu zifiri gecede... Duymasak da olur bu sensiz sessizliği...

Uzakta- galiba Adalar'da - bir yıldırgan fasıl... Eskimiş bir konak... Yorgun bir cümbüş kalıntısı... Asıl küreklere aheste çek diyesim var; mehtap yorgun... Gün ışığı yok hâlâ ortalarda. Aksatılmadan estirilen bir bıkkın rüzgâr...

Nereye baksam avuntusuz esintiler... Kayıkhaneye iniyorum, azman bir köpek hırlıyor. Mesela o da beni yaşıyor sanıyor. Havlaması korkutmuyor beni- oysa ben köpekten öyle böyle değil- fena korkardım. Korkmuyorum; bilakis korktuğu için havladığı aşikâr. O azmansa ben de hayalet... Yine de asgari bir korku kokuyor kayıkhaneye; bir de yosun ve balık...

Fasılsız süregiden fasılın da sesi, iyiden iyiye kısılıyor. Sisler arasından ince, zayıf hem ağır hem cılız, sarı bir ışık... Gecikmiş gün geliyor... Bu kadar da olmaz ki!.. Beni yaşıyor sanıyor hâlâ her şey. Şu balıkçı selam verdi geçti, uykulu gözlerini ovuştura ovuştura. Ayıp etti ama... Ben yaşamıyorum. Gidip saklanmalıyım bir kıyırık zulaya... Bağımlıyım bu fikre... Yaşamadığımı bilmiyor insanlar.

Yusuf GÖKBAKAN

YAĞMUR DEĞDİ AŞKA

Yağmur değdi aşka!
Aşkın kırmızı yakısı,
Cehennemden bir akşam kapıp getirdi
Bu kısıkaç şehrin yetim sokaklarına...
Tarifi zorsa da bu alevden sağnağın,
Bilirim,
Her yangının altında senin parmağın...
Kâr etmeyecek hiçbir şelale bu defa,
Çıldırılmış bir kere kor ateş,
Bu seferki başka!
Yorgun değil ay,
Azıcık solgun sadece...
Mevsim, mevsimliğini bilmiyor sen yokken;
Sensizlik ela bir bakışta,
Can yakıyorsa işte bundan!
Yarılasıya kadar sen kokuyor yine de gece,
Hani biraz gelişin olsa mümkünce,
Solgunluk mu dersin, o kolay!
Tüm kaypaklığı bana akşamın,
Seni, "ben" bildim bileli.
Kısıkaç bir penceresi olmalı sabahın,
Belki ondan,
Kaçası geliyor güneşin,
Daha görür görmez ilk yıldızı,
Aşk der demez çöküyor işte,
En içli yanıma bir amansız sızı,
Rengi çözülmeyecek belli ki acının,
Ardı arkası kesilmeyecek,
Tüketircesine dökülen mısraların...
Yağmur değdi bir kere aşka,
İslandıkça palazlanan bir alev bu;
Bu seferki başka!

Yusuf GÖKBAKAN
ELAZIĞ LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

MÜZİKLE YATIP MÜZİKLE KALKANLARA

Herkesin hayatında bir dönüm noktası vardır, tam da hayatlarının değiştiği anlardır onlar. Benim de müzik oldu küçük yaşta başladım diyemem ama, biraz da geç oldu aslında.

Müzik en genel tanımı ile sesin biçim ve anlamlı titreşimler kazanmış halidir. Uçuşan notalar, içimizi ürperten bir çığlık, neşeli bir ritim, şiir, umut, mutluluk, hüznün... Duygu, düşünce ve imgeleri tek sesli ya da çok sesli olarak anlatma sanatıdır aslında. Herkes beceremez bunu. Kulak dolgunluğu gerekir bu sanatı yapmak için. Bu yüzden müzikle uğraşanların ayrıcalıklı olduğunu düşünüyorum ben.

Müzik en eski sanat dallarından biridir. Müziğin ortaya çıkışında doğayı taklit etme isteğinin rolü çok büyüktür. Tarih öncesi çağlarda kuşların ötüşünden, yağmurun sesinden, dalgaların uğultusundan esinlenen insanlar, boynuz, kemik ya da odundan boruları üfleyerek doğadaki sesleri taklit etmeye başladılar. İlk başlarda amaçları işaret vermek olsa da zamanla bu sesler hoşlarına gitmiş ve kendi ilkel müziklerini yaratmışlardır. Şüphesiz en evrensel olan sanat dalından bir tanesidir. Bunun yanında insanların en sık ve en erken etkisinde kaldığı sanat olma özelliğini de taşır. Henüz bir bebekken müzikle tanışan insanlar, okul hayatları boyunca aldıkları dersler ya da gittikleri yerlerde çalan şarkılarla, müziği benimserler. Müziğin hayatlarına ne kadar sürede girdiğini fark etmezler bile... Müzik sanatının kendi içinde ciddi bir çeşitliliğe sahip olması bu yüzdendir. Ve unutulmaması gerekir ki, hangi türde, nerede ve hangi amaçla yapılırsa yapılsın, müzik yine de en etkili sanat dalları arasındadır.

Sokaklar, evler, kutlamalar, aşklar hep çok güzel çünkü melodiler onlara eşlik ediyor. Müzik, seni seviyorum!

BÜŞRA AĞÖREN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

ANKARA'NIN DUDAKLARI

Koltuğumun altına bir papirüs yerleştirip,
Sonra biraz da güz gibi yürümek vardı Ankara'da.
Kızılay biraz anasondur,
Örneğin raki içiyoruz, Karanfil'e düşüyoruz.
Yalnızlığın yakamozu düşüyor içimize.
İzmir, ili anımsatmıyor
Karanfil kokulu bir bitki değil,
Kızılay'da bolca hemoglobin yok.
Güvense, dolmuşcuların ulaştırma yüzdesi bazen.
Ah bir de...
Ah bir de birden fazla son istasyon yalancılığı buruyor içimizi.
Kalabalık bir tezahürat yalnızlaştırıyor insanları.
Ne diyordu hep bir ağızdan kalabalık;
Elbet bir gün buluşacağız.
Ya da kaybolmayacağız bildiğimiz sokaklarda.
Sakarya bir il değil.
Kızılaya anason aşılıyor damarlarımıza.
...
Elit bir tepenin büyük kulesiyle,
Varoş bir tepenin şen rakımları arasında kalmış
Güzide bir deredir Ankara
Ulusun korkma dolmuş vardır buradan, her makama...

Ekrem AKSU

19 MAYIS ÜNİVERSİTESİ

Radyoloji Bölümü

0094625508

03 Şubat 2386

"Dışarıda yoğun hidrojen ve helyum bulutları ve gaz sisleri; içeride ise dev buz dağları, buzul sarkıtlar, her yer alabildiğine buz ve oksijen..."

"Bazılarınız buna tanık olmasa bile, hepimiz Şef Ronald ve tayfasının 15 yıl (dünya yılı) önce bugün yola çıkışlarını çok iyi hatırlıyoruz ve onları 7 ay sonra geldiklerinde sevgiyle karşılayacağız. Emeklilik yılları için güzel günler onları bekliyor olacak ve sizin için ise yeni maceralar başlayacak."

"İhtiyacınız olan her bilgi broşürlerde yazılıdır. Eğer yine de sormak istediğiniz sorular olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Şimdilik güzel bir gece geçirmenizi diliyorum ve yarın sabah yola çıkmadan önce tekrar görüşmek dileğiyle..."

Şirket sözcüsü, sözlerini bitirdikten sonra elinde bulunan broşürleri masaya bıraktı ve geri geri adımlayarak odadan çıktı. Rehber ile birlikte on dört kişi odada yalnız kaldık. Birisi uzanıp broşürleri teker teker bizlere dağıttı. Nasıl olsa bu yolculuğa herkes çok istekliydi o yüzden çoğu hızlı hızlı çevirip göz gezdirdiler. Bir avuç bilim manyağı insanla beraber uzaya çıkıp Ay'ı geçecek, Mars'ı da geçecek ve bayağı bir yol alacaktık. Satürn'e gidecektik.

Satürn'e gidecektik çünkü aklımızın alamayacağı kadar katı hidrojen bu gezegenin çekirdeğinin etrafında yatıyordu. 22.yy.'da hidrojenin her alanda çok iyi bir enerji kaynağı olarak sayılması üzerine birçok bilim merkezi bunun üzerine çalışmalar yaptılar. Hidrojen 24.yy.'a kadar Dünya da kullanabildiğimiz tek enerji türüydü, kolay depolanıyordu fakat sınırlı sayıda hidrojen üretimi vardı. Çoğu ülke uzun zaman önce doğal enerji sistemlerine dönüş yapmıştı. 21. ve 22.yy.'da kullanılan Nükleer santraller dünya çapında kapatılmış, petrol kaynakları ihtiyaca cevap vermemeye başlamıştı ve Greenpeace öncülüğünde doğala dönüş girişimi başlatıldı. Diğer ülkelerde hal böyleyken, uzayda yerleşme sağlamış ülkeler hidrojen yarışına girmişlerdi. İşte bu sırada, kaynaklar azalmaya başladığı dönemlerde, NASA'dan önemli bir haber duyuruldu. Satürn'de insanoğluna 2000 yıl yetecek kadar hidrojen kaynağının olduğu tüm dünyada hemen yayıldı. Bu gezegende hidrojen kendi kendine çoğalıyordu. İşte bu şirket o dönemlerde kuruldu. Bir bilim adamı olan babam şirketin kurucularından. Satürn'e gidecek olan uzay aracını tasarlayan adam. Ben ise babam gibi değilim. Arşiv sorumlusu olarak işe alınışımın ardından dokuz sene geçmişken şimdi bana bu yolculuk teklifi ile geldiler. Parası çok iyiydi ve maceraları severdim. 19.yy.'dan bugüne hala okunan bir yazar olan Jules Verne'in öyküleriyle büyümüştüm, arşivde boş kaldığımda bunları tekrar tekrar okurdum. Bu işten sonra neredeyse 50'li yaşlarımda Dünya'ya dönecektim, güzel bir macera yaşayıp hiç para harcamadan geri gelecektim. Geldiğimde ise şirket tarafından onurlandırılıp ölünceye dek emekliliğin tadını çıkaracaktım. Kulağa hoş geliyordu.

Dünyada bu işi yapan iki şirket vardır. Şirketimiz bu amaçla kurulan ilk şirkettir. Diğeri bağımsız ve sadece uzay kolonileri için enerji sağlamaktadır ve Dünya'da güney kutbunda çalışmalarını sürdürmekteledir (SPACEC). Biz ise hidrojeni dünyaya kadar getirmektediriz ve burada açık pazar ile dünya ülkelerine satmaktayız. Hidrojen için uygun dev uzay tankları ile, sadece yük için tasarlanmış ki bunun tasarımı NASA'ya ait olan ve telif hakları hala korunan, önce Ay'a, sonra Dünya'da 2000 metre yükseklikte kurulmuş istasyona getirmektediriz. Her tank on ayda bir dünyaya geliyor ve getirdiği enerji satılan ülkelere bir yıl kadar yetiyor, kalan hidrojen ise gökyüzünde kurulan mahzenlerde depo olarak saklanıyor ya da Ay'da kazılmış derin mağaralarda korunuyor. Elbette madeni çıkarma ve getirme işini biz yapmıyoruz. Hepsini bilgisayarlar yapıyorlar. Fakat günümüzde, 21.yy teorileri gibi değil, her konuda yine insan beyni devreye girmek zorunda kalıyor. Biz Satürn'de keşif tayfası ve komuta tayfası olarak ayrılıyor. Keşif tayfası hidrojen yataklarını elektronik cihazlarla tespit ettikten sonra komuta tayfası maden makinalarını oralara yönlendiriyor. Makinalar ise hidrojeni kalıplara ayırarak tünellerden tanklara iletiyor. Her hangi bir aksilikte ise biz devreye giriyoruz. Bu şekilde 15 yıl (dünya yılı) Satürn'de kalıyoruz. Broşürde yazanlar bunlar elbette. Biz Satürn'e gidecek olan üçüncü ekip olacağız. Zaten bildiğimiz bilgiler yazdığı için broşürü katlayıp cebime koydum. Dinlemek için yatağıma doğru ilerledim.

***

04 Şubat 2386

Sabah erken saatte büyük beyaz renkli uzay aracımızın yakınında sıraya dizildik. Benimle birlikte görev alan dört bayan daha, bir rehber ve geri kalanı mühendisten oluşmaktaydı. Diğer tarafımızda uzay aracı mürettebatından yedi kişi daha vardı. Bu yolculukta toplam yirmi bir kişiydik. Bu önemli günde şirketin önemli insanları, dünya medyaları önünde sırayla konuşmalarını yapmaya başladılar. En sonunda proje başkanı sözlerini bitirdikten sonra kendi için ayrılmış olan yerine doğru ilerlemek için kürsüden indi. Herkesi samimiyetle selamladı ve konuşmayı şirketin sözcüsü devraldı. "Öncelikle bu önemli görevde payı olan herkese teşekkürlerimi borç bilirim. Şirketimizin bu projede başı oynayan insanları gerekli açıklamaları yaptılar. Ben de lafı uzatmadan, önce yaklaşık iki günlük sürecek olan Ay yolculuğunda ve buradan yapılacak olan yakıt ikmali ile sonrasında yaklaşık iki ay sürecek Satürn yolculuğunda sevgili arkadaşlarıma kolaylıklar dilerim."

Sözlerini bitirdikten sonra o da kendine ayrılmış yerine gidip oturdu. Havai fişekli ve sakin bir kutlama ile vedalaşmalardan sonra hazırlıklara başlandı. Biz araçta yerimizi aldık ve o geleneksel çağrıya eşlik etmek için bekledik.

"Fırlatma için geri sayım başlasın!"

"Fırlatma için geri sayım başlıyor!"

"10, 9, 8, ..."

"5, 4, 3, 2, 1"

"Fırlatma başarıyla gerçekleştirildi"

Sonrasında büyük bir gürültü ve sarsıntıyla yukarıya doğru ilerlemeye başladık. Saat tam 9.30'da hiçbir aksilik olmadan yerden ayrıldık. Sevinç ve heyecan içindeydik. Yanımızda üç aylık yiyecek, eğlence ve zaman geçirmek için eşyalar, filmler, kitaplar vardı.

***

06 Şubat 2386

Saat 13.30 civarında Ay'ın yörüngesindeki koloniye bağlandıktan sonra burada aracımız yakıtla dolana dek geçireceğimiz dört saat vardı. Ay'da bulunan yakıt depolarındaki hidrojen, tüneller sayesinde asansör sistemi kullanılarak aracımıza yüklenecekti. Bizi kolonide saygıyla ve güzel bir şekilde karşıladılar. Buradaki personel aylık olarak değişiyordu. Çoğunlukla mağaraların ve depo hacimlerinin hesaplarıyla ilgilenen bir deste insan vardı. Burada dünyayla iletişime geçip, başarılı bir şekilde Ay'a ulaştığımızı haber verdik. Dünyadan getirdiğimiz erzakları yerleştirdik. Buraya kadar olan kolay yolculuktan sonra asıl zorlu yolculuk için hazırlıklara başladık. Gerekli talimatları dinledik. Saat 17.00'de koloniden ayrılmış olacaktık.

En sonunda, aracımızın yakıt ikmali tamamlandıktan sonra, buradaki personelle vedalaştık ve aracımıza geçtik. Sağlık biliminin bize sunduğu büyük hizmet olan zamanlı uyuturma teknolojisi2 ile bir buçuk ay uykuda kalacağımız, ısı ve iç basıncı özel ayarlanan yataklarımıza geçtik. Kapaklar kapandığında Ay'da bulunan personel bizim için her planı uygulayacaktı. Biz yerimizi aldıktan sonra yataklara inhaler uyuturucuları salacaklar ve zamanı ayarladıktan sonra her şeyi bilgisayarlara bırakacaklardı. Aynı zamanda bizi besleyecek olan besinler de damarlarımızdan sağlanacaktı.

Elbette bizi ve yörüngemizi dünyadan takip edeceklerdi. Bunu NASA'nın 23.yı ortalarında fırlattığı ve Jüpiter manyetiğine oturttuğu iki uydudan rahatlıkla yapabileceklerdi. Ayrıca Mars'ta kurulmuş olan vericiler ile bunu güvence altına almışlardı. Artık zaman bizi uyandırana kadar uyuyacaktık.

***

23 Mart 2386

İlk uyanan kişi uzay aracının kaptanı, astronot M. Derrick olmuştu. Ben üçüncü sırada uyanımdım. Uyanma aralarımızda dört dakika vardı. Derrick ve arkadaşı aracın bilgisayar sistemini düzenlemeye başlamışlardı. Yerimizi tespit ettikten sonra dünya ile iletişime geçecektik. Güneşten oldukça uzakta kalmıştık ve bu yüzden uzay aracımızın iç ısı düşmüştü. Isı bilgisayarlar tarafından kontrol edilmesine rağmen yine de düşüktü. Derrick buna hemen el attı ve ısı ayarlarını manuel sisteme getirerek normal düzeyi sağladı. Şimdilik her şey yolunda gözüküyordu. Ön taraftan baktığımızda

Satürn açık bir şekilde karşımızda duruyor ve yan tarafta ise yörüngesinde ilerleyen Jüpiter belirgin-
di.

Bir buçuk saat sonra herkes uyanmıştı. Belli bir süre hep birlikte geminin komuta merke-
zinde bekliyor ve manzaranın keyfini çıkarıyorduk. Daha sonra Dünya'da ki şirket üssümüzle iletişime
geçtik. Durumumuzun iyi olduğunu ve Satürn'e yaklaştığımızı bildirdik. Mesajın iletilmesi geç olduğu
için cevap için beklememiz gerekecekti. Ama buraya kadar güvenli ve sorunsuz bir şekilde gelebil-
meyi başarmıştık. Bu yüzden gemimizde bir kutlama yaptık. İlettiğimiz mesaj yerine ulaştıktan sonra
hem dünyada hem ayda sevinç kutlamalarına başlanacağından emindik. Artık Satürn'e ulaşmamız
için dört günlük bir süre kalmıştı. Bu süre içinde ise vücudumuzun, yeni gireceğimiz ortama uygun
olmasını sağlamalıydık. İki gün sürecek olan yoğun egzersiz kampına başladık.

***

24 Mart 2386

Merkez üssümüzden beklediğimiz mesaj sonunda elimize ulaştı. Kaptan Derrick bu görüntü-
lü mesajı geminin salon bölümünde bulunan ekrandan yansıttı. Mesajda kutlama görüntüleri vardı,
bu onların kutlamalara çok önceden başlamış olduklarını gösteriyordu. Mesaj şirketin önde gelenle-
rinin tebrik videoları ile sonlanıyordu.

***

27 Mart 2386

Satürn'e iyice yaklaşmıştık. Yedi saatlik bir yolumuz kaldı. Gezegende ki bulunan üssümüz-
den sinyal alabiliyorduk. Elbette bizim geleceğimizden haberleri vardı ve ilk mesaj onlardan geldi. Bu
yazılı bir iletildi. İletide şöyle yazıyordu.

SAT10 Komuta Merkezinden H50 Uzay Aracına

"Şef Ronald ve TEAM-2 adına Gabriel yazıyor:"

"Hoşgeldiniz" "Lütfen konum bilginizi ve gemi kontrol ayarlarınızı iletiniz."

Derrick ise şu şekilde cevap verdi. H50 Uzay aracından SAT10 Komuta Merkezine,

"TEAM-3 adına geminin ana kaptanı M.Derrick yazıyor:"

"Teşekkürler" "Konum bilgimiz ve kontrol ayarlarımız iletilmektedir."

Böylelikle on dakika kadar sonra geminin kontrolü SAT10 tarafından gerçekleştirilmeye
başlandı ve Satürn'ün içinde bulunan SAT10 merkezine ilerlemeye devam ettik.

Yedi saat sonra SAT10 üssünün yakınında bulunan bir alana gemimiz yerleşti. Kıyafetleri-
mizi giydik ve diğer hazırlıklarımızı yaptık. Artık kavuşma anına çok az bir süre kalmıştı. Geminin ana
kapısında toplandık ve uygun şartların tamamlanmasını bekliyorduk. Hepimizde büyük bir heyecan
vardı. Bu durum bedenlerimizde hissedilebiliyordu.

En sonunda kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve içeriye bir sis kapladı. Gaz yoğunluğu vücu-
dumuzda ki basıncı arttırıyordu.

Birkaç dakika içinde hızlı bir şekilde üsse ulaştık. Buradaki uygun ortamda kıyafetlerimizi
çıkardık. Ardından sevinç içinde bir kavuşma partisi düzenledik. Herkes durumdan memnundu. Son-
rasında Satürn'e uyum sağlamak için basınçlı gaz odalarında belli bir süre beklememiz gerekecekti.
Bu odalar bizim yerçekimine ve yeni çevreye uyum sağlamamız için bir simülasyon görevi görecekti.

***

5 Nisan 2386

Satürn'e ayak bastığımız süreden beri birçok macera yaşadık. Rehberimiz sayesinde üssü
tanıdık. Burada yapılan işin inceliklerini öğrendik. Görev dağılımımızı yaptık. Şimdilik mühendisler-
den Johannes ve Yutachi ile ben komuta görevini üstlendik. Elbette bu ileriki zamanlarda değişecek-
ti. Artık buradaki işlere biraz ara verip, TEAM-2 ekibini yolcu etme gününe kadar, gemiden erzak
nakli ve yakıt ikmal gibi işlere odaklanmamız gerekiyordu. Bu işler için görev dağılımı yapmalıydık.

***

14 Nisan 2386

TEAM-2 ekibinin yola çıkmasına çok az bir zaman kala bütün işleri bitirdik ve artık maden
çıkarma ve yükleme işi de rutin bir sisteme oturmuştu. Geri kalan zamanda beraber vakit geçirece-

ğimiz zamanlara ayırdık. Bir veda partisi düzenlemiştik ve Şef Ronald bize veda etmeden önce birkaç söz söylemek istedi:

"UHEC adına çalışmaya başladığım günden beri mutluyum. 15 sene önce TEAM-2 liderliği-ne seçildiğimi öğrendiğimde biraz endişe duymuştum. Çünkü uzay maceraları benim çocukluğumda kalan bir hayaldi ve öyle kalması gerekiyordu. Ne kadarda bu durumu şirketimizin ilgililerine bildirsem de onlar bunu vazgeçilemez bir karar olduğunda ısrarcıydılar. En sonunda, uzay aracına bindiğim geceyi çok iyi hatırlıyorum sevgili dostlarım, o gece uzaya çıktığımız zaman işler değişti. Sanki benim ruhum uzaya aitti ve kendimi maceranın içine bıraktım. Lafı fazla uzatmadan şimdiki eğlencemizin tadını çıkartmanızı istiyorum. Evet, sevgili dostlarım sonrasında Satürn'e geldiğimizde burada zaman hiç geçmeyecek gibiydi. Ama şimdi görüyoruz ki ayrılık vakti geldi. Burada güzel ekibimle birlikte harika vakitler geçirdik. Bunları günceme aktardım. Umarım sizlerde birbirinizle iyi ve hoş zamanlar elde edersiniz ve ben buna inanıyorum. Herkese iyi eğlenceler dostlarım, şerefe!"

Bu sözlerden sonra güçlü bir alkış dalgası yayıldı. Sonrasında veda partimize devam ettik ve gecenin ilerleyen dakikalarında herkes çok yorulmuştu.

***

17 Nisan 2386

Saat öğleden önce 10 sularında yakıt ikmali tamamlanan gemimiz H50 aracına önce Derrick ve altı kişiden oluşan ekibi gittiler. Geminin iç ısı ve diğer ayarları tamamlandığı zaman bize bir sinyal göndereceklerdi. Yaklaşık yirmi dakika kadar sonra sinyal geldi ve TEAM-2 ekibi uzay aracına doğru ilerlemeye başladı. Rehberimizde onlarla beraber geri dönüyordu çünkü onun burada bizle olan işi bitmişti. Biz ise, kalan on üç maceracı, üssümüzün üst tarafında yer alan cam balkondan onları izliyorduk.

Yarım saat kadar sonra uzay aracı hareketlendi ve Satürn'ün göbeğinden uzaya doğru yola koyuldu. Kaybolana kadar arkasından izledik ve sonrasında işimizin başına döndük.

***

Rachel Cleanwood Arşivleri (3 Şubat – 17 Nisan 2386)
Arşiv No: 0094625508

Evrensel Hidrojen Enerjileri Şirketi (UHEC)
Kuzey Atlantik Okyanusu
Dominik Adaları
17°7'K 61°51'B

*NASA tarafından geliştirilen ve sadece katı hidrojenin uygun formunda kalabileceği özellikte olan uzay araçlarıdır. Yük ve kargo amaçlı kullanılırlar. Evrensel Hidrojen Enerjileri Şirketi (UHEC) için üretilmiş beyaz renkli ve üzerinde NASA ile UHEC amblemleri bulunan dört adet haricinde Uzay Kolonileri Enerji Birliği (SPACEC) için yapılmış ve tüm yüzeyi siyah renkte iki adet üretimi vardır. Bu araçların her biri 30 SL (kilogram, kg), yani gaz halde iken 350 CBM (metreküp, m3), Hidrojen kapasitesine sahiptir.

*22.yy başlarında Dr. Freyner Olr tarafından denenilen ve başarılı bir şekilde sonuçlanan uzun zamanlı uyku deneyi. İnhaler olarak verilen uyuşturucu ilaç ile insanı uyutan ve aynı zamanda damar yolundan besinlerle besleyen, zaman ayarlı bir makine. Bu makine istenilen zamana gelince bölmelerinde bulunan ve insan beynini yeniden canlandıran ilacı vücuda zerk ediyor ve insan tekrar uyanıyor. Böylelikle insan istenilen belirli bir süre uykuda kalmış oluyor.

(Nedim O'Runeer)
İsmail Nedim DOĞAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

SAYILI ZAMAN SEVDASI

Beş-on dakika dur, Leyla
 Söyleyeceklerim var,
 Gerçeği, konuşabilir miyim?
 Onu da bilmiyorum,
 Seni ben köyler kentleşmeden önce sevdim
 İnsanlar bu kadar bencil olmamışken,
 Hani toprak daha verimliyen,
 Sanayi devrimi olmamıştı ki seni severken,
 Tutulmuşum bir sana,
 Yıllardır sürüyor bu tutku...
 Beş-on dakika bekle, Leyla
 Beklemek zamanı durdurmak değildir
 Sadece beş ya da on dakika,
 Oysa ben kaç yıl bekledim, bir bilsen,
 Evinizin önündeki ağaç bile utanır oldu benden,
 Sen on sekizindeydin o ağaç dikildiğinde
 Ben seni on beşinde sevdim...
 Beş ya on dakika konuş, Leyla
 Konuş benimle,
 Sayılı dakikalara sığdıramam söyleyeceklerimi
 Ama belki bir kaç gün sevinçten uçabilirim...
 Saatini durdurup yanımda kal, Leyla
 Beş ya on dakika değil,
 Ay ya da yıl değil,
 Sonsuza dek benimle kal...
 Sizin mahalleli de beni sever, eminim,
 Kırtasiyeci Refik amca,
 Çiçekci Ayten abla,
 Camcı Hüseyin,
 Hepsi iyi insanlardır, bilirim,
 Kaç gün, kaç gece peşine düşer oldum
 Mahalleli de haliyle alıştı bana,
 Bir sen kaldın...

İsmail CƏFƏR

AZERBEYCAN DEVLET İKTİSAT ÜNİVERSİTESİ

Uluslararası İlişkiler Bölümü

4.Sınıf

GÖNLÜMDE YOLCULUK

Akşam oldu yine hayallerime güneş doğarken
Seyreyledim düşlediklerimi tren garı önüneyken
Salkım söğüt misali büktüm boynumu
Taze aşklara açtım yaprağımı kolumu...

Hasret kokuyor bu tahta odalar
Özlemi sürüklüyor demir raylar
Yürekler buruk gözler dolmuş
Ayrılık solmuş bir gül olmuş.

Düşlerimse gece görülse de gündüz
Hayallerim salkım söğüt ama pürüzsüz
Aşk var harcı çamur olan kalbimde
İnsanlığa büyük bir şükran var halimde...

Boş boş geliyor geçiyor ya kara trenler
Yürek büküyor aşktan gülümseyenler
"Ne yapmalı erenler, bunu yazan da böyle yazmış."
Aşığın yoldaşı söz ile sazmış.

Serkan BAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
2.Sınıf

ASANSÖRÜ TUTAR MISINIZ?

Dünden kalma yorgunluğum, geçmişten gelen hüznüm ve daimi uykusuzluğum yine üzerimde. Nasıl takım elbisenin olmazsa olmazı kravat ise benim olmazsa olmazım da bitkinliğimdir. Ben dünyaya gelmeden önce, bana sorarsalar; "dışarı çok güzel ama kaladabilirsin" deseler, öyle bir hakkım olsa, doğmama hakkımı kullanırdım.

Günlerdir pide fırınına atılmış biber gibi yanıyordum sıcaktan. İtfaiyeyi arayıp evimde yangın olduğunu söylesem, onlarda hortumlarla üzerime su sıkarsa anca vücut ısıyı dengeleyebilirim. Bulutlar mı imdadıma yetişti yoksa güneş insafa mı geldi pek bilmiyorum ama bugün hava biraz daha vicdanlı. Pideler özel sipariş ve pideleri yakarsa işinden olacağını bilen bir ustanın eli değmiş gibi fırına.

"Otuz yaşına geldikten sonra dünyayı, zamanı durdurmaya çalışır insanlar." derdi babam. Henüz otuzuma gelmediğimden olacak ki; dünyayı veya zamanı durdurmaya yerine kendimi durdurmaya seçiyorum. Şu bankta kaç saat oturduğumun farkında değilim. Simitçiler, oyun oynayan çocuklar, ele ele gezinen sevgililer, telefonda küfürleşen gergin insanlar, çiçek satan teyzeler, mendil satan çocuklar, kapkaççılar, yankesiciler... Bugün burada kaç tane yüz gördüğümü hatırlamıyorum, onlar da beni hatırlamıyor. Hatta sayarken -banktaki çocuk- demeyecekler bile. Hatırlasalar mutlu olur muyum ki? "Nasılın?" deseler pompalı tüfikle kafalarına sıkıyım herhalde? "Hava da bugün çok güzel" deseler kollarını arkadan banka bağlayıp işkence yapmaya başlamam herhalde? Yapsam fena olmaz aslında.

Hastalıklı düşüncelere sahip miyim? Evet. İnsanlar yeteri kadar bencil mi? Evet. Paranoyak mıyım? Evet. İnsanlar göstermek istedikleri yüzü mü gösteriyorlar? Evet. Paranoyak olmakta haklı mıyım? Evet. İnsanlar benden uzak durmakta haklı mı? Evet.

Sümerlerin ilk yazılı eserinde şöyle yazıyordu: "Lütfen rahatsız etmeyin, henüz ölmedim." Düşünce denizinin içinde boğulmaktansa uykusuzluğumu biraz gidersem iyidir aslında. Bu banka uzansam saatlerce uyuyabilirim galiba. Kimse de rahatsız etmeyeceğine göre "Lütfen rahatsız etmeyiniz, ölmüşsem de sıkıntı yok."

Ayakkabılarımı çıkarıp başımın altına koysam çok mu arabesk kaçır acaba? Kimse umursamaz aslında, ben de umursamam zaten. İnsanlarla aramda Çin Seddi olduğu söylenemez ama aradaki Berlin Duvarı'nı da inkâr edemem. Bir gün Berlin Duvarı gibi bizim aramızdaki duvar da kalkacak mı peki? Evrime inanmıyorum.

Her güzel anın bir sonu, her yapılmış planın da bir bozanı vardır. Üzerinde oturduğum, birazdan yatmak üzere olduğum bu bankın özelleştirilmesini istemekte geç kalmıştım galiba. Kim bu kadın? Neden yanıma oturdu? Beni öldürmek mi istiyor? Saçları neden bu kadar güzel? "Yatacağım" desem kalkar mı? Bu parfüm kokusu ondan mı geliyor? Neden bu kadar uzaklara dalıp gitti? İnsanların gözleri parlar mı? O'na baktığımı fark etti galiba, çantasını kafama geçirmeden önce kafamı çevirdim de ucuz atlattım.

Elindeki balon patlayınca 5 saniye hayret edip, 5 saniye sonra ağlayan çocuk gibi hissediyordum. Ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. İnsanlar genelde benim yanıma oturmazlar. Galiba korkmaya başladım. Parkinson hastası bir keskin nişancının hedefine girmiş gibi hissediyordum. Beni vurmak istese vuramayacağı kesin ama ya vurmak istediği ben değilsem?

"Beni tanımadın mı?" dedi.

Gözlerini üzerime dikmişti. Masanın üzerinde duran vazoyu top oynarken kıran çocuk gibiydim. Halılar yerine yere döşenmiş taşlara bakıyordum.

"Cevap vermeyecek misin?" dedi.

Masanın üzerinde duran vazoyu top oynarken kıran çocuğun annesi gibiydi. Sadece terliği çıkartıp bana doğrultmamıştı. Henüz.

"Yooo. Hayır, tanıyamadım" dedim.

"Yüzüme bakmazsan tanıyamazsın." dedi. Sesi titriyordu. Ben de titriyordum. "Hayatını çaldığın kadını tanıyamayacak mısın?" dedi.

Birinin hayatını mı çalmıştım? Değil birinden bir şeyler çalmak, ben anneannemin zilini bile çalamam. Ağaca dalan arkadaşlarını izleyen çocuk gibiydim. Ağacın sahibi gelince herkes bir yerlere kaçmış ve bütün fırçayı yiyecek olan bendim.

“Ben bir şey çalmadım. Büyük ihtimal karıştırıyorsunuz.” dedim.

Alaycı bir tavırla gözlerini süzdü. Yoksa karıştırmıyor muydu? İki şık arasında kalan öğrenci gibiydim. Kendime göre bir şeyler biliyordum ama henüz hazır değildim.

“Şuradaki kavak ağacını görüyor musun?” dedi. Sağ elinin işaret parmağıyla sol tarafındaki kavak ağacını gösterdi. Kafamı o yöne çevirdim.

“Evet” dedim.

O an belime dayadığı silahın namlusunun soğukluğunu hissettim. Gözlerimi yavaşça aşağı doğru indirip silaha baktım. Kaburgalarımın tam altında vücuduma bastırılmış ve asla titremeyen bir elde duruyordu. Savaşta, tüfeği ilk defa düşmanın elinde gören asker gibiydim. Şaşkındım ve birazdan ölecektim.

“Şimdi hatırladın mı?” dedi. Çok ciddiye. Dişlerini sıkıyordu. Dudakları çok güzeldi. Öpmeye kalkışsam tetiğe basar mıydı?

“İstersen hatırlamana yardımcı olayım.” dedi. Kafamı aşağı yukarı salladım.

“Bundan tam bir ay öncesine kadar her şey çok güzeldi. İyi bir işim, yakışıklı bir eşim ve içinde huzurla yaşadığım bir evim vardı. İşimde oldukça iyiydim. Patronlarım ve arkadaşlarım beni çok severlerdi. İnanır mısın pazartesileri işe giderken mutluydum. Türkiye'nin en iyi mimarlarından biri olarak bile gösteriliyordum. İnan sana kendimi övmüyorum. Haydi Gel Sen de Al AVM'sinin mimarı benim. Şaka gibi değil mi? Neredeyse her gün önünden geçtiğin, çoğu zaman içinde saatler ve paralar harcadığın AVM'nin mimarı sana şuan silah doğrultuyor. Son Arzunuz Hastanesi var biliyorsun değil mi? Açılışına tam 8 bakan gelmişti. İşte O hastanenin de mimarı benim. Çok garip değil mi? Dedeniz kalp krizi geçirdiğinde getirdiğiniz ve dedenizin vefat ettiği hastanenin mimarı birazdan tek kurşunla işini bitirecek. Neyse 3 aydır üzerinde çalıştığım ve yeni büyük projem olan Yankesiciler Holding'in Bodrum'da yapacağı otelin sunumu vardı tam 1 ay önce. Sabaha kadar uyumadım, son düzenlemeleri yaptım sunumumda. Aceleyle evden çıktım. O gün yanımdaki daireye sen taşınıyordun. Asansöre yöneldim fakat asansörle eşyalarını taşıdığı için asansörü kullanamayıp tam 11 katı yürüyerek inmek zorunda kaldım. Arabama bindim ve yola çıktım ama biraz gidip anayola çıktıktan sonra bir tır ve bir otobüs çarpışarak devrildi. Yol tamamı ile kapandı. Tam 2 saat trafiğin açılmasını bekledim. Ama Yankesiciler Holding beklemedi. O gün şirkete gittiğimde işime son verilmişti. O günden sonra işsiz kaldım. Olurdu. İşsiz kalıp biraz da kafamı dinleyebilirdim. Hem senin bir suçun yoktu. Ben biraz daha erken kalksam ya da tır ve otobüs çarpışmasa halen çalışıyor olabilirdim. Ama olsun. Bir süre evime ve Bora'ya vakit ayırabilecektim. Hem sabahları da erken kalkmama gerek yoktu. Bahadır Cüneyt Yalçın'ın “Mütevazı Bir İntikam” kitabını okuyacaktım. Uzun zamandır izlemediğim kadar film izleyecektim.

İlk on günüm böyle geçti. Mütevazı Bir İntikam'ı bir çırpıda okudum. Ağzımda kalan kuşlokumu tadının ise tarifi yoktu. Martin Scorsese'nin bütün filmlerini tekrar izledim. En güzel filminin Casino olduğu konusundaki fikrim yine değişmedi. Artık iş bulma vaktim gelmişti. Belli başlı firmalara iş başvurusu yapıp mülakatlara girdim. Çizdiğim projelerden hiçbirinin bir isim kadar değeri yoktu referans olarak. Yine bir gün iş başvurusundan beni arayacaklarını bekleyerek eve döndüm. Apartman kapısından içeri girdikten sonra seni asansöre binerken gördüm. Arkanızdan asansörü tutmanız için bağırsam da sen beni duymamazlıktan gelip asansörün kapısını kapattın. Sana olan sinirimle ve kötü geçen iş görüşmesinin stresi ile 11 katı yürüyerek çıkmaya karar verdim. 7. kata geldiğimde Bora'nın işten arkadaşı Duygu ile karşılaştım. Şaşkın bir şekilde birbirimize baktık. Hiçbir şeyin açıklaması yoktu. Ama olmak zorundaydı. Olmalıydı. Duygu gözlerimin içine bakarak koşu koşu merdivenlerden indi. Ben de koşu koşu merdivenlerden çıktım. Eve girdim. Evet, Bora beni aldatmıştı. Artık O'nu görmek istemiyordum. Eşyalarını toplayıp evden ayrıldı. Ertesi gün boşanma davası açtım. Yakın zamanda boşanıyoruz. Artık bekâr bir kadınıym yani. Tabii ki Bora'nın beni aldatması senin suçun değildi. Asansörü tutsan merdivenlerden çıkmak zorunda kalmayacaktım. Böylece Duygu'yla da karşılaşmayacaktık. Bora'nın beni aldatıldığını bilmeden evliliğimi sürdürüyor olacaktım. Sence de iyi değil miydi?”

Salıncakta sallanırken önünden geçen çocuğa çarpmış gibiydim. Ne önüme gelen çocukta ne de beni sallayanda kimse suç aramıyordu. Gerçekten böyle biri miydim? Kararan bir hayatın tek sorumlusu ben miydim? Asansör kapısına kolu sıkışmış kadın gibiydim. Paniklemeden ve kapının açılmasını beklemekten başka çarem yoktu. Yan komşumun hayatını mahvetmişim. Henüz taşınalı 1 ay olmuştu ve kendisini bir iki kere gördüğüm için ancak şimdi tanıyabilmişim kendisini.

"Dün sabah asansörü sizin için beklettim ama." dedim.

"Bir şeyleri doğru yaptığını düşünmek, bunların doğru olduğu anlamına gelmez tabii." dedi.

Üç yanlış bir doğruyu mu götürüyordu acaba? Ama henüz üçüncü yanlış yapmamışım. Yoksa babamın dediği gibi miydi?

"Sadece sınavlarda üç yanlış bir doğruyu götürür evlat. Gerçek hayatta bir yanlışın bütün doğruları götürceği anlar yaşayacaksın." demişti henüz liseye hazırlanırken. Zaten lisede de hiç göremedim kendisini.

"Dün asansörü bekletmeseydin belki de şu an evsiz değildim. O asansörü bir kere daha kullanmama izin vermesen belki de eve tekrar girip ocağı kontrol ederdim. Belki de ütüyü. Ama sen asansörü tutunca kapıyı hızlıca kapatıp asansöre bindim. Sonra da zaten evim alev almış. Çıkan yangını zaten biliyorsun. Yoksa uykusuz kalıp bu bankta uyuma planları yapmanın nedeni bu değil mi?"

Dün dairesinde yangın çıkmış alevlerden benim dairem de nasibini almıştı. Evsizdim ve kalacak yerimde yoktu. Bütün geceyi dışarda geçirdim. Yastık savaşı yaparken bir tek kendi yastığı parçalanmış çocuk gibiydim. Kafamı koyacak yerim yoktu.

Şimdi üç yanlış yapma hakkım dolmuştu. Böyle bir hakkı bana kim vermişti peki? Eğer şuan tetiğe basmazsa asansörlerden uzak duracağıma söz veriyorum. Ayrıca yine tetiğe basmaktan vazgeçerse asansöre binmenin altın kuralları diye bir kitap yazacağım.

Ağlıyordu. Yeşil gözlerinden süzülen yaşlar boynuna akıyordu. Güzel dudakları titriyordu. Güzel ve yaşlı gözleriyle gözlerime baktı.

"Şimdi ödeme zamanı." dedi.

"Şimdi intikam vakti daha karizmatik oluyor bence." dedim.

BUMMMM!!!

(muz bıçakla soyan adam)
Sami KARAKAŞ
İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
İnşaat Mühendisliği

MUTLULUK

"Mutluluk" sözcüğünün şans, baht, talih ve hatta kader gibi sözcüklerle ya birebir aynı olması, ya da etimolojisinde bu izleri barındırması beni bu yazıyı yazmama teşvik etti.

Hint Avrupa Dilleri'nde bu pek bir nettir: misal Almanca'da glück bugün hem mutluluk, hem de şans anlamındadır. Keza, İtalyan, İspanyol ve Portekizliler'in mutluluk yerine kullandığı kelimeler (sırasıyla felicitia, felicidad, felicidade olacak) hep Latince "felix" gibi köklerden uzanırlar bizlere ki talih, baht anlamları da aynı kökün içindedir. Fransızca mutluluk demek olan 'bonheur'ü ise modern dile rahatlıkla "iyi talih" şeklinde çevirebiliriz. İngilizce'ye gelince, happiness kelimesinin Middle English'teki "hap" kelimesinden evrildiğini anlatır bize sözlükler ve perhaps, haphazard, to happen gibi kelimelerde de kendini belli ettiği üzere, "hap" başa gelen şey, şans anlamındadır. Son olarak sevgili Türkçe'ye dönersek görürüz ki, "mutluluk" kelimesi sonradan üretilmiş köksüz, acayip bir kelime olduğu için, şansla, talihle, kader kismetle bir alakası yoktur, fakat en azından (farsça asıllı) bah-tiyar kelimesi açık açık baht'tan türememiş midir?

Bu saydığım ve bir de aşına olmadığım daha kimbilir kaç dildeki mutluluk-talih bağlantısı mutluluğun insan arzu ve iradesinin çok dışında, ancak 'fortuna'nın döngülerinde, bahtın rüzgârlarında, kaderin cilvelerinde bir yerlerde denk gelinebilecek bir mefhum olarak algılandığı çağların ürünü olsa gerektir. Mutluluğun, ilahi lütuflarla değil de bireysel tasarrufla ulaşılabilecek ve hatta ulaştırılması gereken bir hak olduğu fikrinin yaygınlaşacağı aydınlanma çağına daha vardır.

Mutluluğun bana göre tanımını yazacak olursam:

Yıllarca, güzel bir hayatın yaklaştığını düşündüm. Her şeyiyle güzel bir hayattan bahsediyordum. Hatta daha da ileri gidip, dört dörtlük bir hayatım olacağını düşündüm hep.

Her engeli, "heh işte, bu da bitsin, daha da yaklaşacağım" motivesiyle aşmaya çalıştım. Tamamlanması gereken bir iş, ödenecek borç, kısa vadede atlatılacak sorunlar... Bunlar bitince, hemen güzel bir hayata başlayacaktım. Gel, gör ki, engelleri aştıkça, yenileri geliyor, hayalini kurduğum, daha doğrusu geleceğinden emin olduğum "kusursuz hayat"tan haber alamıyordum.

Boşuna beklemişim. Hayatın zaten bu engellerden oluştuğunu, mutluluğun da, bu engelleri aşmak olduğunu anladım. Yani bu engebeli yol, mutluluğun ta kendisiymiş. Bu yolun her anını özel insanlarla paylaşmak, her anın tadını çıkarmak kadar mutlu edici bir şey yok. Malum, zaman kimseyi beklemez. Ona ayak uydurmalı, ardında kalmamalı.

Demem o ki, artık mutlu olmak için; okul kazanmayı, okulun bitmesini, 15 kilo vermeyi, 8 kilo almayı, iş bulmayı, evlenmeyi, çocuk yapmayı, çocukların büyüüp iş sahibi olmalarını, emekli olmayı, boşanmayı, cuma akşamını, pazar kahvaltısını, son model arabayı, evi, sevdiğiniz mevsimi, güneşin yakmasını, yolların kardan kapanmasını, en sevdiğiniz şarkıyı radyoda duymayı, tuttuğunuz takımın kazanmasını beklemeyin...

"Mutluluk, hedefiniz değil yolunuz olsun "

Atahan BUMİN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı

1993

Aylardan eylül, mevsimlerden sonbahar, günlerden 8 Eylül sabahıydı. Saat 5:45ti. Sonbahardı küçük kızın gözlerini açtığı zaman. Soğuk karlı bir sabah ki her nefes alışverişinde ciğerlerindeki acıyı hissedebiliyordun. Minik elleri ve el kadar başı vardı. Rus hâkimiyetinden yeni çıkmış Moldova'nın bakımsız hastanelerinden birinde doğmuştu. Babası ve annesi ona Fransa'da bir mahallede yangında evi kül olmuş annesini babasını kaybetmiş küçük bir kız olan Renata'nın ismini, ismini verdiği kızın kaderiyle aynı olacağını bilmeden vereceklerdi. Doğduğundan 7 ay sonra onun kanatları altında korunamayacak, okula ilk gittiği zaman elinden tutamayacak, baba sevgisini bilemeyecek, dertleşemeyecek, ilerde başarılarını göremeyecek, mezuniyetine gelemeyecek olan babasını baybetmişti. Ne acı ne kara bir gün. O acı gün geldiğinde annesinin kucığında siyah başörtüsünün altında parıldayan gözleriyle bir sağ bir sola dönecekti, ne olduğunu bilmemden büyüyecekti. İçinde baba hissine dair hiçbir şey olmayacaktı. Hiçbir zaman bir insan olmayan bir şeyi hissedemez. Kocaman anlayamadığın bir boşluktur o. O günden sonra annesinin kanatları altında büyüyecek, annesi hem anne hem baba olacaktı. Anne gibi şefkatli ama bazende bir baba gibi sert olacaktı. Bazen evine ekmeğin dörtte birini alabilmek için günlerce çalışacaktı bazende aç yatacaktı ama sonunda başara-caktı. Birinin başına gelebilecek en kötü şeyle karşılaşmak dünyanın en büyük acısını yaşatır sizlere ama her yere düştüğünüzde de 'kalk' ve 'devam et' dedirtecektir hayat. O yüzden siz siz olun dargın-sanız gidin barışın, sevdiğinizi söyleyin çünkü belki az sonra hayat onları sizden alacak.

Sana hiç sarılamadım ama seni hissediyorum.

Hiç konuşmadım ama seni duyuyorum.

Seni hiç tanımadım ama seni seviyorum.

V. Ciobanu 1994

Renata CIOBANU
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

AU SEUIL DE L'UNIVERSITÉ
NOUVEL AN, NOUVEAUX ESPOIRS

C'était il y a maintenant plus de sept ans. Nous avons déménagé à Konya de mon village originaire où nous avons vécu durant douze années. Le moment d'aller au lycée pour ma fille était arrivé. Malheureusement, celui du village avait fermé ses portes en raison d'insuffisance d'élèves. C'était le même cas dans plusieurs autres villages du fait de l'exode rural. Le manque de travail avait émietté les villages anatoliens. Les hommes allaient travailler dans les grandes villes, leur femme et leurs enfants les rejoignaient plus tard. Désormais, ces villages ne sont plus que des hameaux, des îlots de maisons où ne vivent plus que les vieillards, résolus à passer leurs derniers jours dans leur paradis natal ou délaissés par leurs enfants, et des fonctionnaires qu'on peut compter sur les doigts dont l'imam et quelques instituteurs. Dans la réalité, il y avait encore quelques jeunes, mais ces derniers allaient étudier dans les lycées de sciences, d'enseignement de la région, voire dans les régions avoisinantes. Ainsi, elle avait dû partir à Burdur dans un lycée d'enseignement approprié en vue de former des instituteurs. Dans ces lycées, on ne pouvait y aller seulement en passant des examens. Ma fille, il fallait à tout prix qu'elle aille étudier. Moi, je n'avais pas pu le faire pour de maintes raisons auxquelles je ne veux pas penser, ni en discuter. Je trouve inutile de mettre à jour ces discussions, ni d'énumérer les remords, les regrets, les rancœurs. Ce genre de propos me conduit à vivre dans le passé. A quoi cela peut-il bien servir? Je préfère me préoccuper de l'instant présent, "carpe diem", le vivre pleinement.

Il était temps et même déjà tard de s'installer dans une grande ville. Mon fils aîné n'avait plus qu'un an pour commencer le lycée. Le cadet avait alors trois ans. Vivre pendant dix ans dans un petit village peut paraître tranquille, même aisé. Si celui-ci est le village natal de vos parents, je peux vous assurer que ce n'est pas du tout évident. A la longue, cet endroit merveilleux en pleine nature commence à vous étouffer. Faire un changement d'environnement fait du bien à tous. Au fait, c'est plutôt certaines personnes, leurs attitudes qui vous importunent. Cela peut s'avérer comme un évènement défavorable pour nous. Certes, il arrive parfois que les circonstances à apparence néfaste se substituent en votre faveur. Ça a été le cas chez moi. Du moins, c'est mon souhait, mon espoir. Comment?

Où que je sois, autrefois et toujours maintenant, je ne peux passer mes journées à rester à la maison comme toutes les femmes ordinaires à cuisiner, à m'occuper des enfants, à faire le ménage, etc. Tout cela m'est trop banal. Je ne veux surtout pas prétendre que ce sont des tâches inutiles, sans importance, négligeables, ni charger mes congénères de quoi que ce soit, mais j'avoue que moi, je ne peux pas m'y noyer. Les multiples cours que j'ai suivis jusqu'alors ne m'avaient pas comblée. Parlant bien le français qui est ma langue natale tout autant que le turc, j'ai décidé alors de travailler sans trop savoir dans quel secteur. Mais en vain. Je ne connaissais pas les circonstances, ni les difficultés qui m'attendaient. A chaque reprise, on me demandait un diplôme, une étiquette. Les emplois qu'on m'offrait n'étaient pas commodes, bien payés, convenables pour moi. C'est pourquoi j'avais même envisagé de faire du baby-sitting; ma voisine enceinte m'avait demandé de garder son futur bébé lorsqu'elle aura repris son travail. Pourquoi pas? Après tout, j'avais élevé mes trois enfants, Je me serai débrouillée. On habitait le même immeuble. Les horaires n'étaient pas excessifs. Tout semblait accommodant. Mon fils, lui, je l'avais mis en crèche. Quel paradoxe! N'est-ce pas?

Plus tard, ma fille nous a rejoints. On avait plus besoin de vivre séparément que nous vivions dans une grande ville. Cependant, elle se préparait pour les épreuves universitaires. Elle résolvait chaque jour des tests pendant des heures, parfois jusqu'au matin. C'est fou, les heures qu'elle travaillait! Elle ambitionnait d'étudier le droit dans une université renommée pour devenir diplomate. Un jour, elle s'est écriée : "Maman, pourquoi, toi aussi, tu ne t'inscris pas aux examens ?". Je n'avais aucune idée ou plutôt pas confiance en moi. Tant d'années s'étaient écoulées depuis mon bac. J'avais presque tout oublié. De plus, comment pouvais-je réussir alors que ma fille abattait de la besogne ? Elle m'a expliqué que je pouvais y parvenir grâce au français, que je n'avais pas besoin de passer les examens dans toutes les branches. Comment était-ce possible? J'avais peur de vivre une déception, d'être démoralisée. Malgré toutes ces interrogations qui défilaient en moi, l'idée envahissait tout doucement mon esprit jusqu'à l'obséder à tout moment. J'étais emplie d'émotions, d'angoisses, d'ambitions. C'était le dédale complet! Ainsi, j'ai attendu le retour de mon époux pour lui parler de ce "mythe". Il a aussitôt soutenu cette idée, qu'il avait d'ailleurs lancée auparavant sans y prêter vraiment de l'importance. Peu à peu l'idée se forgeait. Nous avons fait les démarches nécessaires pour les examens. Ma fille, elle, continuait à travailler tandis que moi, je ne me rendais pas compte vraiment de la situation. Je me suis contentée de faire quelques exercices. Je ne croyais pas réellement à mon succès en raison du temps passé, cela faisait 19 ans que j'ai quitté le lycée. Je n'avais pas ouvert un livre depuis. Bien-sûr, la nouvelle s'est propagée dans notre entourage amical et familial. Certains se sont moqués, trouvaient une insignifiance à ma démarche à mon âge, tandis que d'autres m'ont félicitée pour mon courage et m'ont incité. Il y en avait aussi qui ne s'attendaient pas à une performance suffisante pour l'université. Leurs soutiens, comme leurs railleries, les espérances, les encouragements, comme les découragements m'ont incitée, enflammée, aiguisée encore plus ardemment que je ne pensais à me surpasser.

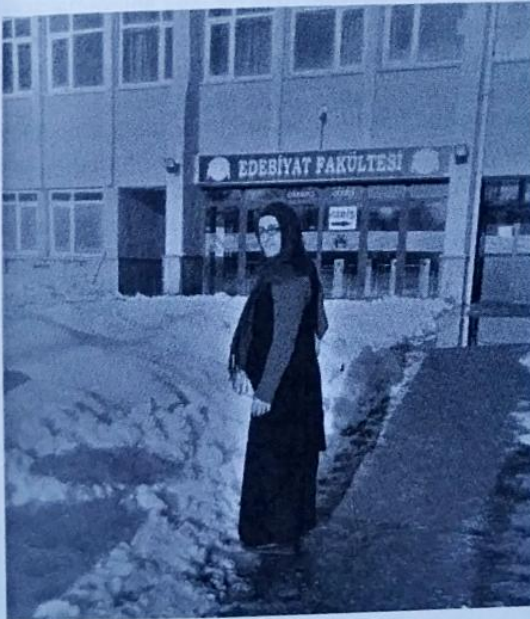
Les jours des épreuves étaient arrivés. J'avais des invités la veille, quatre anciennes élèves à mon mari, amies de ma fille. Nous étions à six à devoir passer l'examen. Après les années de lycée vécues séparément, c'était la fête pour les filles, moins pour moi. Je n'avais même pas le temps de penser à l'examen, étant la maîtresse de la maison, ni d'éprouver une certaine émotion. J'y suis allée toute fatiguée le lendemain. Cela a été, sans le vouloir, un avantage pour moi...

Pendant que je passais mes vacances dans mon village avec ma famille et à jardiner, les résultats ont été annoncés. Tous étaient curieux de ceux de ma fille. Les miens ne leur importaient point, on dirait... Finalement, elle a opté pour le droit à l'Université d'Ankara. Elle aurait préféré l'Université de Galatasaray. Elle n'était pas du tout satisfaite. Je l'admirais pour sa détermination, son acharnement. Et moi, j'avais le choix entre professeur d'anglais et la langue et la littérature française pour étudier à Konya, où nous habitons. J'ai fini par choisir la seconde alternative. J'avais peur, une nouvelle fois, de ne pas m'en sortir en anglais. Peu importe! Mon choix était fait. Je voulais étudier à tout prix, même si mes études ne seraient pas prolifiques. Tout était possible. Je m'attendais au pire. Qui sait? Peut-être que je serais un exemple que d'autres femmes dans mon cas voudraient suivre? L'essentiel, c'était que je fasse de mon mieux pour réussir. Le reste est sans importance. Quand, on est dans un petit village, les nouvelles se répandent à toute allure. Etonnements, enthousiasmes, moqueries... des gens se succédaient alors que moi, je ne me préoccupais plus de cela, pourvu que mes proches, mon mari me soutiennent. Encore un tabou détruit! Heureusement que ça a été le cas hier et ça l'est encore aujourd'hui. Sinon comment voulez-vous que j'étudie étant mariée, avec trois enfants.

Il ne restait que deux jours pour l'inscription à l'Université Selçuk. Mon mari m'a accompagnée pour faire la paperasse. L'agent de bureau nous a demandé les informations nécessaires pour le dossier, où était l'étudiant pour la signature. Mon mari et moi, on s'est regardés. Je lui ai dit que c'est moi. Il m'a regardé d'un air bizarre, étonné, presque humiliant. Nom d'une pipe! Je crois que je vais en vivre ici, me dis-je.

Je n'avais aucune opinion de ce qui m'attendait, de l'attitude des jeunes de la classe dont j'ai l'âge de leur mère, de ceux des professeurs. Pourquoi se poser tant de questions? Quand j'irai à la faculté, je verrai n'est-ce pas? Veuillez me pardonner! C'est la première fois que je vais étudier en Turquie, en plus, après tant d'années. Enthousiasmée, je suis allée pour la première fois dans le département pour m'informer sur l'emploi du temps des cours. Mlle Seçil Yücedağ, l'assistante, m'a accueillie avec sourire. Il y avait en face d'elle deux hommes. L'un était assis à gauche devant une bibliothèque remplie d'œuvres littéraires françaises et de dictionnaires avait la soixantaine peut-être, l'autre, plus jeune, à droite à côté de la porte grande ouverte. Je me suis présentée, les deux personnes, eux aussi: c'était mes professeurs, M. Orhan Diriöz et M. Ahmet Gögercin. Après une petite conversation sur mon passé, j'ai quitté les lieux avec plus d'assurance, d'espoir, d'apaisement. Il ne restait plus qu'à affronter les étudiants de la classe. C'était le plus dur pour moi. Je craignais leurs rigolades, plaisanteries, railleries. En entrant dans la classe, les élèves étaient fort surpris de me voir, mais tout de suite la présence d'une autre dame, un peu plus âgée que moi, appelée Bahriye Filiz m'a réconfortée énormément. Finalement, mes craintes et mes angoisses étaient inopportunes. Je me sentais beaucoup mieux et prête à avancer vers mon futur. Pour se rendre compte de certaines choses, écouter les conseils d'autrui est moins profitable que de vivre, d'éprouver les réalités...

Je rédige ce texte dans les derniers jours du mois de décembre de l'an 2016. Je poursuis toujours mes études. Je suis en quatrième année. Je ne crois presque pas à tout ce qui s'est passé. Mais, le temps passe vite et je me retrouve à la veille d'un nouvel an, de nouvelles craintes, de nouveaux espoirs, d'une nouvelle vie, d'un nouvel avenir. Qui sait? Pour aboutir à la réalité, il faut patienter sans désespoirs. Que les années à vivre apportent la santé, le bonheur et la paix à tous.

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

AKILDA AŞKIN HÜKMÜ

En normal insanlar bile üç parçadan oluşur. Deli, aptal ve âşık.

Ana rahminde nefes almaya başladığı andan itibaren gelişmeye başlar bu parçalar. Kişi büyüdükçe, parçalar da onunla beraber büyür ama hepsi aynı oranla değil. Kişi hangi yöne giderse oraya en yakın parça gelişir. Bir Kızıldereli atasözünde de dediği gibi " İnsan iki ruhludur; içinde bir iyi köpek bir de kötü köpek kavga eder. Hangisini daha çok beslersen o kazanır."

Delilik ve aptallık bu atasözüne daha çok uyar. Kişide görünür hale gelmesi için beslenmesi gerekir. Örneğin delilik için, çocukken yaşanmış bir yada daha fazla travma, ileriki yaşlarda ortaya çıkmasına olanak sağlar. Delilik konusunda olasılık çoktur. Çok fazla bilgi edinme de bildiğiniz üzere deliliğe bir kapı açabilir, Einstein ya da Tesla gibi. Aptallığa gelince, delilikte olanların tam tersi diyebiliriz kısaca. Çocukken ot gibi yaşama, bilgi edinip bir şeyler öğrenmeyi reddetme gibi. Bu iki konu insanın biraz daha elinle olan, yani besleyip beslememeye kendi karar verebileceği konular olabilir. Ama diğer konu, aşk, adeta bu ikisinin bir karışımıdır. En aptal insanı delilik seviyesinde zeki, çok zeki bir insanı ise kendi bile inanamayacağı şekilde aptal birisine dönüştürebilir. Artık, vücuda salgılattığı hormonlardan mıdır bilinmez ama âşık olan kişilerde en sık görünen olay, beynini yerinden çıkartıp odadaki sehpanın üzerine bırakıp, başka organlarıyla karar vermesidir. Aşkı da şu ana kadar anlamaz kılan bu değil midir? Aşkı anlayacağımız organımızın yerinde olmamasından olabilir mi? Neden olmasın! Yoksa deli de olsa, aptal da, bir insanın bu kadar ardı ardına mantıksız kararlar almasının başka bir açıklaması olamaz.

Aptal ve deli olmak kolaydır bence. Yani insan karar alacak bir yaşa geldiği an, aptal ya da deli olmak isterse olabilir. Aptal olmak için, öncelikle düşünmeyi bırakır. Kendisi dâhil hiç bir şeyi düşünmez. Küresel ısınma ne oranda, bireysel silahlanma hangi orana geldi; bankalar nasıl yeni Kont Dracula oldu, oy verdiğimiz siyasetçiler para demetleriyle purolarını tutuştururken, onlara oy veren insanlar aysonu hesabından çıkmak için nasıl bir wall street muhasebecilerine dönüştü?.. Bunları ve daha saymadığım birçok şeyi düşünmemek aptallık için gerekli adımları atmamak için yeterlidir.

Delilik ise yukarıda saydığım aptallık adımlarının tam tersidir. Çok fazla düşünürsünüz iş o kadar ilerler ki, bir bakmışsınız başkalarının yerine düşünüyorsunuz (onlar düşünmeyi bırakıp aptallık safına katılan arkadaşlardır, onlar düşünmediği için bu görevi o geleceğin zavallı delileri üstlenir.) O delilerdir ki, düşünme konusunda sınırları zorlarlar. En sık yaptıkları hata ise, asla anlayamayacakları şeyleri düşünmek konusunu takıntı haline getirmeleridir. Örneğin, zenginler de burunlarını karıştırıp gaz çıkarır mı, uzaylılar var mı, dünyayı İllimünati denen gizli bir örgüt mü yönetiyor? Amerika Devletin başkanı Reptilian denen bir sürüngen ırkından mı seçiliyor? Vs. eğer bu soruları sormaya ve düşünmeye başladıysanız, alüminyum folyodan yapılmış huninizi alıp, deliler kulübüne katılabilirsiniz. Yok, eğer halen, dünya nereye gidiyor, artan nüfus artışı ve suç oranları ile nasıl başa çıkacağız, tüketici bir toplum olmaktan dünyayı ve üstünde yaşayanları öldürmekten nasıl vazgeçeceğiz, algımızla adeta bir kukla gibi oynayan kapitalist düzenle nasıl başa çıkacağız gibi sorular sormakta ve düşünmekte iseniz, henüz, yukarıda söylediğim delilik kulübe girecek asilliği kazanmamış bulunuyorsunuz. Biraz daha düşünün, sonra biraz daha ve biraz daha, delirene kadar düşünün. Hatta delirdikten sonra da düşünün bırakmayın. Hiçbir şey düzelmeyecek, hiçbir şey iyileşmeyecek, bir peri elindeki değneği hareket ettirip dokunarak olan her şeyi tersine çevirmeyecek. İnsanlar halen anlamadığı şeylerden korkup uzak duracak, anlamadığı, aynı düşünceye sahip olmayan insanları ötekileştirecek. Hatta onları öldürecek. İnsan kılığına giren canavarlar(yok yok amerika'yı yöneten Reptilian lar değil onlar medeni) sokaktaki hayvanlara işkence edip öldürecek. Evet dediğim gibi siz düşünün. Belki bunları değiştirecek bir şeyler de bulursunuz...

Nebi TEMEL
Muhasebeci
KONYA

EN ASIL DUYGULARIN PORTAKALLARI

Annemle akşamüstü yürüyüş yaptıktan sonra bir şeyler almak için markete girdik. Annem meyve almak için mandalinaların yanına gittiğinde ben, hem mandalınayı çok sevmeyişim hem de portakaldan pahalı olması sebebiyle "Portakal alalım anne", dedim. Maksadım bir yandan anneme şirinlik kılıfı altında duygu sömürüsü yapıp, "Çocuk işsiz ama bak evi düşünüyor." dedirtmekti. Bir yandan da akşam bilgisayarın başına oturduğum sırada en sevdiğim meyvelerden biri olan portakalı lümpürdetmekti. -Portakalı, mandalınadan daha çok severim ama en sevdiğim meyve Trabzon hurmasıdır, o ayrı konu.- Annemle portakalların tarafına gittiğimizde tezgâhtaki portakalların, o arzulanmış meyvelerin -tövbe bismillah- çarpık çurpuk, ezik büzük olduklarını gördüm. Tam üzülerken portakal alma karanımdan vazgeçecekken tam karşı reyondaki tezgâhta duran diğer pahalı Washington portakalları görüntüsüyle beni benden aldı. Bu Washingtonlar o beğenmediğim mandalinalarla aynı fiyatta yani pahalıydı ve pahasının hakkını görüntüsüyle beraber layıkıyla verebiliyordu. Hayatımda gördüğüm en asil portakallardı bunlar. Beş para etmez Fındıklı Mahallesi'ndeki Çağrı Market'e hiç yakışmıyor gibiydiler. Sanki bir Migros, bir Carrefour müşterisinin ağzına layık, çağdaş yaşamı destekleme derneğine üye ve aylık alışverişlerini hiç aksatmadan Migros'ta yapmayı tercih eden laik ablaların yiyeceği türdendiler işte. Diriliğiyle beni benden alan portakallardı bunlar. Daha fazla çirkinleşmeden sadede gelirsem; anneme pahalı portakalları gösterip "Bunlardan alalım daha olmuş bunlar" diyerek onları poşete doldurdum ve annemle birkaç bir şey daha alıp asalet sahibi Washington portakallarımızla birlikte evimizin yolunu tuttuk.

Bir anekdot daha:

İşten -nasıl olduysa- erken bir saatte çıkmış eve gidiyordum. Hava daha kararmamıştı. Ağzım bütün gün içtiğim sigaralardan leş gibi olduğu için ve o an cebimde sakızda olmadığından Söğütlüçeşme Durağı'nın oradaki pilavcının yanında sıkma meyve suyu satan adamın dükkânına girip, portakal nar suyu karışımı aldım. Amacım hem ağzımın leş tadından kurtulmak, hem de taze sıkma meyve suyu içerek vücudumun sigaradan gördüğü zararı bir nebze olsa alacağım vitaminle kapatmaktı. Aldım meyve suyum, oracıkta içtim. O sırada güzelce bir kız geldi dükkâna. O da elma-nar karışımı aldı ama 6 liralık aldı. Yanında 2 liralık meyve suyu içtiğim için gereksiz yere biraz buruldum. Ben her şeyin ortasını alırım. Bir şampuan veya diş fırçası aldım mı, ya da misal eve süt aldım mı, bütün markalara bakıp en ucuzunu ve en pahalısı yerine ortasını alırım. Böylece hem kaliteli hem uygun bir ürün edinmiş olduğumu düşünüyorum. Hem de en ucuzunu almayarak kendime fakir de dedirtmem. Her türlü kârda olurum yani. Konuya dönersem, vitamin depomu iki üç fırtta içip ardından yadigâr kalan dandik pet bardağı çöpe attıktan sonra rıhtıma doğru yürüyüp bir sigara yaktım. Vücuduma yararlı bir şey girince hemen canım çekti, bünye faydalı şeylere alışık değil tabi. Kendimce yararlı bir şey yapayım deyip içtiğim meyve suyu da bir işime yaramamış oldu. Gene de mutluydum.

Süleyman Berç HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
Radyo, Televizyon ve Sinema

BİR KADEH DAHA

Dünyanın tüm şiirlerini okumadım, sevgilim
Okşamadım saçlarını bir gece yarısı
Virgülleri hep sonraya bıraktım, bir kadeh daha...

Şimdi yalnızlık kavıyor belinden, ben de yalnızlığı
Söküyorum ciğerimi ta içimden, en içimden...
Çıplak ellerimle, çıplak kalıyorum gözlerinde.
Perdeler kapanıyor odamın penceresinde
Kokun, yavaş yavaş terk ediyor hatnımı, bir kadeh daha.

Göğsüm yarılmış ikiye, içimde fırtınalar
Sen gürlüyorsun bir yandan, bir yandan ben
Susuyorum, önümde uzanıyor yollar... Bir kadeh daha.

Dünyanın tüm şarkılarını söylemedim, sevgilim.
Yanaklarından süzülür gözyaşlarını
Vedaları hep sonraya bıraktım, bir kadeh daha...

Oysa görmek için kör olmam lazımdı, duymak için sağır
Dokunmak için ölmem lazımdı belki de,
Görüyor, duyuyor, dokunuyorum işte sevgilim
Sabahın beşi, güneş doğmadan önce, bir kadeh daha...

Sevmeyi öğrenmeden evvel sevildim
Yürümeyi öğrenmeden düştüğüm gibi...
Henüz çocuktum, içimde kuşlar ölürdü, düşler ölürdü.
Kırış kırış teni ruhumun, bir kadeh daha...

Bomboş dağlarda koşmadım sevgilim.
Atlarla özgür olmadım, kartallarla uçmadım
Çok çiçek koklamadım, toprağa yeteri kadar dokunmadım
Hissetmedim hiçbir kelebeğin yaşam sevincini
Çok az kahkaha attım, sonra onu da bıraktım
Prangalar vardı ayaklarımda, hep takıldım
Tökezledim, çakılı kaldım buraya, bir kadeh daha...

Üzgünüm sevgilim. Dünyanın tüm kadınlarını sevmedim.
Tüm denizlerinde yüzmedim, tırmanmadım tüm ağaçlarına
Tüm günahlarını işlemedim kutsal kitapların
Sadece iki kıta gördüm, okyanusu hiç görmedim.
Üstelik mahrum kaldım cilvesinden hayatın,
Pamuklarda doğdum, bulutlarda büyüdüm
Sert düştüm, bir kadeh daha...

Kırpikleri ağır insanın, bu yük çok ağır sevgilim
Kahkahaların eksik şimdi, bilirim, ben eksilttim...
Smyrna kıyılarında, son gecesi ocak ayının
Kendimi, kendimden eksilttim...

Son bir kadeh daha...

Umut KÖKSAL

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ

Veteriner Fakültesi

4.Sınıf

ÖZLÜYÜNDƏ DANİŞMAQ

Avtobusda bir ortayaşlı dayı mənə:

- Ay oğlum, o boyda kadın xeylağı ayaqdadı sən oturmusan.
- Dayı, mən də kefindən oturmamışam, yağış yağanda dizlərim ağrıyır, revmotizmam var.
- Mənim də revmotizmam var.
- Nə neyniyək? Dalaşdıraq? (Avtobusdakılar gülüşür)
- Nə?
- Deyirəm, ayaq üstə dura bilmirəm də, neyniyim.

***
İltifat elə bir şeydir ki, etsən olmaz, etməsən olmaz. Gözəl (cismi düşünməyin) olan birinin önündə insana təbii bir nəzakət gəlir.

***
Bəzi adamlar olur e, gəlir ki: "heç itirib, axtarmırsan adamı".
Özü interpolda axtarıya verib sanki məni. Sən niyə axtarmırsan?

***
Sıxıntı deyilən şey tam mənlidir, mənim əynimədir... Dört gündür sabahlara qədər yeni yazını necə davam edəcəyim haqqda fikirləşib, heç nə tapmayaraq, yuxumu haram edirəm... Dəyişən bir şey yoxdur.

***
Yol əhvalatımız bir dayının soyuq dəymə hekayəsi ilə, çəkilməzliyini hələ də qoruyub saxlayır.
- Deməli, dənizdə başıma suyu tökdüm, paltarım da islandı. Sonra eləcəyə uzandım, yatdım. Bütün nəmi hopub canıma, o eliyip dana məni xəstə, ondan olub. Həkim də onu deyir. Ondən olub.
- Hə də, soyuq olub.
- Su tökdüm e, paltarlı, suyu tökdüm, eləcəyə də yatdım. Ağıl yoxdu ha. Hamam var da get çim, çıx.
- Hə də, diqqətsizlikdən. adamın başına gələndən sonra başa düşür.
- Su tökdüm ondan oldu. yoxsa canım möhkəmdi mənim. cavanlıqda çayda soyuq çimirdik, paltarımızı geyip, evə gəlirdik. İndi su tökdüm, canıma hopdu.
- Həə... (Başımı sallayıram.)
- Dənizdəydim, əynimdə də paltar. Suyu tökdüm başımdan aşağı, eləcə də yatdım. Bütün nəm hopub bədənimə.
- .....
- Su tökdüm... Nəəəə... Soyuqqq...

***
- Mən yatıram e. Yorğunam.

- Yaxşı.
- Naftalan xeyirdi eləmi? su tökdüm ha bədənimə onda soyuq olub çıxarar onu canımdan. Suyu tökdüm, paltar islandı, eləcə də yatdım...

Qarşı tərəf yatıb, itki yoxdur.

***
Elə insanlar var ki, onları sevməyin özü elə xoşbəxtlikdir. İnsanları sevin filan demirəm, gedib gic gic adamlara aşiq olursuz sonra. İstəyirəm məni doğru başa düşsüz./ Qarşılıqlı bir-birinizi darıxdırın, darıxdırın, bir müddət sonra darıxma hissi keçəcək, sonra içinizdən yazmaq belə gəlməyəcək. Sonra da evlənilib çoluğa cocuğa qarışacaqsız, köhnə sevgili zad hərləməyəcəksiz.

Elcan BAYRAM
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik

3.Sınıf

MERDİVEN

Şimdiye kadar ne yaşadysam sadece bir şey öğretti bana, o da kimsenin saf mutluluğu bulamadığı gerçeğidir. Saf mutluluk derken bi süre boyunca hiçbir şeyi kafaya takmadan yaşamak. Çünkü insan hep mutlu olamadığı için vardır. Yani, hep bir balonun tepesindeki bir şeye ulaşmaya çalışıyoruz ama zıpladıkça ayağımızın altında da pompa varmış gibi şişiyor sürekli. O bir şeye ulaşmak için ne kadar çırpınırsak çırpınalım hep biraz daha uzaklaşıyor bizden. Ha, biz de zamanla daha iyi zıplıyoruz ama her zıplayışımız daha bir iştahlandırıyor bizi ve ne kadar çok iştahlanırsak o kadar daha çok paralıyoruz kendimizi. Biz o balonun tepesindeki şeye ulaşma ihtimalini seviyoruz. İşte bu yüzden insan hep mutlu olamadığı için var oluyor.

Aslında hepimiz de biliyoruz ulaşamayacağımızı. E, niye zıplıyoruz peki? Yanıt basit. "Belki... "Belki, hiç de azımsanmayacak bir umuttur, demiş Dostoyevski. Belki... Aslında bizi biz yapan en temel şey belkilerde gizli. Çünkü hep Belkiler Ülkesi'nden alınan oyuncaklarla dolu ceplerimiz. Belki çok param olur, belki iki katlı bi evim olur, belki kansere çare bulurum, belki bir kitap yazarım çok satar. Her şey ne kadar ihtimal dâhilindeyse o kadar da ihtimal dışı. Dünyanın en uzun boylu insanı olma ihtimalim gibi... Benden uzun herkes ölürse en uzun ben olurum mesela. Ya da en şişman. Bazen insan o çok istediği şeye ulaşmak için kırıp dökülebiliyor. Ancak insan o şeye ulaşmadan da mutlu olamaz mı? Bence olur. O ulaşamadığı şeye ulaşıyды eğer kırılıp dökülecek olanların kırılıp dökülmemiş olmasına mutlu olabilir.

Bencillik savaşmayı yumurtlayan bir canavar gibi. Ve mavi ölüm akvaryumumuzun en ortasında kuluçkasına yatmış.

Paylaşmak; bir yandan yaşamayı pişirirken bir yandan barışı servis eden bir açığı gibi vicdanımızın merkezine tezgâh açmış.

Belki bir gün herkese yetecek kadar omlet yapar...

Kim bilir... Belki...

Ekrem AKSU
19 MAYIS ÜNİVERSİTESİ
Radyoloji Bölümü

ARTIK SEVMİYORUM BA(Ş)LIKLARI

Beş yıl kalmıştı otuz yaşıma,
Nereden bakıldığına bağlı olarak çok genç ve çok yaşlıyım...
Elimde dolunay çizelgesiyle geçişini izlerken ayların
Aylar kendine yuva edinir kaplumbağa kabuklarını bayım
Çiğlardır parlayan gökyüzünde,
Yıldızlar soğuktur aslında,
Bir başka gezegende bile siz varsanız hayat vardır
Ben yine kelimeleri yanarken soğuktan donan bir şehirde
Sizin verdiğiniz nefesleri almaktayım...

Üç defa da öldüm üstelik, gerçek birer ölümdü her biri,
Bizimki gelip uzun uzun baktı yüzüme ve gitti
O bile sevemedi beni...
Sanırım altı hakkım daha var
Çünkü bu sevgi ve sıcaklık bekleyen kalbim
Bir asır önce bir bayan kediye aitti...

Benim için hala önemli değil yaşamsal formların...
Bir başka evren vardıysa nefes aldığımız, benimdin...
Ve bir başka evren olacaksa nefesin önemli olmayacağı, benimdin...
Ben ise sendim, farkında değilsin...
Ben seni bir hüznle takas ettim,
Öyle değerliydi ki sana biçilen hüzn, bilsen inlersin...

Ben çocukken de merdiven çıkmak yorardı beni,
İnişleri severdim ve koşa koşa inerdim her bir basamağı
Bazılarına basmayarak...
Bir gün düşüp incindim,
Sonra asansörler yaygınlaşmaya başladı şehirde
Ve ben bir daha merdivenleri hiç sevemedim...
Büyüdükçe katlanır oldum zorluklara da
O çıktığım yokuşlardan hiç inemedim...
Ya da bir bıçak tutuşturayım kansız parmaklarına,
Uzatma bana yaptığın bu işkenceyi...
Sana bakarak terk etsin bedenimi son nefesim...

Duygusuz olduğunu söyleyen herkes
İçinde biriktire biriktire katılaştı duygulara sahipti
Sabır gösterilmişse de bitmiştir ve
Yaşanan sorunlardan sonra o kalp terk edilmiştir...

Yani duygusuz olduğunu söyleyen herkes
Duyguların kan kaybında sararıp
En büyük acıdan sonra, o bedeni terk etmiştir...

Ben doğuştan Ankara'ya âşık ve Çankaya'yla beşik kertmesi,
Senin için terk edebilirdim tüm aşkları, bütün şehirleri, her şeyi, herkesi...
Gözyaşlarım benim yüzümü ıslatmaktan bıktı,
Gel, omzuna düşüp sarsınlar seni.
Çünkü sensin onları doğuran
Çünkü, alkol haram kılınmaz içene,
Cehennem ateşleri yakılır ancak
Her gece içirene...

Taze bir bahara bakar gibi bakmalıyım gözlerine...
Binlerce tezat içinde...

Yalnız içilen bir öğleden sonra kahvesinin sensizliğine
Eskiden kalmış bir beyaz gömleğin lekesine
Unuttuğum şeylere ve geciken ölümlere
Döküp döküp durdum da hep vurdum gamsızlığa,
Her yedi gibi saran evreni,
Bir yedinci şişenin dibindeyim yine...
Kanıyorum üstelik,
Dikenleri koparılmış güllerin derilerinde...

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

KÜLLERİ YAKAN DİYALOGLAR

Selin: Ben,
Şiirlere ve yazılara isim bulmakta usta olan ben,
Hissettiğim şeye bir ad bulamamakla birlikte, hissediyorum.
Hislerim hala yaşıyormuş.
Hadî kutlayalım bunu, bu gece ölmeyen hislere içiyorum.
Ve aynı şarkıyı, aynı kişi için defalarca kez üst üste dinliyorum.

Umut: Aynı şeyi aynı kişi için her gece hissetmekten farkı ne ki?
Aynı insana yazmıyor muyuz ömrümüz boyu tüm şiirleri?

Selin: Hissettiğin an, içinde yaşıyorsun bir şeyleri.
Kaldı ki bence öylesi daha iyi, bazı şeyler bilinmemeli.

Umut: Tavandaki karoları saymaktan gözlerim bozuldu.
Biraz da sesim kısık şarkı söylemekten bağıra bağıra.
Görüyorum...

Selin: Göremiyorum.
Ne alfabedeki harfleri, ne yazdığım şiiri...
Ne hislerimi ne bir gün sonrasını...
Boğuluyorum.

Umut: Bak, şimdi karanlık ama yine doğacak güneş.
Biz dursak da dönüyor dünya, biliyorum.
Yıka yüzünü okyanuslarla, dağlara tutun, taşları sevmiyorum.
Kalk hadi.

Selin: Okyanus güneşin yakıcı sıcaklığına dayanamadı.
Dağlardan büyük sevmişim, acı veren hisler doldu buralara.
Ama yine de aşk için bir umut var hala...

Umut: Buharlaşıyorsa okyanus, bulut vardır, yağmur vardır.
Yağmurlarla yıkan, bulutlarla...
Dağlardan büyük gökyüzü vardır.
Sevgiden büyük sevgi, hüzünden büyük mutluluk vardır.
Kalk hadi..

Selin: Okyanusta yaşayan canlıların son nefeslerine tanık oldum.
İçim karanlık. Dağlar ise hayattan kısa...
Yine de kalkmak için umut var hala...

Umut: Düşün, yok olmuş insanoğlu-kızı dünyadan.
Kalmamış tek bir canlı bile üzerinde yerin.
Dönmeyi bırakır mı dünya?

Düşün. Gitmiş ne kadar sevdiğin varsa.
Yalnızsın... Boş bir bardaksın dört sandalye dayalı bir masada.
Yaşamayı bırakmalı mısın?
Yaşamalısın!

Selin: Düşünüyorum oysa an be an,

Varlık üzerine ve sallanan bir tabure üzerinde...
Sallanmaktan vazgeçmeyen bir ahşap kökenli İstanbullu tabure gibiydi içimde,
Kanamaktan geri durmayan yaram...

Düşünüyorum gün be gün...
Ah be... Ne gün! Gecesi ayrı güzel, sabahı ayrı hüzün, akşamı soğuk sıcaklık...
Bir tabure üzerinde üşüyorum, sahi aşkı mı yazacaktık?...
Yazmalısın!

Umut: Yaşamak güzel. Yazmaksa bir acının sonucu, bilirsin.
Bilirim bildiğini. Üstelik bir kez geliyoruz şu koca dünyaya,
7 milyar insan da soluyor bizimle aynı havayı, ayn anda...

Selin: Ah, insan olmayı başaramayan insan olan insanlar...
Bir tohum gibi dikilmişler demek ki sonsuzluğa.
Benim sonum var, senin başlangıcın aşk.
Bir kez ölsek bin yeni hissi bırakırız ardımızda...

Umut: Yeni doğmuş taylar soluyor, kundakta bebekler...
Çiçekler de soluyor hatta her iki anlamda üstelik.
Ve biz de soluyoruz ne zaman kapatılsa köklerimiz bir toprağa.

Hatırla. Çocukken güzeldi yaşamak. Güzel olmalı bundan sonra da...

Selin: Çocukken ipe çekilen şey sadece adam asmaca oyunları,
Çocukken yakılan tek şey, değersiz oyun kâğıtları
Ve çocukken yapılan tek yarış galibi olmayandı...

Büyüdük mesela, büyüdük sabahlara
Eskittik ipleri, oyunları, yarışları...
Yerini savaşlar, acı dolu aşklar ve sızılar aldı.

Umut: Ve şimdi büyüdük, oysa ki elimizde değişmemek...
Boşver ne derler, o dediklerini neden derler.
Gülümse bir elma şekerine gülümser gibi!

Selin: Elma kokusunda onu duyup,
Elmanın beni sevmeyeceğini bile bile gülümseyince,
Kandırıyorum hayatı bir çocuk gibi.

Umut: Sen elmayı seviyorsun, elma imgelerin en eskisi
Elma öyle kalmayacak, çürüyecek.
Yesen de sindirip unutacaksın bir yudumsu misali...
Kalan hep sen olacaksın, değmez gözünün yaşına...
Gülümse hadi!

Selin: Elma kokusu,
Çürük elma dokusu.
Bir şeyin özüne inip seversen eğer...
Ölse de bitmeyecektir tutkusu

Umut: Ateş söner, yangının izi kalır...
Unutma ki kuş ölür ama gökyüzü yerinde kalır...

Selin: Uçuş izleri silinir mi, umudun yerinde bıraktığı gözyaşlarının aksine?
Kuşlar neden bu kadar sık anılır edebiyatın soluk dizelerinde?
Ateş sönmedikçe aşk vardır. Aşk, ateşiyle yakandır.

Umut: Anla artık, dursan da, düşsen de yaşıyor insanlar.
Ve yaşamalısın sen de, dön kendi etrafında gerekirse.
Ve bul yolunu, yordamını mutluluğun. Adını sil kederlerin de...
Değerli değil kimse, yüzüne düşen tebessümden...
Hadî gülümse...

Selin: Bunca şiir, Canseverler ve Turgutlar... ve Süreylar ve İlhanlar...
Tebessüm ederek mi veda ettiler hayata?
Gözlerim bir çocuğun birdenbire yaşlı bir adam olması gibi dolar da,
Yaşlarım acemidir gelip geçerken bu yolda...

Umut: Mühim olan ardında bırakmak mıdır bir hayatı kâğıtlarda,
yoksa yaşamak mıdır doyasıya, bağıra çağıra?...

Selin: Yaşamak ne zaman başlayıp ne zaman başlar bilemem ama,
Hayata doymak için bir umut var hala...

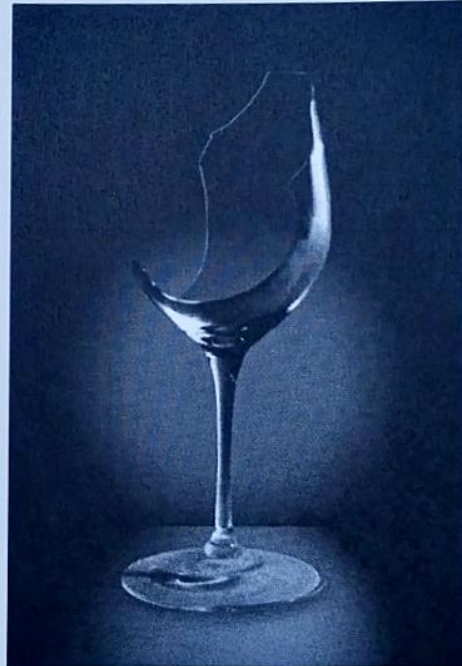
Umut: İşte tutun o umuda
Ve kalk, çünkü gelmiyor giden bir daha..

Selin: Gitmeyecek olan bir şey yok ki şu hayatta, aşkın öz varlığından başka

Umut: İnsanın çocuk ruhu bir yerlerde hep var,
Korumayı biliyorsa...

Selin: Acılarımıza bir kadeh daha 'iyi ki' o zaman,
Bir kadeh daha, derbeder-çocuk ruhlarımıza...

Umut KÖKSAL (& Selin SİVARİ)
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Veteriner Fakültesi
4.Sınıf

LAVINIA

Sana gitme demeyeceğim.
Üşüyorsun ceketimi al.
Günün en güzel saatleri bunlar.
Yanımda kal.

Sana gitme demeyeceğim.
Gene de sen bilirsin.
Yalanlar istiyorsan yalanlar söyleyeyim,
İncinirsin.

Sana gitme demeyeceğim,
Ama gitme, Lavinia.
Adını gizleyeceğim
Sen de bilme, Lavinia.

Özdemir ASAF (1923-1981)

LAVINIA

Je ne vais pas te dire de t'en aller.
Tu as eu froid, prends ma veste.
Ce sont les plus beaux moments de la journée.
Reste près de toi. moi

Je ne vais pas te dire de t'en aller.
C'est toi qui le décideras quand même.
Si tu veux des mensonges, je peux te les dire,
Cela te blessera.

Je ne vais pas te dire de t'en aller.
Mais ne t'en vas pas Lavinia.
Je cacherai ton nom
Ne le sache pas toi aussi.

Özdemir ASAF (1923-1981)
Traduit par Galip BALDIRAN

Şehrin

EN

RENKLİ

Dijital Baskı Merkezi

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

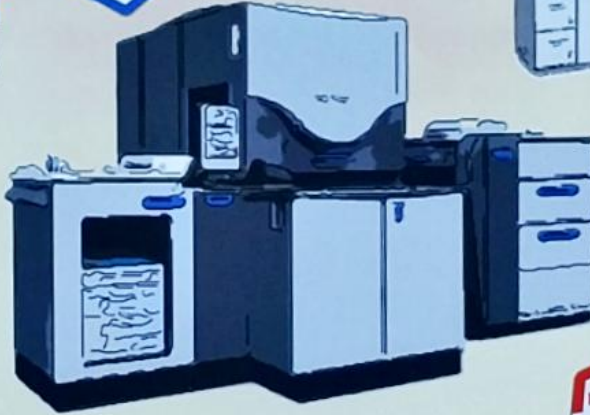

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

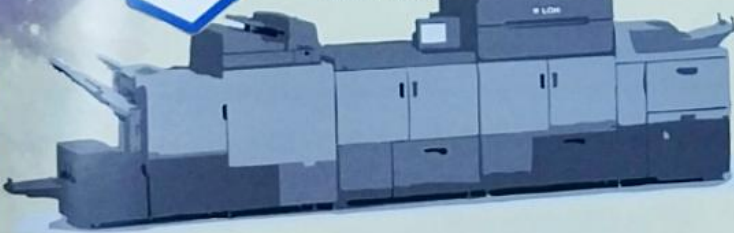
Canon IR8295

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Ricoh Pro C9100

33x70 cm Baskı

Her Türü
Zemine
Baskı

Roland XR640

HP Designjet T795

AYBİL
Dijital

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

HAZIR BETON

KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

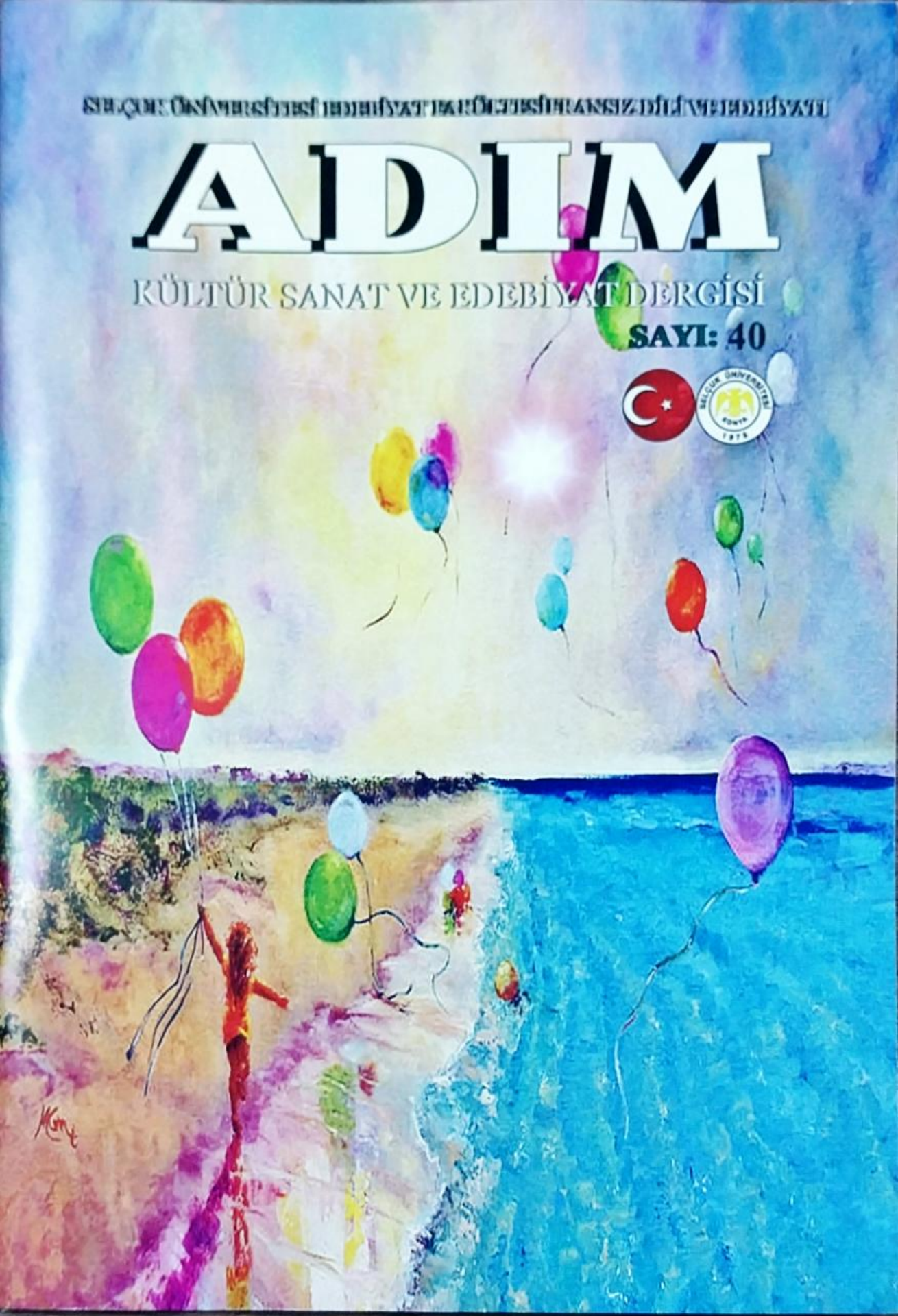
Horoğluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA | Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70 | Fax: +90 (332) 346 16 12
www.konyahazirbeton.com.tr | konyahb@vicat.com.tr

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ HANCI SAĞIRCI EDEBİYAT VE İNCELEMELER DERGİSİ

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI: 40

ADIM ©

Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Selin SIVARI

Yayın Yönetmeni

Selin SIVARI

Yayın Kurulu

Melike ÖZKAN

Selin SIVARI

Kıymet AVCI

Doğukan CANBAY

Çiğdem ÇATAL

Emre KURNAZ

Yayın Türü

Yaygın Süreli

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.

Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.

Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi

Selin SIVARI

Satış Yeri:

Makro Kitapevi - Selçuk Üniversitesi

Gökkuşluğu AVM Girişi

Baskı ve Cilt

AYBİL DİJİTAL BASKI REKLAM MÜHENDİSLİK
TURİZM SANAYİ VE TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ

Ferhuniye Mh. Sultansah Cd. No:30/A KONYA

Tel:0.332 350 21 71 Fax:0.332 350 71 21

KONYA-NİSAN-2017

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
ÇANAKKALE!	Honoré BANIDJE	3
DOLUN AY'INIZ KUTLU OLSUN	Selin SIVARI	4
AH, İŞTE ORADA OLMALIYDIN	Elcan BAYRAM	6
ERİK AĞACI/HALA	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	8
RUS OLMAK HİKÂYESİ	Elcan BAYRAM	9
YER YOK/YİTİŞ	Sergen GÖK	10
YALANMIŞ MEĞER	Elif KAYA	11
ŞİNTİHAR	Refik Doğa KARAMEHMETOĞLU	11
İZLER	Murat KULATU	12
ANNEANNEMLERDEKİ PENCERELER	Süleyman Berç HACİL	13
BİR GARİP ORHAN VELİ	Çiğdem ÇATAL	14
AŞK-I MUAMMA	Hatice KAYA	18
BAZEN	Meryem BEREKETOĞLI	18
HAYVANLAR ZEKİ MİDİR?	Büşra AĞÖREN	19
YALÇIN'IM	Kıymet AVCI	20
FARKINDALIK YAZI DİZİSİ	İrem YURDAY	21
ÖZYAŞAR	Elcan BAYRAM	24
SEREBRAL KORTEKS	Emre KURNAZ	28
MİLLETİN DESTANI	Serkan BAŞ	30
YA HU!	Ekrem AKSU	30
SON	Behlül ÖZDEMİR	31
FLAUBERT KONYA'DA	Doğukan CANBAY	33
KALBİ ISITMAK	İsmail ÇƏFƏR	34
TEKER TEKER GELSENİZ?	Sami KARAKAŞ	35
AH SERA!	Deniz TUĞER	36
KUSURSUZ İLGİ	Yusuf GÖKBAKAN	37
BENDEN SONRA	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	37
BEN/SİZ	Süleyman Berç HACİL	38
SEN BANA ORADAN	Ramazan TEKER	38
GİDERSEN	Umut KÖKSAL	39
HEP	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	39
LA MORT DE MON CHER ONCLE MEHMET	Kıymet AVCI	40
YERÇEKİMLİ KARANFİL-EDİP CANSEVER	Traduit par Galip BALDIRAN	44

EDITOR'DEN

Sevgili Adım Dergisi Okurları,

40. sayımızda yeniden buluştuk işte, hepinizi bahar tazeliği kadar samimi bir 'Merhaba' ile selamlıyoruz... Yine bahar işte, yine nisan... Bütün bu ayların içinden farkında olmadan nasıl da geçiyor insan! Bu ay içinde, geleceğin en güzel çiçeklerini bize hatırlatan bir günü de kutlamadan geçemeyeceğiz: 23 Nisan. Biz, milletçe sevincimizi başkalarıyla paylaşabildiğimiz zaman mutlu olabilecek bir yapıya sahibiz. Bu nedenle "Ulusal Egemenlik" sevincimizi yine tüm dünya çocuklarına da tattırabilmek için, her 23 Nisan'da dünyanın birçok ülkesinden çocuklar yaptığımız tören ve kutlamalara davet edilmektedir. Böylece Atatürk'ün, Türk Çocuklarına armağan ettiği bu bayram, böylelikle bir anlamda dünya çocuklarının ortak şenliğine dönüşmektedir. Bu arada Türk çocukları da, dünyada özel bayramı olan tek ülkenin çocukları olmanın kıvancını yaşamaktadır. Bir bakıma, 23 Nisan, ulusallıktan evrenselliğe yükselmektedir. "Dünya'daki tüm çiçeklerin" en güzel renkleriyle serpilmesi dileğiyle...

Baharınız, çiçekler kadar nadide olsun değerli okurlarımız,

41. Sayımızda yeniden görüşmek dileğiyle...

Sevgiyle, sağlıklıca ve hoşça kalın... Keyifli okumalar. 😊

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

ÇANAKKALE!

Je pense à vous

Sépulcres anonymes

Héros sans visage

Dont le sacrifice se perd dans la mémoire

Ames vaillantes, douces vies

Brutalement arrachées

Etoiles filantes aux éclats ternes

Grands absents de moments de souvenirs

Triviales hosties dans l'hôtel de l'histoire

Holocauste sans mémorandum, témoins sans voix

Le poète clame votre gloire

Adieux Amis inconnus, combattants de la liberté

Pour le salut de votre peuple

Çanakkale, sol de votre sang pétri, d'où féconde votre nation.

Honoré BANIDJE
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Tarih Bölümü

NB: Le 8 mars 2015, j'ai effectué un voyage à Çanakkale sur le site où a lieu la bataille des Dardanelles pendant la première guerre mondiale. Face au spectacle époustouflant que présentait l'immensité des sépultures des soldats tombés sur ce champ de bataille, mon émoi fut grand. Au-delà, j'ai été plus touché lorsque le guide touristique nous montra des fosses communes où ont été enterrés de nombreux soldats anonymes. C'est à eux, à leur mémoire oubliée, que je dédie ce poème.

DOLUN AY'INIZ KUTLU OLSUN

Bir yerde geri çekilip uzun uzun bakmalı insan... Geçmişine, şimdisine ve daha ilerisine. Öylece durup, karşısına alıp, elinde kırmızı bir kadeh ile izlemeli sadece. Kin tutmadan, pişman olmadan, vurdu duymadan, hiç kınılmadan... Sadece durup izlemeli, kontrol edemeyeceğinin bilinci ile. İnsanlar ıslanmalı sağanak yağın anıların altında ve saçlarından süzülmesi hayalleri; gözlerinden akarken tek tek "şimdi"leri, o damlalar kurutabilmeli saç tellerini. Tezatları olmalı insanın; siyahı olmayan biri, beyazı nereden bilebilir ki?

O'nu düşünüyordum...

O'nunla (seninle) karşılaşma ihtimalimiz olan yollardan geçiyordum.

Şu an, öznelerin hepsini karalayıp, bir mektup olarak başladığım yazının kişisini üçüncü tekil şahıs ile değiştiriyorum. "O'na" ve "O'nu" yazıyorsam, üstelik onsuz ve onunla yazabiliyorsam bu, artık hiçbir satırımın ona ulaşmayacağını biliyorum demektir. Ve bu farkındalık, dünyada üzerindeki bilinmeyen en yakıcı maddedir.

Yanarken acıyor ve acırken yazıyorum.

Her neyse, ne diyordum?

En son, O'nunla karşılaşma ihtimalim olan yollardan ve O'nunla karşılaşmadan dönüyordum. İki elimde iki poşet hayal kırıklığı, ceplerimde kaybolmuş adresler taşıyordum. Ben ne zaman bir yol olsam, hep ona çıkıyordum. -Ve vazgeçiyordum saçma-üçüncü-tekil-şahsımdan. Sana yazıyorum. Gözlerine degeceğimi biliyorum...- Bir sığınak arıyordum, sağanaklarda hasta olmaktan korkarak... İçinde bulunduğum coğrafyanın iklimini bilmiyordum: sensizlik kış, uyanışın güneşin doğuşu, üzüntün gün batımıydı ve ben geçtiğin yollarda yürürken bir çöl ikliminin sıcaklığında kavruluyordum. Dilini bilmiyordum buraların bir sığınak yerini kimseye soramıyordum. Gözlerinde tam bir insanlığın aktarılmış bilgisini görüyor ve asla sevemeyecek kadar his yoksunu olduğunu fark ediyordum. Sen, sevemedin beni. Güçlü dediğin kalemim senden sonra zafiyet geçirdi. Üç tane noktanın ardına saklanıyorum şimdi, sensizliğin ne kadar eksilteli bir cümle olduğunu ört-bas etmek istercesine... Üç tane noktanın ardına saklanıyorum o kadar ufaldı işte bedenim. Kalbin büyümesi gerekiyordu sanırım bunun için. Şimdi tamı tamına bir gezegenle eş değerim... Kalbimin kapakçığı, ya da kapağı ve yahut kapısı, işte artık her neyse, öyle sert kapanmış ki ardından, her ne kadar zorlasam da, açamıyorum. Tüm geçmişimi sana bıraktığımı -neden sonra- anımsıyorum. Neden sonra? Bilemiyorum.

Doğum günü, yeni yılı, her bayramı kutlanır da bir insanın, Dolun Ayı neden kutlanmaz? En önemli aydır hâlbuki kendisi... Kutlanması gereken de odur oysaki. İşlenmiş bir tuz tanesiyim ben, bir yıldızın üstündeki...

Ve bir yıldızın üzerinden

Yeniden

Dolun Ay'ını kutluyorum

En derinlerden...

İkimizi aynı sayfaya sığdırmayı başarmıştım ben. Seninle aynı evrene sığamıyorken. Sağım, solum, önüm arkam sen! Hala gözlerine degebilme için yazıyorum, ölümsüz olma hayallerimi bir bozaciya sattım, şıracının şahitliğinde. Bizzat gözlerine ve bilfiil ellerimle... Kalbine ve kalbimle. Bir şey engelliyor, üçüncü kişiyle bir tutamıyorum seni. Sağım, solum sen... En çok da solum... Bir şey engelliyor solumda nefeslerimi... Sensizlikte en zor eylem de bu zaten...

Bugün, buralarda çok esiyorsun ve ben çok üşüyorum... Kopuk kopuk dizelerim ve ben seni avuçlarımda tutamıyorum. Kocaman bir kara parçası kadar uzaklaş istersen, selam getireceğim sana yine, tabutlara sığmayan o âşik yüreklerden. Hayatın getirmedeği geleceği "Gelecek!" diye saplantılı bir umutla beklerken, bizi yitirdim ve hep ıslak gözlerim. Bana bahsetmeni isterdim tam da şu anda, en son okuduğun üç-dört dizeden. Adım, dudaklarından çıktığı anda benim cennetim oluyordu yeryüzü, şimdi kurtar beni sensizlik cehenneminden...

Geri çekildim bir adım daha, hayatı izliyorum uzaktan uzağa... Şurada ben varım, o hep düşen çocuk! Babam okşuyor saçlarımı ve ben en çok onun kokusunu seviyorum. Annem okul çantamı hazırlıyor, güzelce yıkayıp ütölemiş önlüğümü... 7 adım gitmişim hayatta. Aralarda misket oyunları, bilyeler saklambaçlar ve farklı şehirlerde yaklaşmışım sana... 13. adımımı attığım anda âşık oluveriyorum! Malum, şanssız sayı ya! Duruyor karşımda gözlerin, koşsam da bitmiyor yol, bağırısam da dönüyor bana kelimelerim, nefes nefeseyim ve işte oradasın, yolun sonunda! On altı adım ilerleyebiliyorum ve yollar uzuyor, yüzler giriyor araya... Sonunda, inanç kırıntılarımı da kaybediyorum aşka... Aşka inancımı yitirdiğim anda kulluktan reddediliyorum ve anlıyorum ki en son adımda karşılaşacağım yüz olacak senin yüzün, seni bulacağım en son adımda... Uzanır mı ellerim sana? Tutabilir misin beni son nefesimde canhıraş sana uzandığım anda? Yaşamın amacını bulmuş olsam bile sen yokken mutlu etmeyecek, sensiz çıkar yol yok, sensiz ne fayda! Gerçi, o yolun sonundaki sen oldukça, değişen bir şey olmayacak, o yol hep güzel kalacak, yol boyu ağlasam da, kül olsam da, gül olup solum da...

Her gün ruhumda sana yer açıyorum ve her günü senle başlatıp her satırı seninle bitiriyorum. Her şeyi unutuyorum sana yer açabilmek için, herkesi susturuyorum... En güzel çiçekleri, kuruyacaklarını bilsem bile hep sana ayırıyorum. Sevdiğim her şarkıyı, duymayacağını bilsem bile, hep sana adıyorum. Yaşiyor gibi görünsem de, çok yoğun acıyorum... Seninle karşılaşma ihtimalimiz olan sokaklardan dönüyorum. Adımlarımızı birlikte attığımız kaldırım taşlarının gündüz vakti söyledikleri ninnileri dinliyor, hem yürüyüp hem uyuyorum... Hem konuşup, hem duyuyorum. Hem gülüp hem ağlıyorum sevdiğim, (çok sevdiğim) bir yandan özlüyor, bir yandan hasretin tanımını oluyorum. Bir yürüyen ceset ya da gülen bir cenaze, ne dersen de! Barınmaya çalışıyorum sensizliğin içinde, yer bulamıyorum...

Ben seni yazarken ağlayabilecek kadar çok seviyorum...

Senin için yazdığım satırlarda artıyor, olmadığın her gün bir aşk daha azalıyor.

Sana gezegenler atfediyorum.

Belki bugün, ya da yarın veya iki gün sonra

"Dolun Ay'ını" sensiz kutluyorum.

Şarkıları nostaljinin içinden çekip çıkarıyorum

Ve gizlendiğin her eski kitapta seni bulabiliyorum.

Yazılarıma tekil kişinin üçüncü şahsıyla başlayıp

Noktaları hep seninle koyuyorum...

Dirilemiyorum...

Ağlayamıyorum...

Kalemim bittiğinde mesela, yazamıyorum.

Senden sonra mesela, kimseyi sevemiyorum...

Aşkın değerini sevdiğim,

Bir şehrin yüz ölçümünü alırcasına, ölçemiyorum...

Sadece, ihtimalin bile beni mutlu etmeye yetiyordu,

Artık mutluluğu aramıyorum...

Ah, sevdiğim,

Dolun Ay'ını kutluyor

Varlığını kutsuyor

Bir garip parlıltı içinde,

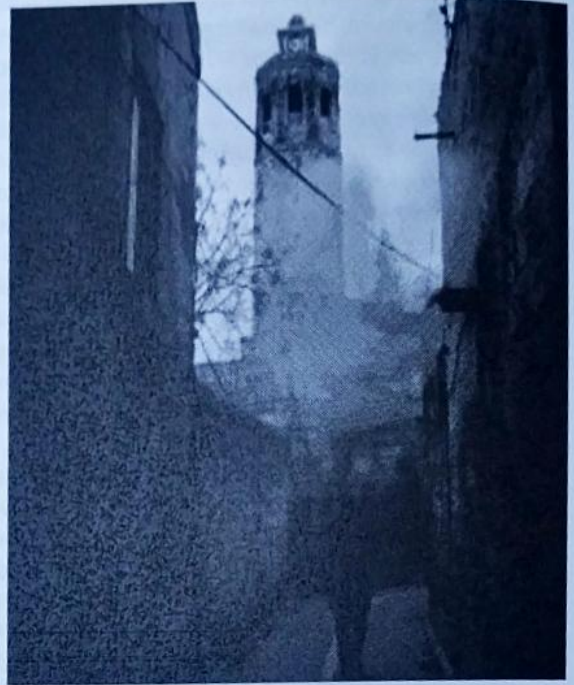
Hep seni anıyorum...

Selin SIVARİ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

AH, İŞTE ORADA OLMALIYDIN

Bir şeyleri kaçırıyorum gibiyim,
 Bir otobüsü bir durakta,
 Ocakta bir demlik mi taşıyor
 Kimler kimlerle dalaşıyor,
 Siz kimsiniz, ne işiniz var burada,
 Neden çıkmış kavgaları bunların,
 Kim kimi öldürmüş kanlı kalmış,
 Gökyüzü ne zaman kararmış da ay,
 Göklerden ses gelmeye kaç yıl olmuş,
 Kaç ceset varmış, kaç, kimler öldürmüş,
 Bu soğuk kıştan mı yoksa siz misiniz?
 Pek vaktim yok, kalamam, kusura bakmayın.
 Bir yerlerde bir sevdaya geç kalıyorum.
 Hangi ağaç benden habersiz solmuş,
 Bebeğiniz kaç yaşında ne zaman doğmuş
 Bir şeylere geç kalmışım,
 Bulamazsam oynar aklımın dengesi.

Bir bardak şarap içsem başlar kargaşası,
 Kimlerin gözünden bakmalı dünyaya
 Ol demekten daha büyük bir varoluşa muhtacım.
 Ve ne demdir yazmam sana.
 Derler ki, saçların uzamış, kısa kalmış şiirlerim yanında.
 Şimdi yorgun bir katır gibiyim,
 Sağım, solum, yönümü kaybettim, gidiyorum.
 Bir şeyler anlatmalı diye düşünüyorum böyle günlerde,
 Gidiyorum
 Birisine bir şeyler anlatmalıyım,
 O şeyleri kaçırıyorum.

Ketum duygulardan kaçtım,
 Dinmez omzumun ağrısı.
 Kedere dair bir şeyler söylemeli diye gülüyorum,
 Birisi görürse utanırım diye gülüyorum,
 Kara bir sevdam var gibi gülüyorum.
 Sokaklardan geçiyorum, kaldırımlardan
 Yorganım kısa geliyor,
 Bir düşünceye kapılmışım intiharı korkunçtur insanın,
 Yaşanmalı bir şeyler vardır elbet,
 Kaçtırmaktan kaçınmalı diye yürüyorum
 Bir şeylere geç kalmış gibi yürüyorum.

Ve şu ağırlığa gelirsek ciğerimdeki,
Nedendir bilmem,
Kaç vakit olmuş bırakmaz yakamı.
Haykırmak esrandır insanın diye düşünüyorum.
Sonra haykırmıyorum,
Duyulursa kızarır yanaklarım, utanırım.
Neler söyleyeceğim sana bir gel,
Saçlarını ayır, otur yanıma,
Dumanı yüzüne gelse gözlerini kapa,
Korkulacak şey değil karanlık, gözlerini aç.
Öyle bakma ama yalanlarımı sıralayamam,
Ellerim terler, fena sıkıyor gömlek boynumu.
Ve en affilisidir kelimelerimin,
Adını kadınım diye başlarım cümleme, bilmezsin.

Teri soğumamıştır daha bedenimin,
Sevişmeye doymaktan bahsedilir mi hiç?
Yaşamak günlerin bir şekilde geçmesi...
Tutunacak bir şeyler bulsak, güleceğiz.
Birisi bir fıkra anlatsa, güleceğiz,
Birisinin kayar ayağı, tepetaklak, güleceğiz.
İşte böyle kolaydır işte,
Gülüşün biri kaç para, sudan ucuz.
Ne varmış beş kuruş görmezse cebim,
Sevmek ne tutar, sudan ucuz.

Şu konuşmamız yarım kalmıştı,
Sevmek diyordun, aşk diyordun,
Belki de bunları ben uyduruyorum,
Ağzın pek laf etmez,
Beni de tanımazsın, şiir yazarım, şiir.
Bir türkü tuttururum dilime akşamları,
Şiir yazarım sana dair.
Ah işte orada olmalıydın...

Elcan BAYRAM
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
3.Sınıf

ERİK AĞACI

Kırk bir günün dilsiz halleridir ağlayışlarım
 Biçimsiz yollarda rastlanılan başlangıçlar dokunur,
 Gün ışiksiz sabahlarıma

Bahçemde bir erik ağacı,
 Baharı gözleriz şubat ayında...

Göz kapakları kadar ağır
 Göz açıp kapanışı kadar kısadır zaman.

Ve zaman doyduğunda yalnızlıklarım
 Dallarından toplarım
 Geçikmiş rüyalarımı benim gibi
 Hiç küsmeyen erik ağacından...
Mehmet Özcan YASDIBAŞ

HALA

Evet, hala bir seni hatırlarım
 On yedi yaşımsın,
 Doyamadığım yarımsın
 Ömrün kaçınıcı durağında
 Böyle bir seni hatırlarım...

Yaş aldıkça bu fanilikten
 Geriye bir gençlik kalır
 En yakıcı hatıra
 Bir de, nedense
 On yedi yaşında
 Bir sen kalırsın.

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
ADANA YAKAPINAR SELAHATTİN AFŞAR ANADOLU LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

RUS OLMAK HİKÂYESİ

(Ədəbi Janr: Pritça*)

- Televizyonda Rus kanallarında yayınlanan belgeselleri izleyip duruyor ne zamandır. Dersten eve geliyor ve derslerini bitirdikten sonra yemek bile yemeden saatlerce izliyor. Nesini beğeniyor, ne anlıyor anlamış değilim ama geçenlerde ilk defa gözlerini görüntüden ayırıp, bana baktı. "Bir şey mi oldu, annecim?" dedim. Kafasını salladı.
- Ne oldu, annecim, söyle bakalım? Canın mı sıkıldı? Parka gitmek ister misin?
- Anne, sen ne konuştuklarını anlıyor musun?
- Yok, kızım, Rusça konuşuyorlar.
- Peki, niye biz Rusça konuşamıyoruz?
- Çünkü biz Türk'üz, onlar Rus, canım.
- Anne, Rus olmak çok mu zor bir şey?
- Nasıl yani? R... ru... Rus olmak derken?
- Rus olmak işte, anne. Rus olmak için ne yapmam lazım?
- Annecim, nereden çıktı şimdi bu? HAHA! Rus olunmaz ki, canım benim. Onlar da senin gibi, benim gibi bir insan, fakat başka bir ülkede yaşadıkları için dilleri farklı. Onları Rus yapan bir özellikleri yok ki. Ah, benim güzel kızım, sen şimdi niye Rus olmak istiyorsun ki? Hah ha! Allah'ım ya...
- Ne biliyim, çok güzel bence. Hayvanları da anlıyorsun, baksana tüm hayvanlar hep Rusça konuşuyor. O zaman hepsini anlardık, konuşurduk onlarla.

Pritça* - kiçik və orta həcmli nəsr nümunəsi kimi şəkil almışdır.

Pritçada fikir üstüörtülü şəkildə, mətnaltı, dolayısıyla oxucuya çatdırılır.

Pritça kiməsə, nəyəsə ünvanlana, müraciət oluna, yaxud da təhlil, araşdırma səciyyəsi daşıya bilər.

***

Pritça, Rus edebiyatına özgü bir edebi türdür.

Hikâye biçiminde bir olay örgüsüne dayanan, kısa yazılardır.

Elcan BAYRAM
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
3.Sınıf

YER YOK

Adam sevda türküsü,

Çağırır sevdasını

Kaç aşkın izdüşümünde

Hasret sarar her yanı...

Kadın düpedüz şiir,

Mübağalanın tarihçesi

Onca sanatı soyunduran

Kuşandığı firdevs bahçesi.

Ayrılık sardı bedeni

Titreyen ses buğulanan göz

Tel tel ağaran saç

Yansıtır aşk-ı matemî.

Kadınlar geleceği düşlerken

Yer yok bugüne aldanan adamlara

Adamlar Gök'yüzünü düşlerken

Yer yok kalpleri yeryüzüne sığınan kadınlara...

Sergen GÖK

YITIŞ

Aşkına talibim gecenin ayazında

Kuşanmış lambalar silahları,

Yanıyor tek tek

Gönlümün hicran dağları...

Ateşe verdiği bu dağ

Senin türkünle inliyor.

Mehtabın dönülmez ufku

Senden kalan günleri anımsatıyor.

Onca yaşanmışlığı barındıran

Bunca şarkı

Satır satır işlediğim o şiir

Katlandığı kâğıtla alev alıyor...

Sergen GÖK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
2.Sınıf

YALANMIŞ MEĞER

Neyin var diye sorarsan eğer
Derdim varmış meğer
Şu küçük dünyada
Yalan söylemeye değmezmiş meğer...

Bir de baktım ki dünyaya
Aydan daha parlak
Güneşten daha sıcak
Ama yalanmış meğer!

Yıldızlar parıldadı gökyüzünde
Kaydı aşağı bir küçük serçe
Baktım ki yaralanmış kolu, bacağı
Adeta titriyordu karşımda...

Ama, ama o gözleriyle
Masum, masum bakarken
Yardım et diyormuş bana,
Anladım gözlerinde kayboldum adeta.

Elif KAYA

BEŞİKTAŞ İSOV DİNÇKÖK ANADOLU TEKNİK LİSESİ

10.Sınıf Öğrencisi

ŞİİNTİHAR

Zihinsel infilaklarının dumanında boğuluyordu kadın. Güzelliği bir su kadar yalın... Ayın son dördünde, şiirdeki son dörtlükte, hayat denilen o bitmek bilmez yolun sonunu getirmek için ayağa kalktı. Sarhoştı, hatırlamıyordu ama çıplaktı. Bedeninde sevdiği her noktayı bir daha ve son defa görmek için boy aynasına doğru yalpalayarak adımladı. Yazık edecekti böyle bir bedene biliyordu. Lakin bazen bilmek yetmiyordu.

Suskunluğunu susturdu, gözlerini yumdu, açtı, gözyaşları duruldu. Cesaretini tüm dünyaya göstermek istercesine balkona gitti ve tırabzanlara tünedi, bir güvercin gibi. Saliseler uzadı, nemli rüzgâr kadının saçlarını ıslattı. Ciğerlerine alabildiğince aldı egzoz ve pislik dolu şehir havasını ve bir daha da veremedi zaten...

Refik Doğa KARAMEHMETOĞLU
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

İZLER

Nereye gittiğini bilememek?

Ya kimsesizliktir ya da bir şekil ölüm halidir kendisi.

Zaten kimsesiz kalmak çoktan öldürmüştü beni.

Ayak tabanlarımın alışılmış iki kişilik ayak izlerine basıp,

Kalabalık zamanlarıma götürüyor her seferinde beni,

İçimde yaşadığım bu buhranla baş başa bırakıp,

Ve hala aramıza hiç mesafe koymadığım kalabalık yerlere...

Sonra anılara gelsin dediğim sigaramı yakarken,

Dudak izlerini hatırlar gibi oluyorum dudaklarımda,

Ve o son sigara sönmemeye başlıyor...

Ama sönmesi gerekiyordu biliyorum.

Hiç bir iz kalmamalıydı biliyorum.

Ayak izlerinden de geçmemeliydim artık.

İzlerinden yürüyememek...

Ayaklarımı mı kesmeliydim acaba?

Ya da su mu dökmeliydim izlerinin üzerine?

İzler...

Onlar yıkılamıyordu...

Ondan yıkanamıyordu...

Şuan sağımdaki itfaiye aracının suyu da yetmezdi onları yok etmeye,

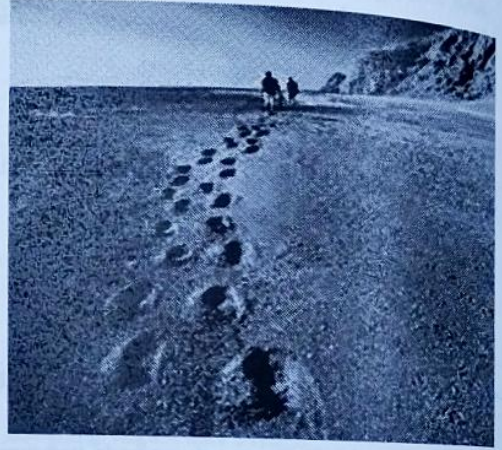
Yüreğimde betona dönüşmüş izlerden bahsediyorum...

Bir beton parçası niteliğinde,

Bir ömür ağırlığı niceliğinde,

Konusu sadece acı temasına dayanan ömürlük bir roman,

Ve en son yaprağını bir türlü sola yatıramadığım...

Murat KULATU
SİİRT ÜNİVERSİTESİ
Hemşirelik Bölümü
2.Sınıf

ANNEANNEMLERDEKİ PENCERELER

Anneannelerin evinin büyükçe bir salonu vardı. Apartmanın ismi de Çağdaş Apartmanı. Rahmanlarda. Alzheimer hastası dedemin en kötü dönemlerinde bile adını ağzından düşürmediği Çağdaş Ağartmanı. Bu salondan geriye yıllar sonra zihnimde tek tük bazı detaylar kaldı. Annemin ben dört beş yaşlarındayken pantolonumu giyirdiği ama şu an kayıp olan bir fotoğraf; kapağında Hülya Avşar portreli aile albümü, yüzyılın icadı olarak her daim bahsettiğim ve ilk anneannelerde karşılaşıp ne işe yaradığını orada anlayabildiğim gırgır, sürekli Tgrt'nin açık olduğu bir televizyon ve dibinden minibüs yolu ile tren raylarını gören geniş penceresi... Doğalgaz sobası, dedemin oturarak namaz kılması ve şarkı söyleyip anneaneme takılmaları...

Daha nice güzel anekdot var aslında fakat benim aklımda kalan en önemli şey pencereler. Açtığınızda dışarının bütün sesinin içeri dolduğu ama kapattığınızda sanki büyülmüş bir şeyi başarmışçasına sanki tüm dünyanın sesinin örtbas etmeyi başarabileceğiniz pencereler hala aklımdadır. Ben küçükken anneannelerde kaldığım zamanlarda, saat altıda işten çıkan annemin gelip beni alacağı saati o pencerelerden takip ederdim. Küçük boyumla parmak uçlarıma basarak dışarı bakmaya çalışır, minibüsten her ineni tek tek süzer, annem olmadığını anlayınca garip bir hüzne kapılırdım. O zamandan beri ne zaman bir pencereden, ne zaman bir kapıdan baksam, ne hikmet hiçbir zaman o beklediğim kişi baktığım anlarda gelmedi. Hep ben bakmıyorken göründü pencerenin kadrajında. Ben ilgilenmiyorken, bir anlığına beklediğim o kişi aklımdan çıkmışken bastı kapının ziline. Pencerelere inanamam gerektiğini bu şekilde öğrendim.

Süleyman Berç HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
Radyo, Televizyon ve Sinema

BİR GARİP "ORHAN VELİ KANIK"

Biliyorum, kolay değil yaşamak; ama işte bir ölünün hala yatağı sıcak birinin saati işliyor kolunda yaşamak kolay değil ya kardeşler ölmek de kolay değil; kolay değil bu dünyadan ayrılmak.

Babası İzmir tüccarlarından Fehmi Bey'in oğlu müzisyen Veli Bey (İzmir, 1881-1953) annesi de Beykoz'un ileri gelenlerinden tüccar Hacı Ahmet Bey'in kızı Fatma Nigar Hanım'dı (İstanbul, 1894-1962). Nigar Hanım'la evlendiği sırada "Muzika-i Hümayun"da bulunan Veli Bey, Cumhuriyet'le birlikte te Cumhurbaşkanlığı Armoni Orkestrası'nın şefi oldu. Sonra Konservatuar'da profesörlük, Ankara Radyosu'nda müdürlük yaptı. Yazar Adnan Veli (1916-1972) ve Füzûzan Yolyapan kardeşleridir.

Orhan Veli ilkokula Beşiktaş Akaretler İlkokulu'nda başladı, Galatasaray Lisesi'nin ilk kısmına geçti, beşinci sınıfı Ankara Gazi İlkokulu'nda okuyarak ilkokulu bitirdi. Ortaokul ve liseyi de Ankara'da okuyan Orhan Veli, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'ne girdi. İki yıl sonra buradan ayrılarak çalışma hayatına başladı. Bir yıl kadar yardımcı öğretmenlik yaptı. PTT Genel Müdürlüğü'nde çalışırken (1936-1942), askere alındı. Yedek subaylığı Bolayır'da geçti.

Orhan Veli Kanik Milli Eğitim Bakanlığı Tercüme Bürosu'na çevirmen olarak girdi. İki yıl sonra ayrılarak, 28 sayı yayımlanan Yaprak Dergisi'ni çıkardı. Orhan Veli, 1950'de Ankara'da bir kaza geçirdi. Karanlık bir sokakta, belediyece açtırılan, ama çevresine hiçbir işaret ve lamba konulmayan bir çukura düştü. Baş zedelendi. İki gün sonra İstanbul'a geldi. Bundan sonrasını Orhan Veli'nin kardeşi Adnan Veli Kanik şöyle yazdı: "... Vücutundaki sıızılardan şikâyet ediyordu. 14 Kasım salı günü bir arkadaşının evinde öğle yemeği yerken fenalık geçirdi. Hastaneye kaldırıldı. Beyninde damar çatlaması yüzünden başlayan baygınlığının nedeni ilkin hekimler tarafından anlaşılamadı. Alkol zehirlenmesine karşı tedavi yapıldı. Bütün gayretlere rağmen kurtarılamayarak hayata gözlerini yumdu."

Orhan Veli, ilkokulun son sınıfındayken şiire başladı. Öğretmeni tarafından desteklenerek yazmaya yönlendirildi. İlk şiiri de 1924 yılında Çocuk Dünyası adlı dergide yayımlandı. Ama şiire asıl bilinçli yaklaşımı lise öğrenciliği yıllarında gerçekleşti. Lisede öğretmenleri olan Ahmet Hamdi Tanpınar, Rıfkı Melül Meriç, Halil Vedat Fıratlı ve Yahya Saim Sinanoğlu'nun yakın ilgisini gördü. Yine lisede Oktay Rifat ve Melih Cevdet ile arkadaş oldu, Sesimiz adlı bir dergi çıkardı (1 Aralık 1936). Orhan Veli'nin düzyazıdan şiire geçmesinde, kendisinden iki sınıf önde olan Hıfzı Oğuz Bekata'nın etkisi oldu. Nahit Sırrı Örik'in desteğiyle de şiirleri Varlık Dergisi'nde yayımlandı. Bunların bazıları Mehmet Ali Sel imzasıyla çıktı.

Orhan Veli, dönemin İnsan, Ses, Gençlik, Küllük, İnkılâpçı Gençlik gibi dergilerine de yazdı (1936-1942). Moliere'den Rimbaud'ya, La Fontaine'den Musset'ye uzanan birçok çeviri yaptı. İlk kitabını yine liseli arkadaşlarıyla birlikte (Oktay Rifat, Melih Cevdet), Garip adıyla çıkardı (1941). Bu kitapla birlikte şiirimizde "Garip akımı", "Garip Şiiri" diye adlandırılan bir yeniliğin de kurucusu oldu. Daha sonra çeşitli şiir kitapları çıkardı, düzyazıları ve çevirileri yayımlandı. Varlık başta olmak üzere çeşitli dergi ve gazetelerde yazdı.

Şiirlerinden yapılan seçmeler İngilizce, Fransızca, Rusça, Yunanca gibi çeşitli dillere çevrildi. Ayrıca Müşfik Kenter, Kerim Afşar gibi sanatçılar şiirlerini kasete okudular. Birçok besteci şiirlerini besteledi. Murathan Mungan, şiirlerden kurgulayarak "Bir Garip Orhan Veli" adlı tek kişilik bir oyun

yazdı, bunu uzun süre Müşfik Kenter oynadı. Cumhuriyet edebiyatına katkısını dergi yayımlayarak da gösterdi.

Sahip ve yazı işleri müdürlüğünü Orhan Veli'nin üstlendiği Yaprak Dergisi, on beş günlük olarak 28 sayı (1 Ocak 1949-15 Haziran 1950) yayımlandı. "Fikir, sanat gazetesi" biçiminde sunulan dergi, ekonomik nedenle tek yapraklı. Adını da bu biçimden aldı. Yaprak, Orhan Veli'nin ölümünden sonra arkadaşları tarafından Son Yaprak adıyla yeniden tek sayı çıkarıldı (1 Şubat 1951). Bu tek sayı çıkan dergide Orhan Veli'nin sağlığında yayımlanmamış olan "Aşk Resmigeçidi" adlı şiirine yer verildi.

Orhan Veli, kısa bir zamanda büyük bir üne kavuşan sayılı şairlerimizden oldu. Arkadaşları Melih Cevdet ve Oktay Rifat ile çıkardığı Garip adlı kitap, yer alan şiirlerin yanı sıra, "edebiyatı edebiyat yapmaktan kurtarmaya gelen" bu öncülerin bir bildirisini de taşıdı. Garip akımı, bu bildiriyle edebiyat dünyasında kendine taraftar buldu. İkinci Yeni akımı çıkana kadar etkin oldu. Bu akımdan etkilenmeyen çok az şair kaldı. Garipçiler diye de adlandırılan Garip şairlerinin amacı, şiiri birtakım kalıplardan kurtarmaktı. Dolaysız, yalın, açık seçik bir halk diliyle şiir yazmaktı. Böylece Orhan Veli'nin yaptığı iş, edebiyat tarihimiz açısından "edebiyat zevkimizde devrim" biçiminde anlatılarla karşılandı. Geleneksel şiirimizin kabuğu çatlatıldı, o güne kadar şiirin özü sayılan söz sanatları bir yana bırakıldı, ölçüsüz uyaksız, halkın anlayacağı yalınlıkta bir dille şiir yazına yolu açıldı.

Orhan Veli'nin şiirlerinin benimsenmesinde eleştirmen Nurullah Ataç'ın da payı büyük oldu. Ataç, onun şiirleri konusunda şunları söyledi: "Orhan Veli, şiirlerinin hemen hepsinde birer hikâye anlatır, hem de uzun bir hikâye, sanki birer hayat. Ancak bu hikâyeleri bütün fazlalıklardan temizler, bize birkaç satırda özü söyleyiverir. O koca hikâyeyi şiir üslubuna koyuverir."

Orhan Veli'nin kişiliği ve fiziki özelliklerinin şiirleri ve sanat anlayışı ile bağlantılı olduğu düşünülmektedir. Cemal Süreya, Kanık'la ilgili olarak "Yeni şiirimizin, işlev olarak kurucusu olan bu adam kuramını yazılarıyla değil, başka iki şeyiyle yaptı: hayatıyla (yaşam biçimiyle) ve şiirleriyle" açıklamasını yaptı. Orhan Veli, Garip akımını sadece şiirleriyle değil, günlük hayatıyla, gönül ilişkileriyle, çevresinde kendisi ile ilgili çıkan dedikodularla, fiziği ile yeni bir şair tipi yaratarak oluşturdu.

Kardeşi Adnan Veli'nin "Vücudu oldukça kemikli, kollarıyla bacakları epey uzundu. Göğsünü öne doğru eğerek hafifçe yaylanarak yürürdü. Elleri gayet ince, beyazdı. Parmakları adam akıllı uzun, tırnakları pembe, uzun ve yuvarlaklı. Geniş bir alnı, sivri bir çenesi vardı. Dudakları eni konu etliydi. Burnu tümsekliydi. Yüzü gençlikte çıkardığı ergenlik sivilceleri sebebiyle pürtüklüydü.", olarak anlattığı Orhan Veli'yi, yazar arkadaşı Sait Faik ise bir röportajında şöyle betimledi: "İki incecik bacak, kısaca bir trençkot, kanarya sarısı bir kaşkol, müselles bir yüz, şişirilmiş bir göğüse benzeyen bir sırt, - denebilirse- ergenlik bozuğu bir yüz: İşte görünüşte Orhan Veli."

Herkesle iyi geçinen, kimsenin kalbini kırmayan, çevresindeki insanlara saygı gösteren Orhan Veli'nin yakın arkadaşları arasında Oktay Rifat, Melih Cevdet, Bedri Rahmi Eyüboğlu, Sait Faik, Suat Taşer, Fikret Adil, Agop Arad gibi isimler yer alıyordu. Son günlerinde en yakın olduğu isim ise Sabahattin Eyüboğlu'ydu. Garip akımını yalnız yazdıklarıyla değil, hayata karşı duruşuyla açıklayan şair, fiziğini bile bu uğurda kullanmaktan çekinmedi. Bu yüzden şiirinin hayatının sonucu olduğuna değil, aksine hayatını şiirine göre yaşadığına inanılır.¹

¹ https://tr.wikipedia.org/wiki/Orhan_Veli_Kanik

Yazıma Orhan Veli'nin çok bilindik bir şiiri ve Fransızca çevirisiyle son veriyorum:

J'ÉCOUTE ISTANBUL

J'écoute Istanbul, mes yeux sont fermés
D'abord souffle un vent léger ;
Il ballotte peu à peu
Les feuilles dans les arbres ;
Au bout du monde, bigrement au bout du monde
Les clochettes des porteurs d'eau ne s'arrêtent jamais ;
J'écoute Istanbul les yeux fermés.

J'écoute Istanbul les yeux fermés ;
Les oiseaux passent
Des hauteurs, de nuées en nuées, de cris en cris ;
Les filets sont retirés dans les bordigues
Les pieds d'une femme touchent l'eau
J'écoute Istanbul, les yeux fermés.

J'écoute Istanbul, mes yeux sont fermés ;
Le bazar est empli de fraîcheur
Mahmut Pacha est animé
Les cours sont remplies de pigeons
La voix du marteau vient des docks ;
Les odeurs de sueur au vent du beau printemps
J'écoute Istanbul, mes yeux sont fermés.

J'écoute Istanbul, mes yeux sont fermés ;
L'ivresse d'anciens mondes en tête,
Une maison de rivage avec de sombres hangars à bateaux
Les vents du sud ouest sont tombés dans un bruissement intérieur
J'écoute Istanbul les yeux fermés.

J'écoute Istanbul, mes yeux sont fermés ;
Une jeune fille aguicheuse d'une beauté provocante passe sur le pavé.
Les blasphèmes, les chants, les chansons, les jets de mots.
Une chose tombe de ses mains à terre ;
Cela doit être une rose ;
J'écoute Istanbul, mes yeux sont fermés.

J'écoute Istanbul, mes yeux sont fermés ;
Un oiseau s'évertue à tes pieds.
J'ignore si ton frond est chaud
J'ignore si tes lèvres sont humides
Une lune blanche naît au milieu des pignons ;
Je comprends les battements de ton cœur ;
J'écoute Istanbul.

ORHAN VELİ

İSTANBUL'U DİNLIYORUM

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Önce hafiften bir rüzgâr esiyor;
Yavaş yavaş sallanıyor
Yapraklar ağaçlarda;
Uzaklarda, çok uzaklarda
Sucuların hiç durmayan çingirakları;
İstanbul'u dinliyorum gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum gözlerim kapalı;
Kuşlar geçiyor derken
Yükseklerden, sürü sürü, çığlık çığlık;
Ağlar çekiliyor dalyanlarda;
Bir kadının suya değiyor ayakları;
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Serin serin Kapalıçarşı,
Cıvı cıvı Mahmutpaşa
Güvercin dolu avlular,
Çekiş sesleri geliyor doklardan
Güzelim bahar rüzgârında ter kokuları;
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Başında eski âlemlerin sarhoşluğu,
Loş kayıkhaneleriyle bir yalı
Dinmiş lodoların uğultusu içinde.
İstanbul'u dinliyorum gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Bir yosma geçiyor kaldırımdan.
Küfürler, şarkılar, türküler, laf atmalar.
Bir şey düşüyor elinden yere;
Bir gül olmalı.
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Bir kuş çırpınıyor eteklerinde.
Alnın sıcak mı, değil mi bilmiyorum;
Dudakların ıslak mı değil mi, bilmiyorum;
Beyaz bir ay doğuyor fistikların arkasından
Kalbinin vuruşundan anlıyorum;
İstanbul'u dinliyorum.

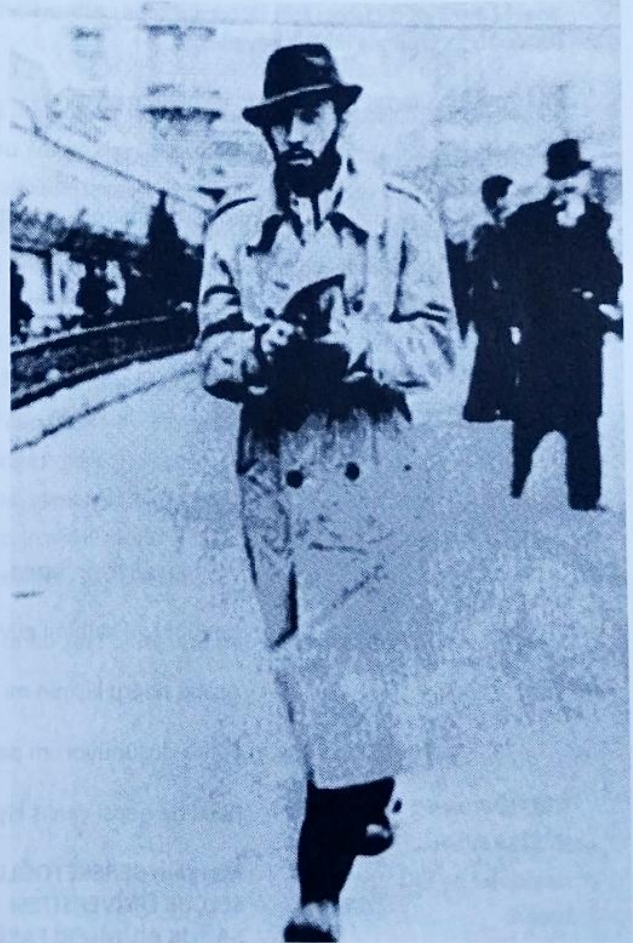
ORHAN VELİ KANIK

Çiğdem ÇATAL

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

3.Sınıf

AŞK-I MUAMMA

Alacakaranlıkta kol geziyor hüzün,
 Vaktiyken sürmeli sefasını gün doğumunun...
 Gecedен kalma hallicede, bir sarhoşluk içinde,
 Çat kapı gelen bir misafir şimdi mutluluk.
 El almış yüreğini, eder sevdayı ezber,
 Dört yanını sarmış uçuşan kelebekler.
 Bilmez ki körpe sevda, ömrü bir güne bedel!
 Düne bakmaktan şaşırılmış olsa gerek, gün.
 Kafa tutmuş yarına, cellâdına gülümserken.
 Tüm ömre serpilmiş kırılan hayaller,
 Onarmasına umduğunu yâr, kaç yıl hüküm giyer?
 Çaresizlikteki çaredir kadere bağlamak kederi.
 Muhtemel bir pişmanlığa rağmen âşık olabilmekse mutluluk,
 Bunca terslikte bir sevda var...

Hatice KAYA
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 Sağlık Yönetimi-
 2.Sınıf

BAZEN

Aklıma takılıyor bazen...
 Kendimi ve kalbimi güvende hissetmek için,
 Acaba doğru kişinin mi omzuna yaslıyorum gözyaşlarımı?
 Sonra düşünüyorum da;
 Belki de hepsi yanlış kişidir.

Meryem BEREKETOĞLU
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 SAĞLIK BİLİMLERİ FAKÜLTESİ
 2.Sınıf

HAYVANLAR ZEKİ MİDİR?

YOKSA İÇGÜDÜSEL Mİ HAREKET EDERLER?

Birçok insan hayvanların bir kısmının çok zeki olduğunu iddia eder. Örneğin, kargaların geniş bir hafızası vardır. Bazı köpekler bize rehberlik ederken bazıları ise en küçük tehlikeyi bile önceden hissetme yeteneğine sahiptirler. Peki, tüm bu söylediğimiz özellikler hayvanların zeki olduğunu mu gösterir?

Bu konun en iyi bilinen örneklerinden biri "Clever Hans" yani zeki Hans olarak tanınan bir atır. Hans 20.yüzyılın başlarında Almanya'da yaşamış bir matematik öğretmenin atıdır. Sahibi ata dört işlem öğrettiğini ve basit problemleri çözebildiğini söylemiştir. Sorunun cevabına göre at toynağını yere vurur ve kaç kez vurduysa cevap odur. Bu at için bir komisyon kurulmuş ve hiçbir hileye rastlanmamıştır. Fakat hayvanın zekâsı, teorisini çürütecek bir detay vardır ki Hans yalnızca soruyu soran kişi doğru cevabı bilebiliyorsa soruyu doğru yanıtlıyordur, eğer karşıdaki kişi cevabı bilmiyorsa Hans doğru yanıt veremez.

Bu olayı daha detaylı inceleyen Pfungst adında bir fizyolog şunu saptamıştır; "Atın toynağını yere vurma sayısı doğru cevaba yaklaşınca soru soran kişinin gerginliği azalıyor ve rahatlamaya başlıyordur. Hans bu şekilde bir takım sinyaller alıyor kısacası hissedebiliyordu." Bu olay bir fenomen haline gelmiş ve "Hans etkisi" adını almıştır. Kısaca her hayvanın doğasında farklı içgüdüsel yetenekler bulunur ve hissedebilirler. Bir rakun besinlerini yıkamadan tüketmez ya da bir güvercin yönünü bulmakta asla sıkıntı çekmez. Birçok bilim adamı bunun zekâdan değil içgüdülerinden kaynaklandığını savunsa da karşıt görüşte olanların sayısı epey yüksektir ve hayvanların zekâsını insanlara göre ölçmemek gerektiği düşünülür. Dünyanın en zeki hayvanları adı altında onlarca liste görebilirsiniz fakat size eğitilmiş ve yeteneği geliştirilmiş hayvanlardan başka bir şey göstermeyeceklerdir. Bir kedi dışkısını sakladığında ona zeki demiyoruz, kediler doğası gereği dışkılarını saklarlar diyoruz bir de bu açıdan bakmak gerekiyor. Aslında her zaman 'Aa hayvanlar bunu da mı yapıyor?', diyoruz ve sanki aslında onların varlığından bihaber gibi davranıyoruz. İnsanın modern halini alması bile yalnızca 50.000 yıl öncesine dayanıyor; yani insan da ondan önce çok zeki sayılmazmış.

Peki ya size göre hayvanın davranışları onun zeki olduğunu mu yoksa içgüdüden kaynaklanarak yaptığını mı gösterir?

Büşra AĞÖREN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.sınıf

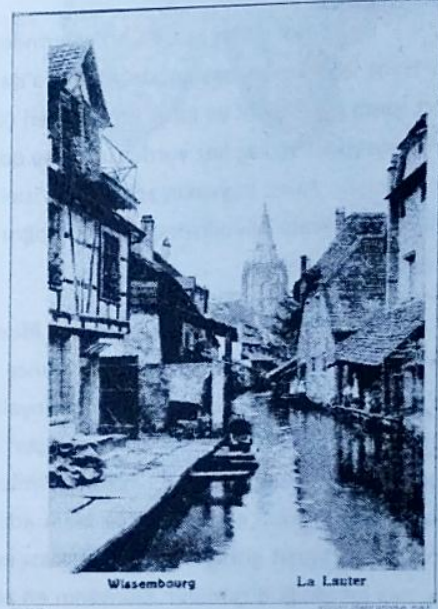
YALÇIN'IM...

Yıllar önce, gittik Fransa'ya baban ve ben,
İkimiz de çalıştık sana güzel bir yaşam sunmak için.

Yalçın'im, yavrum, sen doğunca
Oldu Alsace bir cennet köşesi,
Her bir zorluğu bertaraf etti güçlüklerin,
Aldı tüm yorgunluğumuzu ilk hecelerini.

Zaman o kadar çabuk geçti ki
Çocukluğuna hiç doymadık biz.
Bir de baktık ki gelmiş okul yaşı
Kucağımızda salladığımız bebeğimiz.

Okul çıkışı hep oynardın
Arkadaşın ile top kamyon.
Wissembourg'u saran Lauter deresinde
O gün yüzdürdün kâğıttan kayık Mehmet'inle.
Onu yakalamak için uzattın elini,
Tuttun onu, lakin kaybettin dengeni.
O zaman cehennem oldu Alsace cenneti.
Her yerde görür olduk hayalini.
Fransa versin başkasına huzur,
Sana mezar olan yer bize hüznün olur...

Bir şiir değil gerçek bir anı. Henüz on yaşındaydım bu kaza yaşandığında. Küçük Yalçın'ın izinden şehrin azgın deresinin tüm kollarında eser yoktu. Sonunda regülâtorlere takılı bulunmuştu.

Wissembourg'da ne zaman gezinsem bu yavrucağın anısı dikilir karşıma. Geçen Şubat ayında Müslüme abla ve eşi Attila ağabey ile karşılaşıncaya Yalçın'ı andık. Sonra... Bu dizeler dökülüyordu. Bu çifti gurbetten otuz iki yıl önce döndüren bu olayı yaşatan Rabbimin bir bildiği vardır elbet...

Gözlerde yaş kalmadı,
Kalplere doldu sızı
Yeniden hatırladım bir gece Yalçın'ımızı...

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

FARKINDALIK YAZI DİZİSİ

ARTI BİR

Dünyadaki en zor ve en güzel şey mi annelik? Peki ya benim annem olmak? Down sendromlu bir çocuğun annesi olmak? Pişman mısın anne? Biraz olsun pişman mısın benim annem olduğuna? Seçim hakkım olsaydı anne; sırf sen üzülme diye belki istemezdim, senin çocuğun olmayı... Hani diyorsun ya "İyi ki benim çocuğumsun.", sen de "İyi ki benim annemsin."

Evet, biliyorum, dış görünüşüm farklı ama bir önemi var mı ki, dilimin, rengimin? Sonradan öğrendim ki gözyaşlarının da rengi olmazmış. Sen ne zaman ağlasan, sevinçten ya da üzüntüden hep renksizdi gözyaşların. Küçükken parktaki arkadaşlarım dış görünüşüme garipseyerek baktıklarında demiştin ya anne: "Sen parmak izi gibisin, eşsiz, tek, benzersiz. Kırmızı güllerin içindeki tek bir beyaz gülsün. O yüzden sana öyle bakıyorlar, farklı ve güzel olduğun için."

Biliyorum anne ben "Beyaz Gülüm" sen de benim bahçivanımsın, her gün sevgiyle büyüten. Ben üzgün değilim anne, üzerimdeki bakışlar için, ben de her çocuk gibi, resim yapabiliyor, oyunlar oynayıp, şarkılar söyleyebiliyorum... Çiçekleri, kelebekleri, çizgi film izlemeyi seviyorum. Her çocuk gibi ben de etrafımda olan iyi, kötü duyguları hissedebiliyorum. Her çocuk gibi yatmadan önce anne ve babam için dua edebiliyorum. Ve ben senden öğrendim ki anne olmak demek katlanıp, çoğalan, gün geçtikçe güzelleşen günler demek. Tüm hastalıklarında yanımda olman demek, üzerimdeki tüm bakışlara rağmen özveri göstermen, cesaretini yitirmeden benimle gurur duymaktan vazgeçmemen demek... Ve sen anne, senin durumunda olan anneler "Dünya'nın en güçlü anneleri" biliyorum. Dış görünüşüm farklı olsa da ben de bir bireyim, benim ruhumu sen iyileştirdin, yaralarımı sen merhem oldun anne. Ben ve diğer Down sendromlu arkadaşlarım biz güçlü annelerin güçlü çocuklarıyız anne.

Başaracağız ve pes etmeyeceğiz, lütfen sen üzülme

Seni çok seven kızın...

(Juniperus)
İrem YURDAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
MÜHENDİSLİK FAKÜLTESİ
Harita Mühendisliği
3.sınıf

KADIN

Zordur bu Dünya'da kadın olmak. Zordur kadınlık. Kaderini belirler doğduğun ülke, coğrafya, dinin, dilin, ırkın, rengin. Cinsiyetle başlar ayrıcalık zihinlerde. Bir duvarı, bir binayı yıkmak kolaydır da; zihinlerdeki düşünceleri, engelleri yıkmaktan zoru yoktur.

Daha doğduğumuz andan itibaren baş gösterir cinsiyetimizin kaderimiz üstündeki yansımaları. Doğduğun günden itibaren toplum sana sınırlar çiziverir senin haberin olmadan.

Dedim ya zordu bu Dünya'da kadın olmak, zordur kadınlık. Doğduğun coğrafya, ülken kaderini belirliyor diye. Bugün hala sahip olduğumuz hakların üçte birisine bile sahip olmayan milyonlarca kadın var. Hele bir de Orta Doğu'daki bir kadınsan, Güney Asya'daki, İran'da, Irak'ta, Afrika'daki çileli kadınlardansan vay haline! Şeriata maruz kalan, erkekleri çok eşli, kadını istediği zaman boşayan, şahitliklerde mahkemelerde iki kadının şahitliğinin bir erkeğe eşit olduğu, hala birçok ülkede kadınların araba kullanmadığı, yargıç olamadığı, devlet başkanı seçimlerine giremediği çileli kadınlardan olabiliydik, Cumhuriyet olmasa. Yakın çevremizdeki çok büyük acılar bizim ülkemizde de, bizim kadınlarımız üzerinde de hüküm sürüyor olabilirdi.

Neyse ki biz şanslıydık diğer toplumların kadınlarına göre. Yine de bazen bizim ülkemizde de seçme hakkın olmadan ailen senin yerine kararlar verir ya da töre. Sen daha ilkokul çocuğu iken saçların iki örgü, ellerine kınalar yakılır, beyaz gelinlik içinde. Sonra kadınsan gerekenler vardır, toplumun sana belirttiği. Dikiş dikmeyi bilmelisin, elinden her iş gelecek, yemek yapmakta üstüne olmayacak (yaptığı yemek beğenilmedi diye öldürülen kadınlar var çünkü benim ülkemde). Saçına, başına, kılık kıyafetine, kahkahana gülüşüne eleştiriler olabilir kadınsan bu çok normaldir: iyi, kötü, güzel, çirkin, iffetli, saygılı, saygısız ve birçok argo ya da güzel kelimelere maruz kalabilirsin eğer kadınsan... Zordur işte kadınlık. Zordur kadın olmak. Ama o kudretli kelime sadece beş harften oluşan, ne kadar da çok şey barındırır aslında içinde anlayana: Annelik, anne olmak, yaşam, sevinç, doğa, vefakârlık, fedakârlık, saygı, lütuf, yuva.

Yuva gibi bir şey hatta o yuvanın ta kendisiydi kadın.

Bereketti, umuttu...

Duaydı kadın.

Doğurgandı kadın; anne oldu.

Kadın sadece evlat getirmede bu yaşama.

Yenilik getirdi, enerji getirdi,

Renk kattı.

Kadın Dünyaları sığdırırdı da minik kalbine, bedenine,

Biz kadınları sığdıramadık bazen yeryüzüne

Aslında ne de güzeldir kadın! Ne de güzelleştirir bu Dünya'yı.

Kadınlara daha yaşanılır kılarız umarım yaşamı, hala anneannem okuma yazma bilmiyor olsa da ben şu anda duygularımı dile getirip yazabiliyorum, giderek azalacak bu sayı. Umut ediyorum katlanarak, beşle çarpılarak, çığ gibi büyüyerek azalacak ülkemizde okuma yazma bilmeyen kadın sayısı, tecavüze uğrayan kadın sayısı, şiddete maruz kalan kadın sayısı, çocuk gelin sayısı giderek azalacak. Hukuk ve adil devlet kanunları karşısında, ağır yaptırımlar sayesinde giderek yok olacak, varlığını sürdürecektir. Kadınsız bir toplum, kadınlara, annelere, kız çocuklarına değer vermeyen bir toplum hep geri kalmaya ve gelişememeye devam edecek. Dedim ya zordu kadınlık, kadın olmak. Kadınlar için el ele verelim o halde hep birlikte.

Kadınlar Günü'müz kutlu olsun.

İSİM

Sayamayacağım kadar düşünce,
Milyarlarca hayat,

Milyarlarca parmak izi ve isim vardı...
Kulağıma fısıldandığı andan itibaren bizi hiç terk etmeyen ve etmeyecek olan tek şeydi belki de is-

mimiz...

Aile, dost, akraba, arkadaşlar herhangi bir nedenden dolayı yanımızda olmadılar ya da olamadılar. (Ölüm, kırgınlık, yollar diye giden liste...)

Peki ya ismimiz? İsmimiz öyle miydi?
Nankör, vefasız, bencil, giden? Hiçbirisi olmadı, olmayacaktı da; bize verildiği andan itibaren yanımız-

daydı.
Binlerce isim tanıdık (kişi), tanımaya da devam ediyoruz fakat bizde her ismin bir karşılığı oldu.

Simge, imge, imza gibiydi bazı isimler...

Çizgi film karakterleri gibi Twetty ya da Bugs Bunny dediğimizde tek bir cismin canlanması gibi gözümüzde...

Belki üç tane Tuğba, iki tane Hamdi tanıdık ama "Tuğba" denildiğinde dostum, sırdaşım geldi ilk önce aklıma. "Hamdi" ismini duyduğumda üçkâğıtçı, kel, itici emlakçıdan başkası değildi aklıma gelen.

Bazen tam tersi de oldu; vefa denince bir isim geldi aklımıza, özlem denilince başkası, ilk aşk denildiğinde, birini düşündük aynı şekilde...

Peki, kalbinizin bir yerini bir zamanlar dolduran isim neydi?

Bazı isimler hep acıtır, bazıları gülümsetir.

Bazıların is'i kaldı, pası kaldı...

Bazıları bize ait bile değildi kulağıma üflendiği ilk günden itibaren yanımızda olmasına rağmen.

Ne yani?

Biriktirmek doğamızda hep mi vardı, sonradan mı kazandık bu özelliği ben bilemiyorum ama biriktirerek geçerken günlerimiz; önceleri oyuncak arabalar, tasolar, bilyeler, bebekler, kâğıtlar sonra dostlar, acılar, sevinçler, hüznler, aşklar, gözyaşları ve isimler biriktirdik...

Evet evet! İsimler... Ama bazı isimler hep acıttı. (İs'i kaldı soğuk bir odanın içinde, havada asıldı kaldı yüzyıllar boyunca...)

Yine de vazgeçmedik taşımaktan ve biriktirmekten.

O bir zamanlar kalbimizi doldurmuş isimlerden birisini, bir yerlerde (otobüs, hava alanı, bir cafe...) işitince hafif bir tebessüm ettik içimize batan bir cam kırığıyla...

Yine de vazgeçmedik bir otobüs terminalinde ya da havaalanında ansızın duyuyacağımız o ismin; anılarımızın film şeridi gibi gözümüzün önünden geçireceğini bile bile biriktirdik.

Yine de hoş geldiniz hayatıma Aliler, Ayşeler, Esralar, İbrahimler, Gamzeler, Gizemler, Mehmetler (...)
hoş geldiniz!

En çok da 'is'i kalan isimler hoş geldiniz ve hoşça kalın...

Ve sen, canım ismim; benim sadık dostum, İrem iyi ki her zaman yanımdasın...

Acıtmayacak isimli günler dilerim...

(Juniperus)

İrem YURDAY

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

MÜHENDİSLİK FAKÜLTESİ

Harita Mühendisliği

3.sınıf

ÖZYAŞAR İLK KISIM

(1.ve 2. Bölmələri 39. sayının 34-36. sayfalarında yayımlanan hikəyinin devamıdır.)

Uinston xəstəxanaya çatan kimi vaxt itirmədən dərmanlarını qəbul edib yuxuya getməmiş gündəliyinə bir - iki şey cizməyə etmək üçün tələsik addımlara otağına gəldi. Dərmanlarını içib, yatağının içində dizlərini büküb oturdu. Gündəliyini əlinə götürüb, qaldığı yerdən davam eləməyə başladı.

"Susan. Sevgili gündəliyim, sənə bu gün Susan haqqında danışmaq istəyirəm. O çox gözəl qadıncı. Bu gün bütün gününü mənimlə keçirsə, bilmirəm niyə amma onunla danışmaqdan çəkəndim. Ümid edirəm ki, susqunluğum onu incitmiş. Gündəliyim, sənə bir ad qoymaq lazımdı deyə düşünürəm. "Özyaşar"! Bəli bu! Çox gözəl, bugündən sənənin adın Özyaşar olacaq əziz dostum. Bu gün həkim Steven mənə, mənə öz evimə aparacağını dedi. Orda mənə aid hər bir şey var, deyəsən hər şeyi xatırlaya biləcəm. İtmiş keçmişimin izindəyəm və bu izlər mənə ona aparacaq, Uinstonla!.."

Yuxu göz qapaqlarından asılı bir fil kimi onun gözlərini bağlayırdı. Deyəsən dərmanın təsiri başlamışdı və Uinston qələmi gündəliyin arasına qoyub, ayaqlarını uzatdı. Divardakı çarxiyə çəkilmiş İsa'yə sonra isə tavana baxıb, gözlərini yumaraq pıçıldı dedi:

-Cəhənnəmdəki cənnət, müqəddəs Məriyəm yanına gəlirəm...

3.DOSTLUQ

Sabah olmuşdu. Günəş şuaları pərdənin arasından Uinstonun üzünə düşürdü. O yuxudan ayılan kimi çəkmənin üzərindəki gül dəstəsinə gözü sataşdı. Yatağının içində dik atılıb güldən qorxmuş kimi özünü arxaya atdı. Bir az baxdıqdan sonra əlinə götürüb qoxusunu ciyərlərinə çəkdi və üzündə qəribə bir təbəssüm yarandı. Anlansa da nədənsə bu güllər ona nə isə xatırladı. Qəribə bir doğmalıq bürümüşdü içini. Sanki bu gülü yollayan adamda gizli idi bütün sualların cavabı. Güllərin arasında bir kağız tapdı və həyəcanla kağızı əlinə alıb oxumağa başladı, kağızda: "Bu gün daha yaxşı olacağını ümid edirəm. Güllərin qoxusunu dərinləndirən çək, mənə doldur ciyərlərinə. Qoy daha yaxın olum ürəyinə." - yazılmışdı. Yazını oxuduqda ürəyi tez-tez döyünməyə başladı. Sanki dizlərinin ipi çözüldü və yerə yıxıldı. Baş çarpayının kənarına dəydi və qaşı yaralandı. O anda bir nəfər qaça-qaça gəlib Uinstonu yerindən qaldırıb yatağına yatırdı. Uinston onun üzünə baxsa da tanıya bilmədi, yaqın ki, xəstələrdən biri idi. Onu arxası üstə uzadıb çölə qaçdı. Biraz keçməmişdi ki, Susan qaçaraq içəri girdi.

-Ah Uinston sənə nələr belə? Necə oldu bu?!

-Çarpayından yıxıldım, elə də mühim bir şey deyil.

-Sus! Mühim deyilmiş, burdan axan qanla neçə dənə anemiyalı xəstə sağaltmaq olar. Bu pambığı əlinizlə tutun gedim yararı təmizləməyə bir şey gətirim.

Susan yaraya tikiş atıb, çıxdıqdan sonra Uinston atıfda həmin xəstəni axtarmağa çalışdı. Birdən yanındakı boş yatağın yorğaninin qırıxıq olduğunu gördü. Deyəsən kimsə yeni birisi gəlmişdi otağa. Yəqin ki, elə kömək edən də həmin adam idi. Uinston bu otaqda tək oturmaqdan sıxılırdı deyə buna çox sevindi. Yatağının içində ayağını büküb oturdu və gözləməyə başladı, bir az sonra qapı açıldı və içəri hündür boylu, qısa saçlı, 25-30 yaşlarında bir gənc girdi. Gözlərinin altı qaralmış, sanki bir il yatmamış kimi sallana – sallana yatağa tərəf gəlirdi. Əynində xəstə qiyafəsi var idi və bayaq Uinstona kömək edən adama çox oxşayırdı. Uinston heç vaxt itirmədən:

-Salam, adım Uinston'dur. Soyadımı hələ özümde bilmirəm bildiyim vaxt onu da deyəcəyəm söz verirəm. Deyəsən bayaq mənə kömək edən sən idin, huşumu itirdiyimdən nə olduğunu tam xatırlamıram. Əgər sən idinsə çox sağ ol, təşəkkür eliyirəm.

-Elə də ağır deyildin və səndən adını soruşduğumu xatırlamıram. Maraqlısı da elə budur ki, insanlar onlara verilən suallardan qaçır amma verilməyən hər suala cavab verməyə çalışır. Nə isə. Belə bir vəziyyətdə gəl mən də sənə özümü təqdim eliyim. Mənim adım da Reddir, Red Vilhem. Səninlə dost olacağımı da düşünürəm Uinston. Biz çox fərqli insanlarıq. Fərqimiz isə mənim daha yaraşlıq, daha ağıllı və bir soyadımın olmasıdır. İndi isə heç bir cavab gözləmədən dərmanlarımı içib yerimə uzanıb yatacam və amin ol ki, sən mənə deyəcəyin heç bir şeyi eşitməyəcəm.

Uinston təəccüblə ona baxıb dodağının altından nə isə pıçıldadı. Yatağından qalxıb yemək xanaya getmək istəyirdi ki, yataqdan qalxar-qalxmaz yerə yıxıldı. İçiyi dərmanlar onun bədənini keyləşdirirdi. Red əsəbi halda deyənə-deyinə onun yanına gəlib onu yerdən qaldırdı və :

-Bax oğlan. Mən bu xəstəxanaya sən kimi xəstələrə qulluq etmək üçün gəlməmişəm.
-Dərmanlar, dərmanlara görə belədi. Yer sanki ayaqlarımın altından qaçır, bədənim çox gücsüzdü. Mənə yeməxanaya qədər köməklik edə bilərsiniz. Susan ortalıqdan itib yoxsa sənə əziyyət verməzdim.

-O kürəni deyirsən? Hə bu gün mənə də baş çəkmiş. Bir xəstə baxıcılığımız əksik idi. Eh nə isə gəl min belinə.

-Belinə?

-necə səni yeni gəlinlər kimi qucağıma almağımı istəmişsən hər halda

-Amma nə, nə bilim... mən... III...

-Yeməxanaya gedirsən ya mən yatım?

-Gedirəm yaxşı.

-Onda min.

Uinston bir az tərəddüt etdikdən sonra Redin belinə mindi. Red onu körpə uşaq kimi yellədə - yellədə aparırdı. Hələ arabir dəhlizdəki adamların yanından keçəndə yıxılırmış kimi edib insanları qorxudurdu. Uinston ondan baş açma bilməmişdi, deyəsən bir az qorxmağa da başlamışdı hətta. Red çox gözəl əzələlərə sahib idi. Uinston haqqında deyilə biləcək hər şeyin tam əksi Reddə əks olunurdu amma Uinstonda ona qarşı bir doğmalılıq yaranmışdı. Uzun müddət onunla birlikdə qalacağını bildiyi üçün münasibəti isti saxlamağa çalışırdı. Red Uinstonu yeməxanaya gətirdikdən sonra özü dəhlizdə xəstələrin arasında yox oldu. Yəqin ki, yatmağa gedirdi. Yeməxana. Uinston əslinə qalsa bura gəlməyi elə də sevmirdi. Çünki xəstəxanada qaldığı gündən bəri kartof püresi və mərci şorabası içirdi. Menü isə sadəcə cümə günləri toyuq və duyu ilə əvəz olunurdu. Bu da hər gün eyni yeməyi yeməkdən sonra xəstələrə ziyafət kimi görünürdü. Uinston yeməyini yedikdən sonra gücünü toplayıb ayağa qalxmağa çalışdı. Deyəsən ayaqlarının gücü qayıtmışdı, dərman təsirini yavaş-yavaş itirirdi amma o yenidən otağına qayıtdıqda bu dərmanları istifadə etməli olacaqdı. Bir az dəhlizdə vurnuxduqdan sonra otağına qayıtdı. Red yatmışdı. Sakitcə qapını qapayıb, yatağına uzandı, sonra əlinə gündəliyini aldı və yazmağa hazırlaşdı ki, gülləri xatırladı. Tez çönüb gülləri götürdü. Yenidən eyni hissə qapıldı, ürəyi boğazına gəlmiş kimi oldu. Bir az düşündükdən sonra güllərin kimdən gələ biləcəyini birindən gül göndərilib. Gülü gördükdən sonra əziz dostum, Özyaşar. Bu gün mənə kimliyini bilmədiyim birindən gül göndərilib. Gülü gördükdən sonra yığılıb başımı əzdiyimçün də güllün kimdən gəldiyini öyrənə bilmədim. Sabah ilk işim Susan'dan bunu soruşmaq olacaq. Güllərin arasında bir kağız var idi. Kağızda yazılanlardan belə başa düşdüm ki, bu gülləri göndərən bir qadındı, həm də məni sevən bir qadın. Dostum, çox tədirginəm, bilmirəm nə edim. Hər şeyi xatırlamaq istəyirəm artıq. Yaşlı bədəndə körpə beyni kimi saf təmiz bir beynim var, özümü çox aciz hiss eliyirəm. Ümid edirəm ki, yaxın zamanlarda hər şeyi xatırlayacam və gülləri göndərən hər kimdirsə onu tapacam, yəni məni sevən insanı. Həm də bu gün otağıma yeni bir xəstə gətirildilər. Elə də gözəl tanışlıq yaşamasaq da yaxşı birinə oxşayur. Ən azından danışmağa bir yoldaşım var. Adı Reddir. Görəsən o hansı

xəstəlikdən əziyyət çəkir? Bəlkə elə o da yaddaşını itirib. Bax əgər belədirsə bu çox möhtəşəm olar. Bir-birimizə kömək edirik."

Uinston gündəliyini yazarkən dərmanlarını qəbul etmədiyini xatırladı. O istəksiz bir şəkildə əlini çəkməcinin üstündəki dərmanlara uzatdı. Qabın içinə bir az su töküüb, dərmanları qəbul etdi. O öz gücsüzlüyünə dayanı bilmirdi. Mənəvi gücsüzlük yaşadığı bir dövərdə fiziki gücsüzlük ona ağır gəlirdi. Ayaqlarını uzadıb, gözünün bağlanması gözəlməyə başladı və həmişəki kimi yatmadan öncə bir iki şey pıçıldadı.

-Hələlik Özyaşar, bu günlük də bu qədər sıxıldım. Gecən xeyirə qalsın...

4. QARANLIQ VƏ İÇKİ

Gecəyarısı möhkəm bir səs gəldi otağın içindən. Uinston yatağından dik atıldı və səs gələn tərəfə baxdı. Red əlində çaxır şüşəsi ilə pəncərədə oturmağa çalışırdı. Uinston cəld onun yanına gedib onu endirməyə çalışdı amma Red ona məhəl qoymadan ayaqlarını pəncərədən sallayaraq içməyə başladı. İçkinin qoxusu otağı bürümüşdü. Red niyəsə başını ayaqlarına sıxır, ağlayır, arada bir saçlarını yolub, yoldan keçənlərə bağırır və aramla şüşənin dibini görürdü. Uinstonun üzünə baxıb nəsə deməyə çalışırdı amma ağzından tökülən sərxoş kəlimələr təəssüf ki, bir mənə ifadə eləməirdi. Uinston çaxırını onun əlindən alıb, yanına oturdu. Bir az damağını islatmağa istəyirdi ki, bir də baxdı Red içkinin hamısını içib bitirib. Red başını Uinstonun çiyinə qoyub, mızıldanmağa başladı.

-Uinston, bilirən o binanın arxasında nə var? Bax o qarşdakı, hündür, dağ boyda binanın arxasında? Heçnə! Bax dünya o binanın arxasında bitir. Çünki nə sən oranı görürsən nə də mən. Bilirsən Uinston, dünya biz gəzdikcə yaranır. Hər addımımızda yeni metrostansiyalar, küçələr, prospektlər, qəsəbələr, rayonlar, şəhərlər, metropolislər, ölkələr, qitələr, materiklər yaranır. Biz evimizə qayıdan kimi onlarda yox olur. Bax indi o binanın arxasında heç nə yoxdu. Boşdu! Boş!

-Hə, Red, deyəsən çox içmişən axı.

-İçmək? Sən də içmişən. Bu dəqiqə ikimizdə sərxoşuq fərqiində deyilsən? İkimiz də yorğunuq, bezginik, hətta burdan aşağı atlana bilərik. Çünki ikimizdə itirəcək bir şeyi yoxdu. Bilirsən Uinston mənim burda nə işim var? Heç nə! Mən heç xəstə də deyiləm. Son bir aya kimi mənim gözəl işim, məaşım, qırmızı maşınım, balaca tükü Rəks'im, qalstukum, ağ ütülü köynəyim, qara penceyim var idi. Bir ay ərzində onlar bir-bir əlimnən çıxıb getdi. Qumar, Uinston, qumar. Mən qumar oynadım, həyatımın qumarını özü də.

-Hə, Red, bəzən eləməli olduğu şeyləri eliyir insan amma mənə sən fikir vermə. Ən azından fikirləşə biləcəyin bir şey var. Beyninin tamamilə boş olmasından daha yaxşıdır. Əzab gözəl hissdə, əsas odur ki, onu da yaşamağı biləsən.

Red başını qaldırıb Uinstonun üzünə baxdı. Bir az baxdıqdan sonra gülməyə başladı. Elə içdən güldürdü ki, Uinston da onunla birgə gülməyə başladı. Nəyə güldüyünü bilməsə belə o an onu etməyi gərək bildi. Bu dəqiqə gülmək məqbul idi. Red birdən susdu, ciddi sifət ifadəsi alıb başını yenidən Uinstonun çiyinə qoyub söhbətə davam elədi:

-Eh, Uinston çox gülünc adamsən. Sən düşünə bilirsən ki, məni işə götürüb gözəl məaş verə biləcək bir iş yeri var? Mənim nə bir ay öncə nə də bir əsr öncə işim olmayıb, nə də gözəl ailəm. Sən elə içdən danışanda mən də danışmaq ehtiyacı hiss elədim. Hollywood filimlərindəki kimi hər şeyini itirmiş insanı oynadım bir az, fikir vermə. Əslinə qalsa mən kirayə pulunu ödəyə bilmədiyimdən xəstəxanada qalırım. Dövlət xəstəxanaları otellərdən daha ucuzdu. Həm də, səhər axşam yeməyini verir. Bir də burda belə əzab çəkən insanların arasında olmaq da gözəl hissdə. Kənardan onlara baxıb gülmək. Heç yoxlamısən bunu?

-Nəyi?! Kənardan kiminsə acınacaqlı vəziyyətinə baxıb gülməyi? Bağışla, mən sənə kimi vicdansız ola bilmirəm. Doğrudu keçmişimi xatırlamıram amma öncələr də sənə kimi olmadığımıza əminəm.

-Elə deyirsən Uinston? Öncədən deyim, məni çox incitdin amma önəmi yoxdur, sənə bağışlayıram. Mənə səhər yeməyində öz bal qabını verərsən ödəşərik. Qaldı ki, vicdansızlıq Uinston. Mən vicdansızlıq elə sənə özündən öyrənmişəm axı.

-Necə yəni? Sən məni tanıyırdın?

-Məsələn sənə bura gəlmə səbəbimin sən olduğunu, gecə yatdığı yerdə sənə boğub öldürüb, bu pəncərədən aşağı enib, qaçmağı planlaşdırdığımı sənə deməyəcəkdim amma məni məcbur elədim. Uinstonun içini qorxu bürüdü və birdən ayağa qalxıb geri-geri getməyə başladı. Uinstonun qorxduğunu görən Red yenə onun üzünə baxıb bu dəfə daha içdən gülməyə başladı və:

-Ah Uinston ah, haha çox safsan. Bu gecə mani çox aylandırdın dostum. Hər deyilənə inanma dost, səni hərifləyirlər. Doğrusu sivil həyatda qabağıma çıxsan mən belə hərifləyərdim.
Uinston qorxmuşdu. Bir anlıq Redin zarafatlarını gerçək sanmışdı, çünki keçmişinin nə olduğunu bilmirdi.
Redin açıqlamasından sonra içir rahatladı və:

-Deyəsən sənin zarafatlarına öyrəşmək vaxt alacaq. – deyib gülümsədi.

Dəhlizdən ayaq səsləri gəlirdi, deyəsən kimsə otağa gəlirdi. Birdən qapı açıldı və içəri bir qadın girdi. İçəri girən Susan idi. Susan Uinstonu sərxoş vəziyyətdə görə kimi, deyinə - deyinə pəncərəni bağlayıb, ortalığı yığışdırmağa başladı. Uinstonun əlindəki çaxır şüşəsini alıb dedi:

-Uinston, siz bunu hardan tapmışınız axı? Siz xəstəsiniz, sizə içki olmaz, off otağı da içki iyi bürüyüb. Burda oksigen olduğuna belə inanmıram həтта. Of Uinston of, siz nə yaman xəstə çıxdınız belə. Bütün günümü sizin yanınızda keçirə bilmərəm axı, bir az dəcəlliyi buraxsınız bəlkə. Siz artıq uşaq deyilsiniz ki, həтта məndən belə böyüksünüz.

-Mən... Mən yox, Red içirdi, içkini də o gətirmişdi.

-Hə, ha bilirəm. Red deyəsən çaxırı sizin ağzınıza töküüb ordan içirdi hə?

-Yox, o burda pəncərədə oturub içirdi, mən dilimə də vurmamışam heç.

-İndi də uşaq kimi günahı başqalarına yıxırsınız cənab Uinston? Red, Redi görsəniz məndən də salam deyərsiniz Uinston. Ehl Uinston ehl

Uinston Susanın dediklərindən bir şey başa düşməmişdi. O otağı süzüb Redi axtarırdı amma deyəsən Red aradan çıxmışdı. O dəfələrlə özünü müdafiə eləməyə çalışsada Susan ona inanmadı. Nəticə etibarlı ilə çaxır şüşəsi Uinstonun əlində idi və üstündən spirt qoxusu gəlirdi. Susan Uinstonu yerinə uzadıb, dərmanları çəkmədən çıxarkən gözü Uinstonun gündəliyinə sataşdı. Götürmək istəsədə Uinston ondan cəld davranıb əlini gündəliyə uzatdı.

Uinston, siz bir ay da burda qalsanız kitab da yazarsız. – deyib, gülməyə başladı: "Diqqət... diqqət... Həkim Diana və tibb bacısı Susan 13 cü palataya yaxınlaşın"

-Hə, Uinston yenə mənə çağırırlar, getməliyəm. Baxın dəcəllik etməyin, uzanın, yatın, istirahət eliyin. Özünü yormuyun boş-boş işlərlə. Mənim sizdən başqa da baxmalı olduğum xəstələrim var.

Uinston gülümsəyərək gündəliyini əlinə götürdü. Susan çıxar çıxmaz yazıya başlamaq istəyirdi. Vaxt itirmək olmazdı, bu naməlum şəxsdən gələn güllər Uinstonun fikirlərini alt-üst etmişdi. O yazmağa başladı: "Bu gün göndərilən güllərin hələ də kimin tərəfindən göndərildiyini öyrənə bilməmişəm. Düşünürəm ki, bəlkə də bu Susanın işidir. Son zamanlar onunla çox danışı bilmirik deyə bəlkə də darıxdığından yollayıb. Bilmirəm bəlkə də. Bu dəqiqə tək şübhəli odur. Özyaşar, bəlkə də bu gülləri mənə sevgilim yollayıb? Amma mənə sevmə bir qadın olsaydı mənə görməyə gələrdi yaqın ki. Əgər gəlmirsə deməli ya məndən inciyib ya da heç o yoxdur. Sevgili. Bu qavram mənə qərribə gəlir. Bilirsən dostum, bir sevgilim olsa onun necə birisi olmasını istəyərdim?... Belə qısa saçlı, özü də qırmızı rəngli, iri, qara gözlü, orta boylu, çox uzun və ya qısa olmasın, əsas odur və intellektual. Ağıllı qadın. Bir ağıllı qadına sahibsənsə başqa nə istəyə bilərsən ki, həyatdan? Ya da ki, ən azından mütaliə edən biri. Düşünürəm ki, mütaliə çox önəmlidi, əgər mənim dediyimi qarşımdakı anlamayacaqsız və üstəlik o anlamayan insan mənim sevgilimdirsə, bu münasibət sevgiyə baxmadan dayanmalıdır... Nə yazıram mən? Tapmamış öz xülyamla evlənəcəm belə getsə..." Uinston yazını dayandıraraq öz-özünə danışmağa başladı:

-Hə, hər şey həll olundu bircə qaldı sevgilimin görünüşü. Çox axmağam. Susan haqqı əslində beynimi boş – boş düşüncələrlə doldurmamalıyam.

Dərmanın təsiri yavaş – yavaş hiss olunurdu. Uinston bədənin halsızlaşdığını hiss edib, yazmağı dayandırdı. Qələmi gündəliyin arasına qoyub, çəkmənin üstünə qoydu. Gözləri yavaş – yavaş dumanlanırdı. Birdən qapı açıldı və otağa kimsə daxil oldu. Deyəsən bu gələn Red idi. Yorulmuşdu, yuxusu gəldiyi üçün də gizləndiyi deşikdən çıxmışdı. Yavaş – yavaş çəkməyə yaxınlaşdı və əlini gündəliyə uzatdı. Uinston gözlərini açıq tutmaq üçün səy göstərsə belə bir şey alınmadı və yavaş – yavaş yuxuya getdi. Qapı yenidən açıldı və bağlandı. Boş dəhlizdə ayaq səsləri əks olunurdu, yavaş – yavaş uzaqlaşdı Özyaşar.

Uinstonun hər ürək döyüntüsünə bir addım səsi, hər döyüntüyə bir əks səsə...

(Hikayenin davamı 41. sayıda yayınlanacaqdır.)

Elcan BAYRAM
HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
3.Sınıf

SEREBRAL KORTEKS

Serebral korteks, gri madde olarak da adlandırılan, beyinde bulunan bir örtüdür. Beynin diğer kısımlarının çoğunun beyaz renkte olmasını sağlayan yalıtımın kortekste (ince doku katmanı) bulunmamasından dolayı rengi gridir. Korteks serebrum ve Cerebellum'un dış kısımlarını örter ve kalınlığı 1,5-5,0 mm arasında değişir. Korteksin serebrumu örten kısmı serebral korteks olarak adlandırılmaktadır. Serebral korteks sağ ve sol yarım küre olmak üzere iki yapısal kısma ayrılmaktadır. Ağırlık bakımından beyinin 3'te 2'sini teşkil etmekte ve beyinin neredeyse tüm yapılarının üzerini örtmektedir. İnsan beyinin en gelişmiş kısmıdır. Düşünme, algı ve dil gibi işlevlerden sorumludur. İşlevsellik bakımından prefrontal korteks, birincil motor korteks, birincil somatosensory korteks, görsel korteks, Wernicke kısmı ve işitsel korteks gibi kısımlara ayrılmaktadır. Yapısal olarak da Frontal lob, Oksipital lob, Parietal lob, Temporal lob ve Insular lob olmak üzere kısımlara ayrılmaktadır.

Yapısal olarak 4 ana lobdan (frontal, temporal, oksipital ve parietal) ve insular lobdan oluşmaktadır: **Frontal lob**, serebral loblar içerisinde en büyük olanıdır. Merkezi Sulcus'a rostral vaziyette bulunmaktadır. Frontal lobda bulunan önemli yapılardan biri "Birincil motor korteksdir. Anterior (ön) kısmı prefrontal korteks olarak adlandırılmaktadır. Prefrontal korteksin algılamada ve kişilik oluşumunda önemli rol oynadığı iddia edilmektedir. Frontal lobun posterior (arka) bölgesi iki kısımdan oluşmaktadır: bunlar premotor ve motor bölgelerdir. Motor bölge hareket işlevlerinin gerçekleştirilmesiyle, premotor ise bu hareketlerin değiştirilmesiyle ilişkilidir. Motor işlevler, yüksek merbete beyin işlevleri, planlama, muhakeme, karar verme, dürtü kontrolü ve hafıza da, frontal lobun ilgili olduğu düşünülen diğer işlevlerdir.

Oksipital lob, temporal lob'a posterior (arka), Parietal lob'a inferior (aşağı) vaziyette bulunmaktadır. Serebral korteksin 4 ana lobundan birisidir. Serebral korteksin arka kısmında bulunmaktadır ve görsel işlevlerle ilişkilidir. Oksipital lobların yanı sıra parietal ve temporal lobların posterior kısımları da görsel işlevlerde rol oynamaktadır. Birincil görsel korteks, beyinin retinadan gelen görsel iletileri karşıladığı kısım, oksipital loblarda yer almaktadır. Bu iletiler oksipital loblarda işlenmektedir. Oksipital loblar buldukları yer itibarıyla tramvalara savunmasız değildirler fakat bu bölgede olabilecek en ufak bir travma görsel-algılamada sistemde büyük değişikliklere, görsel kusurlar ve Scotoma gibi sorunlara, yol açmaktadır. Peristate bölge görsel-uzay, hareket algılanması ve renk ayrımı gibi işlevlerle ilgili kısımdır. Oksipital loblarda meydana gelebilecek rahatsızlıklar görsel halüsinasyonlara (dış uyaran olmadan görülen görüntüler) ve görsel ilüzyonlara (nesnelerin olduğundan farklı, küçük ya da büyük gibi görülmesi) yol açabilmektedir. Görsel algılama ve renk ayrımı Oksipital lobların ilgili olduğu beyin işlevleri arasındadır.

Parietal lob oksipital loblara superior (üst), merkezi sulcus ve frontal loblara posterior (arka) vaziyette bulunmaktadır. Parietal loblar iki işlevsel kısma ayrılmaktadır. İlki duyu ve algılama ile ilgili diğeri ise duyu iletilerin, özellikle görsel, bütünleştirilmesiyle ilgilidir. İlk işlev duyu bilgisiyi bütünleştirmektedir ve bunlardan tek bir algı oluşturmaktadır. İkinci işlev çevreyi temsil edici uzaysal koordinat kurmaktır. Sol parietal lobda meydana gelebilecek hasar Gerstmann sendromuna yol açabilmektedir. Bu durum sağ ve sol tarafın birbirine karıştırılması, Agrafia (yazı yazma problemi) ve akalkuliya (matematikte zorlanma) gibi güçlükler yol açmaktadır. Sağ parietal lobda meydana gelebilecek hasarlar vücudun bir tarafının ya da görsel uzayın sağ ya da sol tarafının ihmal edilmesine (yol açmaktadır). Bu durum hastalarda karşılarındaki uyaranları fark etmeme, kendi pozisyonlarını algılayamama, ya da uyaranlara yanıt vermeme gibi güçlükler yol açmaktadır. İki tarafta meydana gelebilecek bir hasar Balint sendromuna (görsel ve motor sendromu) yol açabilmektedir. Parietal lobun ilgili olduğu işlevler: algılama, bilgi işlenmesi, acı ve dokunma hissi, konuşma, mekansal yön belirleme ve görsel algılama işlevleridir.

Temporal lob, oksipital loba anterior, frontal ve parietal loblara inferior ve Lateral sulcus'a lateral vaziyette bulunmaktadır. Serebral korteksin 4 ana lobundan biridir. Limbik sistem yapıları, olfaktor korteks, amigdala, ve hipokampus temporal lobda yer almaktadırlar. Temporal loblar, duyu girdilerin organize edilmesinde, işitsel algılamada, dil ve konuşma işlevlerinde ve ayrıca hafıza ilişkilendirilmesi ve oluşturulmasında önemli rol oynamaktadır. Temporal lobda meydana gelebilecek hasar, işitsel duyu ve algılama sorunlarına, görsel ve işitsel seçici dikkat bozukluklarına, görsel algılama sorunlarına, konuşma sorunlarına, dil anlama bozukluklarına, uzun dönem hafızasında sorunlara, davranışsal ve kişisel değişikliklere ve cinsel davranışlarda değişikliklere yol açabilmektedir. Hafıza, konuşma, duyu tepki ve

görsel algılama Temporal lobla ilişkili işlevlerdendir.

Insular lob, serebral kortekste frontal, parietal ve temporal operculanın altında yer almaktadır. Disekte edilmemiş beyinin insular lobu dışarıdan görülememektedir. Ancak, frontal ve parietal loblar beyinden ayrıldıklarında görülebilirler. Otonom sinir sistemi, duyuşal işlevler ve tad almayla ilişkilendirilmektedir. Otonom sinir sistemi işlevleri ve otonom (özerk) bilgi bütünleştirilmesi insular lobla ilişkilidir.

Prefrontal korteks, alının hemen arkasında frontal lob içerisinde bulunmaktadır. Algısal analiz, soyut düşünme ve sosyal davranış yetkinlikleriyle ilişkilendirilmektedir. Prefrontal korteks tüm duyulardan iletilen bilgileri düzenlemekte ve organize etmektedir. Beyin en geç olgunluğa ulaşan kısımlarından biridir. Prefrontal korteks ile ilişkilendirilen beyin işlevleri: Dikkat odaklanması, düşünce düzenlenmesi ve problem çözme yetisi, farklı durumlara göre davranış uyarlanması, planlama ve strateji oluşturma, duyu kontrolü ve haz erteleme, yoğun duyguların kontrolü, uygunsuz davranışların bastırılması ve uygun davranış gösterme, eş zamanlı çoklu bilgilerin işlenmesidir. Beynin bu kısmı kişiye yargılama yetisi kazandırmaktadır. Ortalama bir beyinin gelişimini normal olarak kişinin 25 yaşına erişimine kadar tamamlamaması prefrontal korteksin gelişimini geç tamamlamasına dayandırılmaktadır.

Motor korteks, frontal lobun arka kısmında, frontal lob ve parietal lobu ayıran merkezi sulkusun hemen ön kısmında yer almaktadır. Motor korteks iki ana kısma ayrılmaktadır. Bunlar Alan 6 (motor ilişkilendirme korteksi) ve Alan 4 (birincil motor korteks) dir.

- **Birincil motor korteks**, omuriliğe doğrudan bağlantılı sinir hücreleri içermektedir. Bu sinir hücreleri kol, bacak ve gövdenin istemli hareketleriyle ilgili motor sinir hücrelerini etkinleştirmektedirler. Tek tek kasları doğrudan kontrol etmekten ziyade, birçok kas grubunun dahil olduğu hareketleri ve hareket serilerini kontrol etmektedirler. Omirilikte bulunan alfa motor nöronlar ise birincil motor korteksten gelen iletilere karşılık kas liflerinin kasılma kuvvetlerini hız ve nitelik prensiblerini kullanarak kodlandırırlar. Ayrıca hareketlerin yönlerini de tayin ederler.
- **Birincil somatosensory korteks**, dokunma, sıcaklık, vücut pozisyonu, acı hissi gibi duyarları üreten reseptörler ve işlem merkezlerinden oluşan duyuşal bir sistemdir. Birincil somatosensory korteksin işlevleri ise deri, kas ve eklemlerde bulunan mekanoreseptörlerden gelen uyarılarla ilgilidir. Bu uyarıların şiddetini ve yerini tespit ederler.
- **Görsel korteks**, beyinin sol tarafındaki görsel korteks sağ görsel alandan gelen uyarıları, sağ görsel korteks ise sol taraftan gelen uyarıları işlemektedir. Birincil görsel korteks, oksipital lobda bulunmaktadır. Birincil görsel korteks, görsel verileri retinadan almaktadır.
- **Wernicke kısmı ya da alanı**, beyinin lisan gelişiminde önemli rol oynadığı düşünülen kısımdır. Temporal lob'un sol kısmında yer almakta, konuşmaları anlama da görev almaktadır (Broca alanı konuşma üretiminde rol oynamaktadır). Bu bölgede meydana gelebilecek hasar ya da rahatsızlık konuşma ve anlama güçlüklerine yol açabilmektedir. Beyinin bu kısmı ilk kez 1874 yılın alman nörologist Carl Wernicke tarafından tanımlanmıştır.
- **İşitsel ilişkilendirme alanı**, beyinin ses projeksiyon alanının altında bulunmaktadır. Bu kısma anatomik ve işlevsel olarak bağlantılıdır. İşitsel alan işitsel duyarları alır, işitsel ilişkilendirme alanı ise bu ses duyarlarını gürültü, müzik ya da konuşma olarak ilişkilendirme görevini üstlenir.
- **İşitsel korteks** duyma işlevi ile ilgilidir. Temporal lobda bulunmaktadır. Ses kalitesinin (şiddet ve ton) algılanmasında görev almaktadır.
- **Broca alanı** serebral korteksin lisan ile ilgili temel alanlarından biridir. İlk defa 1861 yılında Fransız cerrah Paul Broca tarafından tanımlanmıştır. Beynin bu kısmı konuşma ile ilgili motor işlevlerin kontrolü gerçekleştirmektedir. Broca alanı, Wernicke kısmıyla ilişkili olup, Wernicke kısmı lisan algılama ve işleme işlevleriyle ilişkilidir. Broca alanı sol frontal lob'un alt kısmında yer almaktadır.²

Emre KURNAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

² https://tr.wikipedia.org/wiki/Serebral_korteks

MİLLETİN DESTANI

Bugün barındırmıyor güneş bir bukte ışık
Diller bir fiil karmakarışık
Ülkeye tersten bir rüzgâr hâkim
Kalpler, günlerce sıkışık.

Tertemiz vatan kalmış kir pas içinde
Bir yağmur bekliyor açılan eller
Garip bir telaş var seksen bir ilde
Bugün destan yazıyor temiz eller.

Kör karanlık çökmüş vakit gece yarısı
Meydanlar hücum edilen, er meydanı
İllet olmuş ülkeye bir grup yüz karası
Diner mi müslümanın ülkesinde ezan sesi?

Milletin destanı memleketin meselesi
Temmuzda görüldü birlik ve dirlik karesi
Hiç vazgeçer mi insanoğlu haktan
Sâlalar olsun bugünü bize anımsatan.

Serkan BAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
2.Sınıf

Yahu ben öyle büyük bir adam olamam ha deyince.
Bazen koşan atların nallarını toplar hayallerim
Bazense dizginlerim, geçmişimin elinde
Koşan atlardansa, geçmişi tercih ederim.
Çünkü Geçmişin bıraktığı her iz,
Keşkeler haritasının bir parçası gibidir.
Ve her keşkeler haritasının yolu,
Hayallerin yosun tutmuş tarafından bellidir.
Geçmiş her şeyin olması gerektiği yermiş gibi,
Yıllarca kandırdılar bizi.
Kader denen filmin sonu madem belliydi de,
Niye var bunca hırs,
Bunca kavga
Bunca kan niye var?

Yahu...
Ben öyle büyük adam olamam ha deyince.
Bazen bir güvercinin kırık kanadında çırpınırım.
Bazen bir balığın olmasında...
Bazen insan büyük olmak ister.
Bazense kaçmak.
Ama Kaçmak kolaymış gibi görünür.
Hâşâ...
Savaşmak en basiti,
Yenmek ve yenilmek tek ihtimal...
Şaşırmak en fazla birinden biri...
Kaçmak, kalmaların en zorudur.
Çünkü kaçmanın kaderi olmaz...
Bahtı açık olsun kaçanların...

Yahu...
Ben öyle büyük adam olamam ha deyince.
En fazla hayal kurarım.
Büyük insanlar ha deyince hayal kuramaz belki.
Hayal küçüklerin işi...
Umut asla uğramaz Nişantaşı'na.
Ne cüret hanımım, sen umut edemeyecek kadar bü-
yüksün.
Umut en çok küçük insanların ülkesinde...
Belki kış hafif geçer
Belki yaz yağmurları fazla yağar.

Yahu,
Ben öyle sizin büyüklüğünüz kadar küçük olamam.
Biz öyle sizin büyüklüğünüz kadar olamayız.

Ekrem AKSU
19 MAYIS ÜNİVERSİTESİ
Radyoloji Bölümü

SON

Bölüm-1

Saat 01:10. Sıradan bir gece ve ben her zaman olduğu gibi uykusuz bir şekilde, bilgisayarın başındayım. Film izlemek için yanıma CD çantasını aldım ve herhangi bir tanesini bilgisayara taktım. O sırada diğer CD'leri kurcalıyordum. Gözüm bir ara filme dalmış sanırım bir süredir izliyor olmalıydım. Tekrar cd çantasına bakarken birden ekran karardı. Elimdeki CD kutusunu bilgisayarın üzerine koyup içinden film çıkarıyordum. İçimde tuhaf bir his vardı. Kısa bir süre haraketsiz -nefes bile almadan- etrafı inceledim. Yanlışlıkla kapatma tuşuna bastığımı düşündüm fakat kapatma tuşu cd kabından uzaktaydı. Günlerdir uyumuyorum. Eğer yeterince uyumazsanız beyin gerçek olan ile hayal olanı ayırt etmekte zorlanırmış, bu uykusuzluk hastalığına insomnia deniliyor. CD kabını kenara koydum. Saati me baktım 01:23. Bir şey ifade etmiyor gibi. Bilgisayarı kontrol ettim sıcaklık normal, derken fan sesi kesildi bilgisayar tamamen kapandı. Odanın içini sessizlik kapladı; tek ses gecenin karanlığında dışarıda, uyumayan çekirge sesleri... Birden telefonun sesiyle irkildim, saat 01:27. Telefonuma uzanmam için kalkmam gerekiyor ancak nefesimi içime çekmiş etrafımda olabilecek en ufak değişiklikleri duymaya çalışıyordum. Gözüm tam karşımdaki elbise dolabına takılmıştı. Bir kapağı yarım açtı ve gece lambasının sönük ışığı nedeniyle sağ tarafına gölge yapıyordu. Nefes alışım iyice yavaşlamıştı, bir derin nefes alıp sonra yavaşça bırakıyordum. Açık olan camın önündeki perdeler içeriye doğru hareketleniyordu, rüzgâr olmalıydı...

Kalkıp telefonumu aldım. Arayanın kim olduğunu bilmiyorum, nedense bakmadım ve telefonu yanıma koydum. Aklim bilgisayardayken gözüm kapalı olan televizyona takıldı. Ekran karanlık ama yüzeyde dalgalanma benzeri izler vardı. Odanın ışığı kapalıydı belki de gece lambasının bu loş ışığında zaten puslu gören gözlerim şimdi yanılıyordu. İnsomnia hastasıysanız gördüğünüz şeylere inanmakta zorlanırsınız, çünkü emin olamazsınız gerçekliğinden. Bilgisayarımı açmak için yeltendim fakat hiçbir şeye dokunmadığım halde aniden ekran parladı. Karanlığa alışan gözler birden ışığa maruz kalınca renkleri ayırt edemez yalnız parlak beyaz görür. Bu da onun gibi birşey olsa gerek, diye düşündüm. Daha önce bilgisayarın böyle açıldığını hiç görmemiştim. Sürekli yükleyip kaldırdığım programlardan olsa gerekti, her neyse. Ekran kendine geldi her şey normal görünüyordu. Ama bir saniye, yazılarda bir gariplik vardı! Yazılar okunmaz haldeydi ama anlayamıyordum çünkü Türkçe veya İngilizce değildi bunlar, Latin alfabesi değildi. Rusça veya Arapça da değildi, daha önce hiç öyle bir yazı görmemiştim. Anlaşılan bilgisayar kafayı yemişti, bu genellikle elime aldığım elektronik aletlerin tümüne olurdu. Bir başka detay da şuydu: rakamlar değişmemişti ve tarih, tarih 00.00.0000'ı gösteriyordu. İşte bu imkânsızdı. Saate baktım ve gördüğüm şey... Akrep veya yelkovan yok, dijital saat 00.00 ve haraketsiz. İçeri esen serin rüzgâr iyice ürpermeme sebep oluyordu. Bilgisayara sinirlenip telefonumu aldım saate baktım 00:00. Kol satime baktım 00:00. Bu mümkün müydü, hayal mi görüyordum? Belki de biraz uyusaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı. Sinirlerim iyice gerildi, gerçek dünyada yaşıyordum bu bir film değildi, birisi şaka yapıyor olmalıydı. Dışarıdan gök gürlemesine benzer bir ses geldi. Bir patlama belki, ama çok uzakta. Bilgisayarın hali iyice canımı sıkmaya başlamıştı; saat oldukça geç olmuş olmalıydı. Bu şakayı yapan her kimse umrumda değildi, uykum gelmişti ve uyuyacaktım ki masaüstümde bir dosya dikkatimi çekti, açtım. Çok tuhaf sanki windows kullanıyormuşum gibi hiçbir pencere açılmamıştı. Yalnızca yazılar, tüm ekran yazılarla doluydu ve kendiliğinden yazılıyordu çok hızlı yazılıyordu. Ne kadar uğraşıysam da bir türlü kapatamadım. O sırada kulaklığım, bir sesle, çınlama gibi ince tiz bir sesle doldu, tüylerim diken diken oldu ve iyice kızıştım. Yazılar hala o garip dilde yazılmaya devam ediyordu. Kulaklığı çıkardım ve bilgisayarın fişini çektim ekran hala açıktı, elbette bataryası üzerindeydi. Onu da çıkartmak için tam bilgisayarı ters çevirdiğim anda sanki hemen önüm-

den bir şeyin geçtiğini sandım, anlayamadım. Sınırle bataryayı çıkarttım, yeterdi artık bu kadarı da... Hayır. Ekran hala açıktı... Ve yazılar durmak bilmiyordu. En sonunda bu da oldu, aklımı kaçırmış olmalıydım. Ekrandaki yazıların tümüne odaklandığımda bir şeyler görmeye başladım. Ekranı daha çok yaklaştım o esnada gözlerim artık ekran dışında hiçbir şey görmüyordu. Etrafım puslandı, yazılar çok netti ve bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi fakat vakit yokmuş gibi çok hızlı akıyordu. Bunu okuyamıyordum ama yazıların tümünün ardında birşeyler belli belirsiz görünüyordu. Umursamadım. Birden annemin sesi kulaklarımda çınlamaya başladı "Yavrum hadi artık, ezan okunacak hadi..." Gözlerimi açtım giysi dolabı yerindeydi ama kapağı yarım açıktı. Saatime baktım sabah 4:00 olmuştu. Bilgisayarım hemen yanımda duruyordu. Annem beni sahura kaldırıyordu. Anlaşılan kötü bir kâbus görüyordum ve ilk defa annem beni kaldırdığında memnuniyetle derhal yataktan fırladım. Ancak gözlerimden uyku fişkırıyordu. Hayal meyal gördüğüm şeylerden biraz atıştırıp kendimi tekrar yatağa atmıştım saat 4.30. Bu sırada şu kâbus aklıma geldi. Uyumayı tercih ediyordum ama aklımdan da çıkmıyordu. Dayanamayıp bilgisayarımı aldım ve açtım. İşte her şey normal görünüyordu, yazılar saat, tarih 14 Eylül 2009 ve saat 04:35. Masaüstü her zamanki gibiydi, gördüğümü sandığım o tuhaf dosya yoktu. Fakat ekranımın üst kısmı, sanki siyah bir şey bulaştırmışım gibi, leke olmuştu sanırım... Yatağımın hemen solundaki komidine baktım ve çekmeceyi açtım. Orada bir gözlük bezi olmalıydı. Buldum ve gözüm telefonumun saatine ilişti 04:36, gülümsedim. Bezi elime aldım ve ekrana döndüm. Lekeyi temizleyecektim ama leke daha da büyümüştü ve üst kısımdan ortalara doğru siyah bir sıvı, kan misali akıyordu. Yine mi, o kâbus? Ancak, uyumuyordum. Ve ekranda bir geri sayım belirdi bu kan benzeri sıvının içinde. Anlaşılan 3 saniye kalmıştı ve iki ve bir ve sıfır... O masaüstü geri geldi, o dosya geri geldi ve... Ve saat donmuş tarih, yıl 0000 -olamaz- derhal telefonuma baktım saat 00:00. Olamaz bu mümkün değil. Yataktan kaktım ve derhal içeri gittim, oturma odasına. Annem yoktu babam da öyle. Hemen yan odada, misafir odasında yoklardı, hiçbir yerde yoklardı. Koşarak kardeşimin odasına gittim, daha 15 dakika önce sesini duymuştum. Kapıyı açtım yatak boştu. Hatta yatak bozulmamıştı. Sanki biraz önce kardeşim burada yatmamıştı. Tüylerim ürperdi, ne yapacağımı bilememiştim ve onun üzerine odama geri dönmeye karar verdim. Salonda yürürken etrafın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Sanki hayat durmuş, zaman donmuştu. Odanın kapısını açtım ve içeri girdim. İçeri girmemle kendimi yere atmam bir oldu. Dizlerimin bağı çözülmüştü yatağında kendim yatıyor ve benim olduğum yere bakıyordum.

Beynim durdu artık. Kalkıp bakmaya cesaret edemedim. Derin bir nefes aldım ve sessizce sürünerek odadan çıktım, mutfığa gittim. Titriyordum, mutfak karanlık, kapılar açıktı. Çekmeceyi açtım, bir bıçak aldım. Hiç durmadan parmağıma götürdüm ve kestim. Eğer rüyadaysam uyanırım diye düşündüm. Ama her şey daha kötüye gidiyordu, parmağımdan akan bir damla kan yere düştüğünde odamdan insan sesine benzemeyen büyük bir bağırma sesi geldi ve kapısı çarpıldı. Artık bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım derhal oturma odasına koştum koltuğun altında saklı tabancayı aldım ve kapıyı gören bir yere saklandım...

(Hikâyenin devamı 41. sayıda yayınlanacaktır.)

Behlül ÖZDEMİR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
MÜHENDİSLİK FAKÜLTESİ
Harita Mühendisliği Bölümü
Araştırma Görevlisi

FLAUBERT KONYA'DA

Pek küçük şehirler gördüm buraya kadar gelirken. Geceydi vakit... Tepelerde köyler, yalnız kasabalar gördüm. Şafak söktü. Ufuk önce kızıl, sonra sarıya büründü. Sonsuz, bembeyaz bir düzlükte olduğumu o an fark ettim. Toprak yükseldi. Reklam panoları sanki birer göz-cü kulesiydi ve şehir yüksek surların ardına gizlenmiş bir devdi.

Ayak bastığımda fark ettim. Rüzgârlı kuru bir hava vardı. Belli ki sert bir iklimdi. Etrafı ovadan bir hendekle çevrilen şehir de böyle olsa gerekti. İlk bakışta cumhuriyetin bir yerleşim yeri idi. Daha derinlerde evler, insanlar, kokular ve gerçekler değişti. Burası biraz Mevlevî'ydi, biraz tarihi, biraz da merkezi... Hepsinden öte aileme uzaktı, bana ise farklı. İnsan kendini farklılığın heyecanına çok kolay kaptırabilir. Örneğin kilo alabilir. Sabah geç uyanabilir. Âşık olabilir, sigara içebilir. Bildiği tüm değerleri belki de ilk kez sorgulayabilir. Örneğin Konya'da din daha kolay yorumlanabilir.

Flaubert iki köle alıp İstanbul'a yerleşeceğini söylemiştir. Bense kölemi alıp Manisa'ya döneceğim. Belki orada da sürgünden dönen Dostoyevski'yi oynarım. Kim bilir? Şehri sahiplenmektense, onun bir anısı olmayı yeğliyorum. Taşın beslediği ten, ağaç gövdesinde iki isimden biri olmayı yeğliyorum. İki damla yağmurla çatırdayan toprak, rüzgârla savrulan yaprak olmak istiyorum.

Doğukan CANBAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

KALBİ ISITMAK

Soğuktan elleri ceplerinde bile morlaşan kadın
 Üşüdüğünü hiç belli etmedi yanındaki sevdiğine,
 Oysa adam donuna kadar verirdi,
 Biliyordu,
 Biliyordu bunu kadın
 Ve yine de hiç belli etmedi,
 Ya adam da üşürse diye korktu,
 Ne verebilirdi ki adama?
 Anca sarılabilir, öpebilirdi,
 Ama gerçeğin her şeyin üstünde olduğunu bilen kadın
 Bir giysinin sarılmaktan daha çok ısıtacağını farkındaydı,
 Yine de üşüyordu
 Ve hiç belli etmedi yanındaki sevdiğine,
 Omuzlarını dik tuttu
 Ve daha sağlam adımlarla basmaya çalıştı,
 Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı
 Elleri ceplerinde morlaşan kadın...

Oysaki kış daha yeni giriyordu,
 "Bir kış daha ne kadar soğuk olabilir ki?"
 Diye düşünürken
 Birden ilk kar yağmaya başladı,
 Dönüp sevdiğine baktı ve sarıldı,
 Adamın kulağına: "Ruhumuz ısınsın", dedi
 İlk sarılmasını yaşarken
 Kalbinde gökkuşağı,
 Elleri moru taşıyan kadın...

İsmail CƏFƏR
 AZERBEYCAN DEVLET İKTİSAT ÜNİVERSİTESİ
 Uluslararası İlişkiler Bölümü
 4.Sınıf

TEKER TEKER GELSENİZ?

Yazmakta olduğum "Keskin Nişancılar da Sever" hikâyemin kahramanından ufak bir not:

Teker teker gelseniz? Zira hepinize yetecek kadar ne mermim, ne de altıpatlarımı o kadar hızlı ateşleyip aynı hızla dolduracak gücüm var.

Her geçen gün daha da eriyorum. Eridikçe benden etrafta hiç bir şey kalmıyor. Maddenin üç hali vardı hani, ilkokul sıralarında öğrendiğimiz. Hah işte, şimdi eriyorum ve sonra da buhar olup uçuyorum.

Yumruklarımı duvarlara atmaktan canım yanmıyor artık. Canımı tek yakan suratınıza atmak istediğim yumruklarımı duvarlarda harcamak.

Evet, beni en çok sen seviyorsun. Hayır sen. Ben en mükemmelim. Hayır, ben bir baş belasıyım. İyi ki varım. İlişkimize biraz ara mı versek?

Ne hayallerim kaldı elimde ne de gerçeğe dönüştüreceğim planlarım. Boş kaleye atmadığım binlerce pozisyon var. Bir de Dünya Kupası Finali'nde kullanmaktan vazgeçtiğim penaltım. Jübile maçında boş kaleye şut çektim. Üst direktten döndü ama kendimi alkışlamayı ihmal etmedim.

Her bir köşeyi tutmaktan vazgeçip kendi köşenizde oynamaya başladığınız zaman aramızdaki öfke nöbetlerine bir son verebilirim. Bir de senaryoda benim rolümü okumaktan vazgeçin.

Şimdi hepiniz gidin. Biliyorum zaten çoktan gittiniz ama en azından gitmemiş gibi yapmayı keşsin.

Doç.Dr. Naif TECRÜBELİ (McMillan)

(muzu bıçakla soyan adam)
SAMI KARAKAŞ
İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
İnşaat Mühendisliği

AH SERA!

Sera için...

Farkında mısın?

Ne kaldı elimizde?

Kuşlarımızı boğdular kuduz köpekler

Leş kargaları bir bir parçaladı bedenlerini

Göğsümüzü siper ettik de dayanamadık haksızlığa

Ekmeksiz kaldık, susuzluğa aşınaydık, bir kuru kayısımız bile olmadı

Ah Sera!

Yaktılar ormanlarımızı bir sabah ve bir daha güneş doğmadı

Kıydılar yalın kavaklarımızı tavra ile dal dal.

Ah Sera!

Gözlerimizi de aldılar elmalarımızdan gayri

Savaştlar, yediler, yetime çöktürdüler

Yollarımızı kestiler, yolsuz kaldık, yolsuzluğa da aşınaydık...

Bir düşlerimiz kaldı yağmura asılı

Bir de kirli yüzlerimiz...

Ah Sera!

Farkında mısın?

Kır rengi botlarımız bile

Ala bele görünür oldu gökyüzüyle...

Deniz TUĞER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Gazetecilik Bölümü
4. Sınıf

KUSURSUZ İLGI

İnce bir nüansla sevdim seni
Her gece denediğin mutluluk gibi...
İstikrarlı yakamozları,
Doğurgan ışıltılan olan
Gülüşleri mavicik gözlerin gibi yani;
Düşler koleksiyonumda,
Şekillendirdiğim kalıbım gibi hani.
Kıvrırlı kıvrılmaz düşlerime sızıyorsun ekseri
Sınırı olmayan ufukumda desen,
Şatafatlı ve diri...
Özleme nispet özlem,
Mateme nispet matem;
Sendin karanlığı örten perdem.

Ne zaman fikir çıkmazına düşsem,
Emperyal duyulardan kaçışımdın.
Brüt hüznüm, net sevincim;
Organize başkaldırım,
Entellektüel yanımdın.
Stilim, özentim, teorim, tarzımdın.
Her bocalayışım da sığındığım mavicik,
Bulutları tatlandıran ağlayışımdın.

Anlıyorsun değil mi şimdi,
Doluyken arşivim gülüşlerinle,
Neden kusursuz ilgim olduğunu,
Kitaplar dolusu dizimde,
Seni anlatırken niyedir solduğumu.

Ederi olmayanımsın sen!

Yusuf GÖKBAKAN
ELAZIĞ LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

BENDEN SONRA

Hangi yalanın zehri var ruhunda
Yabancı olmuşsun kırılğan bedeninin
Ötelere gider gibi her halin
Hangi şehir barındırır seni benden sonra?

Sürüklediğin bavullar dolusu hatıraların,
Gecelerin, gündüzlerin, güz sevişmelerin
Değecek mi hepsini öylece terk edişlerin
Şimdi hangi gönül kabul eder benden sonra?

Gözlerine perde perde inmez mi her hatıra
Nerede bir çocuk görsen boynu bükük ve de masum
Kaçabilir misin, hemen gelmez miyim aklına
Ah hangi gün, hangi mevsim güzel gelir benden sonra?

Bir dua ile ayrılımalıydın benden
Dillerim kahırlarla seni anarken
En uzak kıyılar bile yetmezken
Söyle, hangi liman kabul eder benden sonra?

Harici dizelere gem vurulmaz artık
Senin adına her dizemin imgeleri kırık
Okunmaz olur hatta yazdıklarım çok yazık
De, kim şiirler yazar sana benden sonra?

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
ADANA YAKAPINAR SELAHATTİN AŞAR ANADOLU LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

BEN/SİZ

Ben bu dünyayı hep farklı
Gördüm

Anladınız mı?
Kendimden acılar
Çektim.

Kendim-den,
Kendin-den
Kendiliğinden...
Kafam hep doluydu

Benim
Anlamadınız mı?
Bir şeylerle
Bir şeyler ile
Hep aynı olan

Bir şey ler le...
Çok bozuldum
Hiç öyle kalmadım
Düşlenildiği
Gibi
Düşlenil-diği
Düşlerim-dişi
Düş yenikliği...

Ben bu dünyayı hep farklı
Gördüm
Hala anlamadınız mı?
Sıcak bir simidin
Tadı için
Ölürüm.

Süleyman Berç HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
Radyo, Televizyon ve Sinema

SEN BANA ORADAN

Her aşk 'oraya' götürmez derdi babam,
Oranın neresi olduğu merakımdan çatlayacağım.
Usta; sen bana bir monte karlo ver
En geniz yakanından.
Bir de Sharlock Holmes zekasından.

Her aşk 'oraya' götürmez Ferdi babam
Anlatamazsın ki.
Herifin aklı köyünün yağmurlarında ıslanmış.
Bırak şimdi yok yere sevmeyi,
Var olduğunu sandığın şeyi.
Ver annemin eline gökyüzünü
Pırl pırl etmezse şerefsizim.

Her aşk 'oraya' götürmez der mi adam?
Hala ve inatla üstelik.
Kırılırim, senin hiç sarılmadığın yerimden,
Bilmem kaç paçavraya.
Sevmenin yalnız kalp işi olduğunu aklım almazdı zaten.
Usta; sen bana oradan salim bir kafa ver,
Biraz da buzlu badem...

Her aşk 'oraya' götürmez der bir adam,
Anlarım.
Yüksek rakımlı dağların ardında,
Üzeri kar kokan bir filiz olurum.
Sana varmak için üzerime ayet inse; sarsılmam!
Aksine doğrulurum.
Sen gel içimdeki cenazeye bir fatiha ol.
Ve uzat bana gönlünün ucunu,
Onu bir çocuk kalbine çevirmezsem namerdim.

Her aşk 'oraya' götürmez derse kadın.
Bırakırım göz kapaklarından öpmeyi sabahı
Ve bana ilham o saatte gelir.
Bir kedi, yavrusunun üzerini örter.
İnanmazsan inanma.
Burada bazı şeyler var değilin zıttıdır.
Ve hiçbir kafiye aldınış etmiyorlar
Eski Nazım'ın da tadı kalmadı desem
Beni dava edeceksin, arş-ı ala'ya.
Usta; sen bana oradan iki bilet, mahkeme-i kübraya...

Ramazan TEKER
Din Kültürü Öğretmeni
ŞIRNAK

GİDERSEN...

Gitme.

Sen gidersen, her yağmur yağışında
Tanrı bana kızıyor sanırım, çocukluk işte.
Gök gürelese, gölgesine sığınırım ormanlarının.
Bereketli topraklarca sürerim yalnızlığımı.

Gitme.

Düşersen ardından, kanar dizlerim.
Hem gökyüzü mavi güzeldir, mavi seninle
Ve çarklar döner, döner durur
Kimbilir önce hangimiz insan selinde boğulur...

Gitme.

Hem gidersen, güneş gider şehrimden
Çiçeklerim kurur, gözlerim kurur
Şehrim bile gider, durmaz daha
Herkes gider ya sahi, işte sen...

Gitme.

Sen gidersen mevsimler değişir
Ben yalınayak ve kısa şortlarım bacaklarımda
Çocukluğumun tam ortasında
Kutup soğuğuyla çepeçevre sarılırım.
Yorgun, uykusuz ve öksüz kalırım...

Gitme.

Sen gidersen üşürüm
Sen gidersen ben,
Önce büyür sonra ölürüm..

Umut KÖKSAL
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
VETERİNER FAKÜLTESİ
4.Sınıf

HEP

Bir deli çocuk büyüttün sen benden
Ağlamayı unutturup
Gözlerime turuncu güneşleri
Ellerime sonsuz yazları bıraktın
Veda ettim sen öncelerine
Çengiler gibi her gün
Düğün kurdum sen günlerine
Hep böyle sandım
Hep sandım
Hep...

Bir deli rüzgâr biçmeye kalktın ardından
Kollarımı bağlayıp
Ayaklarımdan zincire vurdun
Yetişemedim gölgene.
Gözlerimde turuncu ağıtlar
Hayallerime sonsuz kışlar
Vedalar ekledim mısralarıma
Döndüm yeniden çocukluğuma
Hep orada kalmalıydım,
Hep çocuk
Hep...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
SELAHATTİN AFŞAR ANADOLU LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

LA MORT DE MON CHER ONCLE MEHMET A L'AU-DELÀ

Nous étions en train d'analyser « La mort de Baldassare Silvanide, vicomte de Sylvania » de Proust. J'écoutais avec attention les questions et les commentaires de M. Gögercin, notre professeur. Quelques-uns d'entre nous partageaient leurs opinions. Et voilà que ça m'arrive à nouveau! A chaque cours de commentaires, une chose semblable se produisait chez moi. C'était comme une étincelle qui engendrait une flamme. Une tempête de réflexions se déclenchait et se déchainait aussitôt dans mon cerveau. Les souvenirs du mois de juillet 2015 ressurgissaient, défilait devant mes yeux alors que le cours continuait. Pendant qu'un de nos camarade faisait la lecture du dernier passage de la nouvelle où l'auteur nous décrit la scène où l'oncle était en agonie, pensait à sa mère qui s'était occupée de lui et à son passé, je me retrouvais auprès de mon oncle Mehmet ayant cinq ans de plus que moi et étant plus un ami qu'un oncle. Il venait de prendre une chimiothérapie et avait à peine quarante-cinq ans. Il travaillait en Russie. Il avait des maux de dos qui persistaient. C'était pour cela que mon mari, l'aimant particulièrement car il était l'intermédiaire de notre mariage, l'a invité chez nous pour le faire soigner dans son pays natal. C'était le mois du Ramadan. Dès son entrée, son allure, son visage, ses yeux reflétaient un deuil. Son regard avait complètement changé. Il était le même que celui de la grand-mère, la tante, la mère de mon mari pendant leurs derniers mois où elles avaient été atteintes du cancer. Je les avais vues toutes souffrir devant moi et mourir dans mes bras. Maintenant, j'avais peur que la même chose lui arrive. Je savais qu'il était impossible d'échapper à la mort. Faire mon possible pour qu'il soit heureux, à l'aise et passe ses derniers moments en tranquillité: ça je pouvais le faire. Il pensait avoir une hernie discale. On l'a tout de suite emmené dans un hôpital privé pour accélérer les démarches. Il n'avait que cent-trente dollars dans sa poche; la compagnie où il travaillait n'avait pas pu lui payer son salaire. On l'avait rassuré en le convaincant que nous arrangerions tout. Mais il n'y avait aucune trace d'hernie. Les résultats des prises de sang entraînaient des suspicions, ainsi les examens nécessaires ont été effectués. Après avoir fait faire une biopsie, les chirurgiens ont conclu qu'il avait le cancer du pancréas. Oh mon Dieu! Comment pouvais-je lui dire la vérité alors qu'il attendait d'être guéri après une simple opération chirurgicale et de repartir? C'était un cancer qui se propageait à grande vitesse et incurable car il se trouvait dans la quatrième phase. Les maux de dos dont il souffrait provenaient du pancréas. Il fallait à tout prix que je garde le sang-froid. Son regard orphelin me déchirait le cœur. Nul cœur, même celui en pierre, ne pouvait lui résister. Il était si doux, implorant, solitaire, abandonné, irrémédiable, irrésistible, pitoyable. Il pensait plus à moi qu'à lui-même, me disait que je ne pouvais plus profiter de mes vacances à cause de lui. Qu'est-ce que cela pouvait bien me faire! Pour aboutir aux beautés éternelles ne faut-il pas faire des sacrifices? Comment pouvais-je m'amuser ou faire d'autres choses alors qu'il avait besoin d'un peu d'affection et d'amour. Il avait choisi de venir chez moi et d'y rester non pas parce qu'il n'avait personne, mais c'était chez moi où il se sentait le plus à l'aise -je pense. D'ailleurs, il l'a dit à maintes reprises à ses quatre frères et ses trois sœurs. Il n'avait plus de lien ni avec sa femme qui avait demandé le divorce, ni avec sa fille. Son état traduisait un grand besoin d'attendrissement, d'attention, d'amour qu'il lui manquait éternellement. Il me disait qu'il se sentait à l'aise avec moi, en paix de tous commérages et souvenirs qui le hantaient.

Après que notre professeur a souligné certains points, tels que les caractéristiques de Proust que l'on pouvait distinguer également chez Baldassare et son neveu Alexis, j'ai quitté la Faculté des Lettres de Selçuk pour me rendre au centre-ville, là où j'habite. Il neigeait à gros flocons, nous étions au mois de décembre. Les essuie-glaces de la voiture ne suffisaient guère à débarrasser le pare-brise de la neige. Je roulais sur la voie droite à une allure plus lente que d'habitude. Alors que mes yeux fixaient la route et les véhicules qui me doubaient, mon esprit se retrouvait dans la cour de l'hôpital où j'avais emmené mon cher oncle. J'étais assise sur le gazon fraîchement tondu à l'ombre d'un marronnier gigantesque en attendant les résultats du scanner et de la biopsie. C'était le mois du ramadan. Sur mes jambes allongées se reposait mon oncle Mehmet. Nous étions tous les deux fatigués: moi de faim et de fatigue, lui de faiblesse et de défaillance. Quelle que soit l'occasion où je me rends dans cet hôpital, l'image où je caressais ses cheveux se redresse aussitôt à mes yeux. Certains endroits, certains goûts ont le pouvoir

magique de nous projeter dans les souvenirs perdus ou oubliés, comme le goût de la madeleine trempée dans la tisane qui rappelle à Proust son enfance.

Après avoir parké ma voiture, je me suis précipité dans la cuisine où je me suis mise tout de suite à rédiger ce mémoire comme par devoir envers mon oncle, pour moi. Malheureusement, je ne peux l'achever. Mon devoir de mère et d'épouse l'emporte pour le moment. Je le reporte à plus tard. De longues semaines sont passées, les examens se sont interposés depuis. Le moment de terminer mon texte est arrivé et même passé. Jusqu'alors, la culpabilité, l'infidélité, la négligence, l'incapacité et le manque à mon devoir m'ont dévorée intérieurement car, pour moi, mes écrits sont primordiaux, c'est de ce fait que j'y accorde énormément d'importance, même si je ne suis qu'une amatrice dans ce domaine.

Quand il venait d'arriver chez moi, il avait bien maigri, il n'avait plus qu'un ventre. Il ne mangeait presque pas. J'avais fait venir du pain traditionnel, propre à notre région, en forme de galette et des laitues du village dont il avait envie. Il ne mangeait que cela du matin au soir. Jour après jour, il se régalaient des plats traditionnels que je lui préparais volontiers et qu'il n'avait certainement plus goûtés depuis bien longtemps. Un jour, nous étions seuls, lui et moi, au balcon que j'avais approprié selon ses besoins où il dormait en raison de la chaleur étouffante de la ville. Il me regardée dans les yeux et m'a dit :

- Tu sais, je me suis souvent demandé si j'avais bien fait d'être votre intermédiaire pour votre mariage. Dis-moi, vous vous entendez bien n'est-ce pas?

- Heureusement! Sinon tu n'aurais pu m'échapper, lui répondis-je d'un air spirituel. On avait ri un moment, puis:

- Tu sais. Quand tu étais enfant et que ton père était mobilisé, on me confiait ta garde et celle de ta tante, du même âge que toi, pour que ta mère puisse faucher le champ de blé avec mes sœurs. Lorsque j'en avais assez et que je voulais jouer avec mes copains je te pinçais jusqu'à te faire pleurer. C'est seulement de cette façon que je pouvais y échapper et qu'elle pouvait t'allaiter et se reposer un peu. Je l'écoutais attentivement. Il reprenait après avoir bu de l'eau glacée:

-Tu ne m'en veux pas, j'espère. Je ne voulais pas te faire souffrir, mais je n'avais que six ans voire sept ans.

-Que dis-tu? Bien-sûr que non. J'aurais fait certainement la même chose. En lui tenant des mains, je le réconfortais. Ne te casse pas la tête avec de telles choses! Ça ne vaut vraiment pas la peine d'en parler et même d'y penser.

- Ah, si! Tu vois le destin m'a conduit chez toi dans cette période difficile et je me retrouve dans un état nécessitant où j'ai besoin de toi. La vie nous prépare plein de surprises. Je le vois une nouvelle fois.

- Saches que je suis très heureuse d'être à tes côtés. Je ferai tout mon possible pour que tu guérisses.

-Tu sais, j'ai fait plein de conneries jusqu'aujourd'hui. Avec des larmes dans la voix, il continuait. Je n'ai pas fait mes devoirs envers Dieu, de prières comme il le fallait. J'ai bu de l'alcool et fait des âneries. Dieu le sait, je les regrette tous. Tu crois qu'Il me pardonnera? Il avait les larmes aux yeux.

- C'est possible que tu aies fait tout ça! Tu crois que nous sommes tous purs et sans défaut. Sois serein! Crois-moi que malheureusement toutes les prières et les bontés que l'on croit avoir faites peuvent être effacées quand on en fait parade, pour l'approbation des gens et non par foi. Les larmes s'éloignaient de leur foyer pour rejoindre son cœur. Rien ne valait plus que les larmes libérées sincèrement après les regrets.

-Crois-tu que Dieu me pardonna avec tout ce que j'ai fait?

Je ne pouvais plus me retenir non plus. Nous pleurions tous les deux silencieusement. Nous avons besoin de le faire pour nous juger. Il est possible qu'il ait fait tout ça, mais je sais qu'il ne se préoccupait jamais de ce que les gens faisaient, ni cancanait sur eux. Pour finir, j'ajoutais en m'essuyant les joues:

-Ne t'en fais pas Dieu est plus proche que toi de toi. Il est témoin de ce moment autant que des précédents. Crois en son existence et à son pardon! Et prie pour moi! Tu sais que les prières des personnes malades sont acceptées?

Au bout d'une quinzaine de jours il ne mangeait plus. Il me disait ne plus avoir d'appétit. Bien que je lui prépare ses plats préférés il n'y touchait plus tandis qu'il ne pouvait s'en rassasier quelques jours avant. Il buvait de l'eau glacée à tout bout de champ. Je lui ai même fait ramener de la neige des sommets des montagnes du village pour le rafraîchir, l'apaiser. L'application des crèmes à base d'eucalyptus soit

disant rafraîchissantes ne servaient à rien, même plus psychologiquement. Je ne savais plus quoi faire. Il devait prendre la chimiothérapie dans quelques jours et me disait:

-Qu'est-ce que j'aurais fait sans toi? Les vacances se termineront bientôt. Tes cours vont commencer. Que va-t-il m'arriver? Qui va s'occuper de moi?

-Ne te fais pas de soucis! Je suis là et je ne te laisserai partir qu'après ta guérison!
Il était si heureux que je ne pouvais en aucun cas détruire ses espoirs, ses rêves. Je la sentais approcher, la mort. Je ne soufflais pas un mot de mes pressentiments. Comment pouvais-je le faire? Il était tellement ignorant et naïf, comme un enfant qui ne savait que ce qu'on lui apprenait, qu'il n'avait pas compris qu'il était atteint d'un cancer alors qu'il savait qu'il allait prendre la chimiothérapie. Il valait mieux que ce soit comme ça pour lui!

La veille, je le regardais manger avec voracité. Il me disait qu'il commençait peu à peu à guérir. Tout en l'écoutant, les souvenirs des cancéreuses de la famille réapparaissent à mes yeux et me rappelaient qu'elles avaient, elles-aussi, une immense envie de manger dans leurs derniers jours. Sans perdre mon sang-froid, j'appelai mon père et ma sœur pour qu'ils viennent m'accompagner en allant à l'hôpital car je ne savais pas ce qui m'attendait. Au fait, je le savais, mais je ne voulais pas être seule. Mon mari était parti pour l'école et nous, nous sommes allés à l'hôpital. Mon père s'était jeté à l'ombre sur la pelouse pendant que moi et ma sœur accompagnions notre oncle dans la salle de chimio. Au bout de quatre heures environ, c'était fini. Lui aussi avait l'air d'être fini. Il était tout mouillé sueur. Tous les trous de sa peau continuait à transpirer jusqu'à inonder son tee-shirt. Mon père avait compris que ça n'allait pas. Il lui disait qu'il voulait l'emmener au village pour lui changer d'atmosphère. Il refusait car il était recru de fatigue. Après un repos d'une heure, il nous disait qu'il était prêt à partir. Il restait moins de deux heures pour le coucher du soleil. Etonnés, nous gagnions le village à toute allure, dans un état de choc ne savant trop ce qui se passait...

Cela faisait bien une demi-heure que l'appel à la prière du soir s'était prononcé. Moi et ma sœur, nous nous préoccupions d'installer notre cher oncle au lit pour qu'il se repose enfin. Il ne voulait point manger. Personne n'avait plus faim. Ma sœur et moi, nous restions à ses côtés. Il ne voulait pas que nous nous éloignions de lui. Il n'a pas cessé de boire des boissons glacées et de prendre des paracétamols, de se faire changer de position jusqu'au matin. Son regard était de plus en plus implorant et doux. Il bégayait qu'il voulait s'accroupir. Nous faisons silencieusement ce qu'il désirait. Il agonisait devant nos yeux. Ma sœur courait avertir mes parents qui étaient au premier étage. Son regard était tout changé et fixait un point. Il me semblait qu'il ne me voyait plus ou peut-être qu'il avait des visions de l'au-delà. Tout affolée, je téléphonais au 112 pour le secourir. Je ressentais ses derniers soupirs que mes parents avaient pu atteindre.

C'était fini. Il s'était éteint le vingt-septième jour du mois du Ramadan dans ce jour saint. Lui, qui avait tellement peur d'être abandonné, de ne pas être gardé par quelqu'un s'en est allé en me laissant plein de traces, de souvenirs chez moi, partout.

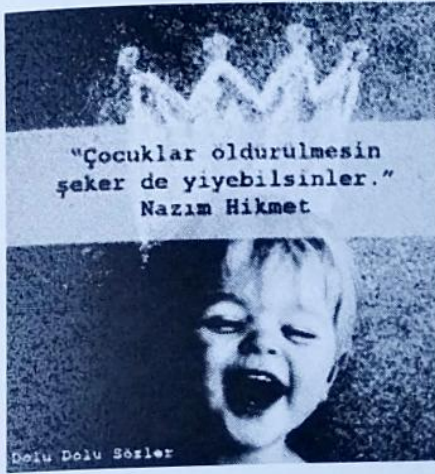
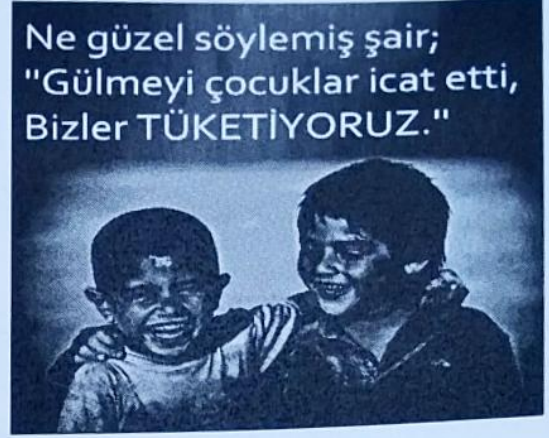
Qui sait ce qu'il a vu défiler devant lui comme sur un écran cinématographique avant de mourir? Peut-être les années d'enfance où sa mère l'embrassait avant de dormir, ou bien les jours où il me pinçait pour jouer ou encore sa femme et sa fille? Seuls, lui et Dieu le savent.

Que Dieu t'accorde grâce et pardon, à nous aussi! Tu me manque profondément... A l'au-delà

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

23 Nisan 1924'te, 23 Nisan gününün bayram olarak kutlanması için talimat veren Atatürk, 23 Nisan 1929'da da bu bayramı çocuklara armağan etmek suretiyle, dünyada başka hiçbir yerde bir eşi ve benzeri bir uygulaması dahi bulunmayan eşsiz ve asil bir davranış örneği sergilemiştir.

Tüm çocukların 23 Nisan'ı kutlu olsun, tüm günler çocuklar için bayram tadında olsun... Bir çocuğun gözyaşı bir milletin gözyaşıdır. Bir çocuğun açlığı bir milletin açlığıdır. Farkındalığımızın artması dileğiyle...

YERÇEKİMLİ KARANFİL

Biliyor musun az az yaşıyorsun içimde
 Oysaki seninle güzel olmak var
 Örneğin raki içiyoruz, içimize bir karanfil düşüyor gibi
 Bir ağaç işliyor tıkır tıkır yanımızda
 Midemdi aklımdı şu kadarlık kalıyor.

Sen o karanfile eğilimsin, alıp sana veriyorum işte
 Sen de bir başkasına veriyorsun daha güzel
 O başkası yok mu bir yanındakine veriyor
 Derken karanfil elden ele.

Görüyorsun ya bir sevdayı büyütüyoruz seninle
 Sana değiniyorum, sana ısınıyorum, bu o değil
 Bak nasıl, beyaza keser gibisine yedi renk
 Birleşiyoruz sessizce.

Edip CANSEVER (1928-1986)

L'OEILLET A LA GRAVITE

Sais-tu, tu vis en moi petit à petit
 Or, on serait belle avec toi
 Par exemple, on prenait du raki comme un œillet tombe en nous
 Un arbre est mis en marche doucement près de nous
 Mon estomac, mon intelligence étaient tout petits.

Tu as un penchant à cet œillet, je le prends pour te donner
 Tu le donnes à un autre comme il faut
 Et lui, il le donne à quelqu'un, près de lui
 C'est-à-dire l'œillet passe de main en main.

Tu le vois, nous grandissons cet amour avec toi
 Je faisais des allusions à toi, tu me réchauffes le cœur
 Tiens, comme ces sept couleurs se changent en blanc
 Nous nous unissons en silence.

Edip CANSEVER (1928-1986)
Traduit par Galip BALDIRAN

Şehrin

EN

RENKLİ

Dijital Baskı Merkezi

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek
HP INDIGO 3550
Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IR8295

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Ricoh Pro C9100
33x70 cm Baskı

Her Türlü
Zemine
Baskı

Roland XR640

HP Designjet T795

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL
DiJiTAL

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

HAZIR BETON KONYA

MERAM ALANYA AKSU YUNAK KULU MERSİN SEYDİŞEHİR

MANİŞAĞAT ÇUMRA

KARATEPE BEYŞEHİR

AKSEKİ SERİK

KARAMAN ELİKSİH

LAZİK BOZKIR

KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horozluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA | Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70 | Fax: +90 (332) 346 16 12
www.konyahazirbeton.com.tr | konyahb@vicat.com.tr